

Drömmarnas stad

Andra delen av Cindarellkrönikan

av Nicholas Hjelmberg

Prolog	3
1. Soluppgång.....	5
2. Klosterprovet.....	9
3. Avsked	16
4. Liv och död	22
5. En oväntad allians.....	28
6. En krigares död.....	33
7. Hjältar och hjältedåd.....	39
8. Eld över vattnet	46
9. I fiendeled	51
10. Jättar och människor	55
11. Bergens söner	62
12. Kallt mottagande	68
13. Jordgåva	72
14. Drömmarnas stad.....	78
15. Avslöjanden.....	83
16. Flykt under jorden	89
17. Ljusbringarna.....	96
18. Ensamma tu	103
19. In i mörkrets hjärta	107
20. Själstaven.....	113
Epilog	117

Prolog

“Dröm gärna om edra vägar på natten på det att sömnen ska vederkvicka och inspirera eder. Vandra dock på edra vägar på dagen på det att alla edra sinnen ska vara öppna för de vedermödor och välgångar som väntar eder. Lyss vidare till andra vandrares råd och redogörelser om deras vägar men välj själva edra vägar på det att ni själva skola vandra på dem.”

Cindars Ord, kap 4, tal 3

Varför skulle jag famla efter drömmar när verkligheten är mig så gunstig?” frågade självhärskaren.

Mannen framför honom skrattade hest bakom sin svarta kåpa.

“Verkligheten kan vara lika flyktig som en dröm”, svarade den kåpkläddes mannen. “Igår var du ingenting, i morgon kan du åter vara ingenting och då kommer detta som du kallar verklighet att te sig som en avlägsen dröm.”

“Den borg jag har byggt mig med mitt svärd kan jag också försvara med mitt svärd”, genmälde självhärskaren.

“Svärdet är aldrig tyngre än den metall det är smitt av och armen aldrig starkare än den kropp den är fäst vid. Din väg är blodbesudlad och i blodets spår följer många rovdjur. Kan du ensam försvara dig mot dem alla?”

Självhärskaren mörknade och drog sitt svärd.

“För att dräpa dig räcker det gott!” utbrast han.

Den kåpkläddes mannen skrattade ånyo och blottade sin hals.

“Du är stolt och äregirig, egenskaper som kommer att leda dig långt. Därför kommer du heller inte att dräpa mig innan du har hört vad jag har att förtälja.”

Svärdet gick darrande mot den blottade halsen, tvekade och vände sedan motvilligt åter till sin skida.

“Du vet att spela på människors strängar”, muttrade självhärskaren.

“Det och mycket mer vet jag”, replikerade mannen framför honom. “Lyss nu till vad jag har att förtälja. Staden är mer än en dröm, den är i högsta grad verklig. Som alla drömmar är staden omgiven av ett förskönande skimmer. I nattens mörker ter den sig vacker för den drömmande men för den vakne avslöjar dagsljuset obarmhärtigt dess fel och brister.”

“Städer besitter jag redan.”

“Förvisso, men denna stad ruvar på ett dunkelt förflutet, ett föremål med vars hjälp du kan nyttja andra människors styrka och mångdubbla din egen, ett vapen som i dina händer skulle ge dig oinskränkt makt. Ah, jag ser att ditt ansikte misstror mig men bakom det vet och vill ditt hjärta att jag talar sanning”, skrockade den kåpkläddes mannen.

Självhärskaren grymtade.

“Nåväl, låt oss anta att du talar sanning. Var finns denna stad? Varför berättar du detta? Hur gagnar detta dig och din herre?”

“Betänk mina ord, ty i dem har jag redan berättat för dig var staden finns. Vad som gagnar min herre gagnar också mig. Min herre vet att belöna sina tjänare som fullgör hans sak.”

“Du talar i gåtor. Vad vill din herre ha?”

Den kåpkläddes mannen lutade sig framåt och i hans röst fanns inte längre några spår av glädje.

“Min herre får inte gåvor, min herre tar vad han vill ha.”

“Då får din herre först komma till mig för du kommer inte återvända till honom!” rasade självhärskaren och drog än en gång sitt svärd.

Med ett kraftfullt hugg ämnade han klyva den kåpklädde mannens skalle men eggen fick nöja sig med den tomma stolens trä. Den mystiske budbäraren fanns inte längre inför hans ögon.

1. Soluppgång

“Var dag är en gåva från mig till eder. Olika fördelar sig dock mina gåvor så tag väl vara på var dag ty blott jag vet hur många dagar var och en av er får.”

Cindars Ord, kap 2, tal 7

Solen gick upp över Cindarell och väckte steg för steg kungariket till en ny morgon. Hög som låg väcktes av hennes solstrålar och välkomnade den nya dagen. Först av alla väcktes gryningssolens stad Tann i Cindarells allra östligaste ände. Därefter kravlade sig solen över de höga Östbergen för att som alla andra dagar spegla sig i Cindarhavet, det innanhav som Cindarell omfamnade. Kring detta hav låg, liksom så många tidigare mornar, Cindarells städer utspridda - Hemm, Gylde, Holma, Morvana, Krangon och slutligen den kungliga huvudstaden Serena. Bortom dessa väntade det väldiga Västerhavet, i vilket solen efter dagens långa vandring skulle lägga sig till ro.

Men föga anade solen att det fanns mörka platser till vilka hennes strålar aldrig kunde nå och dunkla förehavanden som hon aldrig kunde lysa upp. Än mindre anade hon att många av dem som hon denna morgon väckte inte skulle få leva att se henne gå ned igen.

Solens strålar väckte också ett litet kloster i norra Cindarell och dess invånare. Till dessa hörde en silverblond ungmö vid namn Minnea. Hennes händer sökte sig som vanligt under kudden för att förvissa sig om att det som doldes under den låg kvar. Sedan sträckte hon på sig, svepte nattsärken tätare om sig som skydd mot morgonkylan och klev upp ur sängen. Hon höll upp vatten i en skål, sköljde ansiktet och blickade ut genom fönstret.

Från sin cell på andra våningen hade hon utsikt över hela klostret. Ett par äldre nunnor hade redan gått ut till klosterträdgården och var i full färd med att samla ihop örter. Vid korsgången började en grupp yngre munkar att samlas för morgonprocessionen, med undantag av en som tycktes ha mer bråttom till latrinerna. Från refektoriet steg en rök långsamt upp mot himlen som ett tecken på det kommande morgonmålet. Bortom klostret och de ändlösa cindariska skogarna skymtade hon bergen och hennes blick dröjde särskilt länge vid en punkt någonstans i nordost.

Minn suckade och försjönk i tankar. Det kändes som igår som den ärrade krigaren Legim Järnklinga hade fört henne och hennes barndomskamrat Ale till klostret efter de märkliga händelserna i Andarnas hemvist. Sju hade de varit när de begav sig dit, blott fyra av dem hade återvänt. Besvärjaren Elrind, svartkonstnären Sorogon och den mystiske Zorin hade för alltid stannat kvar och deras öde var okänt.

Hennes hand gick än en gång ofrivilligt till den handled, kring vilket ett av den store trollkarlen Khendirs magiska armband hade suttit. Det tycktes henne som om handleden fortfarande bar på ett rött märke från armbandet, som om dess skugga aldrig hade lämnat den. Hon ryste när hon tänkte på det, men ryste hon av fasa för den namnlösa skepnad hon hade sett eller ryste hon av hänförelse över den kraft som hade flödat inom henne? Hon hade hoppats finna svar i klostret om sina krafter och visst hade klostervistelsen gett henne många svar som hon tidigare hade sökt men just denna fråga hade förblivit obesvarad.

“Ta väl hand om dem”, hade Legim sagt till abboten när han överlämnade Ale och Minn i klostrets vård.

Abboten hade dröjt med svaret. Han hade lagt huvudet på sned och med vemod i blicken betraktat de sällsamma följeslagarna. En svårt sårad och vapenlös krigare, en gatpojke med ett svärd större än han själv och en ung flicka med en bok tjockare än vad många män mäktar med på en livstid. Hans grå ögon hade vilat länge på var och en av dem, som om han hade

velat lära känna dem genom ett sinne i taget. Vad han än såg hos dem så hade aldrig det milda leendet lämnat hans läppar och han hade nickat som om han hade sett något gott hos var och en av dem. Själv hade han varit mycket olik den bullrige och fryntlige abbot de lärt känna hemma i Gylde. Det sävliga sättet, det vita håret och den bleka hyn hade i förstone påmint mer om någon som mottar den sista kyssen än någon som utdelar den. Vid närmare betraktelse hade Minn dock sett att hans ansikte helt saknade rynkor och att hans fina händer var en ung mans och inte en åldrings. Först senare fick hon veta att sanningen låg mittemellan de båda ytterligheterna. Med ett så motsägelsefullt yttre var det kanske inte så konstigt att abboten sökte se bortom andra människors yttre.

“Länge har våra vägar varit åtskilda”, hade abboten slutligen svarat. “Har du då inte funnit balans på din väg?”

Krigaren hade skakat på huvudet till svar och abboten hade i sin tur nickat. Det hade varit tydligt att ord var överflödiga för att de skulle förstå varandra.

“Jag varnade dig för att stå på blott ett av triakens ben”, hade abboten sagt. “Det gör mig ont att se att jag blivit sannspådd.”

Legim hade svarat med tystnad och abboten hade bytt samtalsämne.

“Vilka är då dessa barn som du har tagit under ditt beskydd?”

“Deras namn är Alemon och Minnea. Jag fann dem i staden Gylde i södra Fornmark. Det är både min och min framlidne herres övertygelse att de inom sig bär frön till något stort. Någon bättre jordmån än ditt kloster känner jag inte. Därför önskar jag överlämna dem i din vård.”

“Önskar du då inte själv ta hand om dessa barn och leda dem på deras väg?”

Krigaren hade bara skakat på huvudet.

“Nej, min gode Lihvind”, svarade han. “Jag måste ta hand om mig själv först och finna min egen väg.”

Abboten, som alltså hette Lihvind, hade lett och nickat.

“Det svaret värmer mitt hjärta, min högt värderade Legim, ty det inger mig hopp om att du slutligen kommer att finna din väg och få balans i ditt liv. Jag kommer att ta väl hand om dem.”

Legim hade sedan fortsatt med att artigt fråga Lihvind om dennes fader och bröder men då abboten inte hade visat något intresse av att gå närmare in på sina familjeförhållanden hade diskussionen avslutats.

Lihvind hade hållit sitt ord och lärt dem mycket. På några få år hade hon lärt sig mer än under hela sin uppväxttid i Gylde. Dock hade hans läror inte förmått bringa ljus över hennes krafter och hon hade fortfarande svårt att kontrollera dessa. Till en början hade hon försökt dölja sina krafter men sedan en incident med en annan novis så kände hela klostret till dem. Den fräcke gynnaren hade betett sig synnerligen otillbörligt mot henne och hon hade svarat med att bokstavligen ge honom en näsbränna. Minns händer knöt sig vid blotta tanken på det skedda och från vattnet i skålen steg ånga upp.

Händelsen nådde naturligtvis också Lihvinds öron och han hade tagit henne i sträng förmaning. Han hade till och med hotat att bannlysa dem från klostret om de inte försonades och bad varandra om ursäkt. Novisen vågade inte annat men för Minn hade det varit synnerligen svårt. Hennes enda tröst var att brännmärket på novisens näsa för all framtid skulle göra det svårt för honom att närma sig en syster igen.

Lihvind och de andra klosterfäderna hade sedan förgäves sökt finna ut mer om hennes krafter. Vid ett tillfälle hade abboten hållit upp ett pergament framför henne med novisens namn skrivet på det. Minn hade blivit arg och Lihvind hade som av smärta släppt pergamentet. Pergamentet hade dock förblivit oskadat och på Minns fråga om varför abboten hade släppt papperet hade hon aldrig fått något svar.

Minn suckade igen och återvände till nutiden. Morgonen började redan övergå till dag och när solen stod som högst väntade henne klosterprovet. Lihrind hade varit mycket tydlig på den punkten, det provet allena skulle avgöra hennes framtid på klostret. Han hade dock inte sagt något om vari provet bestod. Nåja, vad som än väntade så var hon redo.

Minn gick tillbaka till sängen och lyfte på kudden. Där låg den bok som hon fört med sig från Andarnas hemvist och som hon vid det här laget kunde utan och innan. Framsidans snirkliga text i silver glimmade svagt. "Om Elementens uråldriga krafter och hur dessa kan harmoniseras med det mänskliga psyket och hur detta kan användas för magiska ändamål" lød den långa och krångliga titeln. Den boken hade varit en mycket god läromästare under hennes tid i klostret. Plötsligt hade hon förstått innebörden i besvärjaren Elrinds ord om att hämta kraft från omgivningen och styra den efter egen vilja och eget tycke. Förvisso var denna kraft blott en västanfläkt jämfört med den kraft hon känt med armbandet runt sin hand men den fanns verkligen inom henne och det var hon själv som frambringade den.

Tyvärr behandlade boken endast hur man skulle frambringa kraft och inte hur man sedan skulle styra kraftflödet. I det avseendet var hon långt ifrån fullärd. Om hon ändå kunde förstå vilka slags krafter det var som hon besatt egentligen. Då skulle hon kanske lättare kunna styra dem. Kunde det finnas en till bok som tog vid där den här slutade? Åh, om ändå Ale hade fått tag på den boken också. Kanske hade hon kunnat lära sig mer om sina krafter med hjälp av den. Aldrig kunde den odågan göra någonting helt rätt!

Men å andra sidan hade det varit snällt av honom att ta med sig en bok över huvud taget. Minns tankar gick nu till hennes gamle barndomskamrat. Skulle han klara klosterprovet?

Skulle han klara klosterprovet? Den frågan föresvävade inte bara Minn utan också Ale och frågan gav honom ingen ro. Vistelsen i klostret hade varit en tid av både med- och motgångar. Sådana kunskaper som han tidigare hade betraktat som onödiga och blott av intresse för boklärd framstod nu i ett nytt ljus. Läran om växter hade inte bara handlat om torra blad som pressats i en bok utan om skillnaden mellan liv och död i vildmarken. Djurlivet hade visat sig vara betydligt rikare och mer intressant än vad hemstaden Gyldes smutsiga grisar och loppbitna hundar givit sken av. Ja, Ale hade till och med lärt sig läsa och förstå hur mycket kunskap och visdom som kunde finnas i en bok.

Men mest spännande av allt hade de kroppsliga aktiviteterna varit. Ales erfarenheter av att springa snabbt i trånga gränder och hoppa långt mellan höga hustak hade varit honom till stor hjälp i förståelsen för sin kropps möjligheter och begränsningar. Till en början hade han inte förstått hur dessa gatpojksfärdigheter kunde användas men sedan så hade lektionerna i stridskonst öppnat en helt ny värld för honom.

"Känn dig själv och din motståndare innan du ger dig in i en strid", hade mästaren sagt. "Använd din styrka mot din motståndares svaghet och vänd din motståndares styrka mot honom själv."

Sedan hade han demonstrerat sina ord genom att låta alla noviserna anfalla honom på en gång. Den förste hade anfallit för snabbt och blottat sitt huvud för en hög spark, den andre hade varit försiktig och inte hunnit med mästarens snabba sidomanöver och efterföljande låga spark.

Ale själv hade väntat in ett tillfälle när mästaren tycktes upptagen med att hålla fast och tvinga ned en novis men på något sätt hade denne glidit undan och all den kraft Ale hade tänkt uppåda mot mästaren hade kastat honom själv i marken i stället.

Närhelst Ale erinrade sig dessa glada minnen brukade han ta fram Legims svärd från dess gömställe under sängen och drömmande låta handen glida över dess skinande blad. Efter de tragiska händelserna vid Andarnas hemvist, då hans herre Elrind hade gått under, hade Legim velat kasta sitt svärd i avgrunden men i sista stund hade han ändrat sig och skänkt det till Ale i

stället. Då hade Ale knappt orkat lyfta det tunga svärdet men nu var hans hand starkare och han brukade ofta svinga den gamle krigarens svärd för sig själv och dagdrömma om hjältedåd.

Skulle han bli en lika stor man som Legim? Legim hade haft rykte om sig som en av Cindarells främsta krigare och Ale hade under deras äventyr själv bevittnat hur han utan fruktan kastat sig in i strider mot fasansfulla fiender. Nu hade han dock lämnat allt detta bakom sig för ett liv som munk i klostret. Ale kunde för sitt liv inte förstå varför. Inte heller hade Legim tagit någon del i Ales träning. Tänk så mycket Ale skulle ha kunnat lära sig av honom. Men sedan de kommit till klostret hade Ale bara sett Legim en enda gång. Ett leende hade då skymtat i den ärrade krigarens ansikte men munkkåpan klädde honom illa och allt för lätt vägde munkstaven i hans händer. Vid åsynen av Ale hade dock Legim återfått sitt allvarliga ansikte, pliktskyldigt hälsat honom med en bugning och därefter skyndat vidare utan ett ord.

Varför undvek Legim Ales sällskap? Krigaren hade aldrig varit vidare sällskaplig men efter deras äventyr tillsammans hade Ale ändå lärt sig att uppskatta honom och han hade trott att det var ömsesidigt. Ale undrade om det var något som han hade sagt eller gjort men kunde inte komma på vad det skulle kunna vara. På Ales fråga till abboten hade denne svarat att Legim var tillfreds och nöjt sig därmed.

Ale vägde den forne svärdskampens vapen sin hand. Han hoppades att han en dag skulle visa sig värdig sin gamle väns svärd. Mästaren hade dock manat sina elever att inte nyttja vapen i sin stridskonst förrän de till fullo behärskade den egna kroppen.

“Ett vapen är blott en förlängning av den egna handen”, hade han sagt. “Rätt nyttjat kan det ge er mer tyngd och större räckvidd i slaget. Vet dock att inte ens det bästa vapnet är bättre än den hand som svingar det. Om ni inte känner er egen kropp kommer ni aldrig att lära känna ett främmande vapen. Men känn er egen kropp och ni kommer att svinga ert vapen med dess fulla kraft. Hav därför tålamod i er vandring på stridskonstens väg och lyft inte den andra foten förrän ni satt ned den första.”

Vid de sista orden hade det förefallit Ale som om mästarens ögon hade dröjt kvar särskilt länge på honom och han hade snabbt slagit ned blicken.

Den delen av klosterlivet hade han svårt att fördraga. Varför var de så saktfärdiga hela tiden? Varför tvingades han jämt och ständigt vänta? Ale var ju redo att gå vidare. Varför kunde munkarna inte förstå det? Kanske det var det som klosterprovet skulle utvisa?

Tanken på det kommande klosterprovet fick än en gång Ales mod att sjunka. Tänk om de ville pröva hans magifärdigheter också? Han hade verkligen försökt lyssna till de ändlösa föreläsningarna om själens kraft men han hade haft svårt att ta till sig de abstrakta resonemangen. I stället brukade han drömma sig bort till de fysiska träningarna, där han fick lära sig genom sina handlingar och använda sina lärdomar i praktiken.

De enda momenten i magiträningarna som någorlunda hade fångat Ales intresse hade varit de fåtaliga praktiska övningarna, men trots det hade Ale inte gjort särskilt bra ifrån sig. Inte ens den gången som Ale hade lyckats locka till sig en liten skogsmus hade abboten varit nöjd.

“Vad lockade musen mest?” hade han frågat. “Din tro eller dina ostlukande händer? Märkta av din stöld är dina ostyriga händer, märkt av din stöld är din sviktande tro.”

Ale hade känt sig djupt förorättad av abbotens anklagelse. Visserligen hade Ale samma morgon tagit för sig av en bit ost i refektoriet men den hade ju varit möjlig så det hade väl bara varit bra. Skogsmusen hade han fått behålla i alla fall. Han hade givit den namnet Silkestass och den var hans enda vän just nu. Inte ens den forna barndomskamraten Minn tycktes ha tid för honom, uppslukad som hon var av sina studier. Skulle hon klara klosterprovet?

2. Klosterprovet

“Jag skänker åt eder den heliga triaken att bära som tecken på eder tro och vägledning i eder tillvaro. Vet att forma edra liv på tretalets grund på det att ingen enskild handling och inget enstaka beslut skola stjälpä eder vandring ty då skola ni finna balans på er väg.”

Cindars Ord, kap 3, tal 1

Cindar lär oss i sin godhet att forma våra liv på den heliga triakens grund. Tro, mod och offer är de rättesnören han tilldelat sina lärjungar. Blott när de tre vägs mot varandra finner vi balans.”

Lihrinds ord ekade över den solbelysta klostergården. Alla munkar och nunnor hade samlats kring sin abbot, inte för att åhöra de ord som de såväl kände sedan tidigare utan för att betrakta de två noviser som nu skulle avlägga klosterprovet. För Ale och Minn var dock orden nya. Iförda tunna, vita klädnader stod de framför Lihrind och lyssnade, nervöst och uppmärksamt.

“Trons väg följer vi genom att upplysa vår själ och lära oss Cindars storhet”, fortsatte abboten. “Genom att lära känna hans kunskap och kraft kan vi också bli en del av den. Genom vår tro kan vi i Cindars namn ge kraft åt våra medmänniskor. Därför lär vi ut Andens kunskap i klostret.”

Minn skruvade på sig. Om den goda magin kom från Cindar, var kom i så fall den onda magin? Än en gång kom hon på sig att med saknad tänka tillbaka på Elrind och allt det som han aldrig hann berätta för henne om magi. Förvisso var Lihrind väl skolad i livets magi men vad visste han om de många andra magiskolorna? Vad visste han om hennes egna krafter?

“Modets väg följer vi genom att lära känna och stärka våra kroppar. Genom att behärska de bräckliga kroppar vi givits kan vi möta de faror som kantar vår väg. Genom vårt mod kan vi i Cindars namn beskydda våra medmänniskor. Därför lär vi ut Köttets kunskap i klostret.”

Nu var det Ales tur att skruva på sig. Han hoppades verkligen att han hade tillräckligt med mod för klosterprovet och att det i så fall skulle räcka för att skyla över hans svagare sidor.

“Offrets väg följer vi genom att lära känna vår plats i Cindars skapelse. Genom att förstå hur världen är uppbyggd och inse att vi är blott en liten tråd i en större väv kan vi höja oss över själviska tankar. Genom vårt offer kan vi i Cindars namn verka för hela mänsklighetens bästa. Därför lär vi ut Elementens kunskap i klostret.”

Av någon anledning blev både Ale och Minn illa till mods vid dessa ord.

“Vet vidare att det inte räcker med att balansera dessa tre vägar mot varandra. Också inom varje väg måste balans finnas för att de ska kunna följas framgångsrikt. Andens kunskap handlar därför inte blott om att genom studier använda våra sinnen för att fylla våra tankar utan också om att genom meditation tömma våra tankar för att skärpa våra sinnen. Köttets kunskap handlar därför inte blott om att genom stridskonst skada våra fiender utan också om att genom läkekonst bota våra vänner. Elementens kunskap handlar därför inte blott om en del av naturen utan om alla dess delar, från minsta växt till största djur. Låt därför dessa tre kunskaper vara era ciceroner på era vägar.”

Lihrind gjorde en paus och höjde sina händer.

“Ni har nu fått lära er alla dessa kunskaper och tiden är inne för er att visa att ni också kan nyttja dem. Nakna föds ni till världen och nakna lämnar ni den. Nakna kommer ni därför att föras ut i Cindars natur för att där överleva med hjälp av era förvärvade kunskaper.”

Ale rodnade och sneglade på Minn.

“Idiot”, väste hon. “Han menar det inte bokstavligt, han menar utan redskap och vapen.”

“Under er vistelse i Cindars natur kommer ni att ställas inför utmaningar och er förmåga att möta dem kommer att utvärderas. Om ni lyckas med att följa alla tre vägar har ni visat er

värdiga att upphöjas till klosterbroder och klostersistersyster. Om ni misslyckas med att följa någon av vägarna ska ingen skam falla över er ty vi är alla olika skapta och den väg som passar den ene kanske inte passar den andre.”

Lihvind gjorde ånyo en paus och lät sina ord sjunka in.

“Alemon och Minnea”, sade han, “är ni redo att avlägga det klosterprov som kommer att utvisa er väg i livet och på gott och ont underkasta er klosterfädernas beslut?”

Både Ale och Minn hade förberetts på denna fråga men tvekade likväl då stunden var inne. För Ales del gällde tvekan huruvida han var redo att avlägga provet. Tanken på att kanske få börja träna med sitt svärd i sin hand var dock lockande och han svarade därför ja med darrande röst.

Minns tvekan däremot rörde sig kring vad som väntade efter klosterprovet. Kunde hon lära sig mer om sina krafter av Lihvind eller fanns det magikerakademier i Cindarell som bättre förstod hennes krafter? Å andra sidan, vilken magikerakademi skulle väl anta en kvinna? Till slut blev därför också Minns svar ja.

“Gott”, sade Lihvind. “Följ mig och må Cindars vare med er.”

Lihvind förde dem genom klosterporten och rakt ut i skogen, utan att följa vare sig väg eller stig. De fortsatte att gå under tystnad tills solen snuddade trädkroppsarna. Först då stannade abboten och vände sig mot dem. Där han stod förenade sig två små bäckar till en och ett klart och rent vatten porlade stilla fram. Någonstans sjöng en näktergal men i övrigt andades området ro.

“Bortom dessa bäckar börjar klosterprovets marker”, sade Lihvind. “Det omgärdas av vatten i alla väderstreck och detta vatten utgör den gräns inom vilket ni ska prövas. I sju dagar och sju nätter ska ni dröja i dessa marker. Följ triakens vägar och nyttja triakens kunskaper. Jag överlämnar er nu i Cindars vård.”

Med de orden bjöd Lihvind dem att korsa bäcken, bugade och vände sedan tillbaka mot klostret. Ale och Minn var nu ensamma på klosterprovets marker. De såg på varandra.

“Vilka utmaningar tror du att vi kommer att ställas inför?” undrade Ale.

“Jag vet inte”, medgav Minn, “men jag tror inte att vi ska söka efter dem utan vänta på dem och anta dem om och när de kommer.”

Ale tittade upp mot himlen.

“Vi behöver inte vänta länge. Det ser ut att bli regn i natt.”

Minn rynkade på pannan. Det här var inte den sortens prov hon ville utsättas för. Hon brukade inte vara den som ryggade för obekvämligheter men nu saknade hon klostrets tak över huvudet och närhet till en värmande eld. Hon kände sig plötsligt mer lik Gyldes förnäma damer, som förfärad brukade ta omvägar runt minsta gyttjepöl, än den Minn som kunnat tävla med gatupojkarna i att uthärda stadslivets strapatser. Hade klosterlivet verkligen förvekligt henne så?

Hur hade Elvind gjort när de hade färdats genom vildmarken? Hade han använt sin magi för att skydda sig mot vädrets makter eller för att avskärma sina sinnen från dem? Minn försökte koncentrera sig och fokusera sin kraft men förgäves. Visserligen kände hon åter den där pirrande känslan i kroppen men hur hon än försökte kunde hon inte komma på något sätt att ge utlopp för sin kraft. Den brukade komma naturligt men nu var det som om den var blockerad.

Äh, trots sin magi så hade ju Elvind förlitat sig på Legim för alla praktiska bestyr. Hon sneglade på Ale. Han hade redan börjat samla ihop grenar, ris och mossa för att bygga ett regnskydd åt dem. För ett ögonblick övervägde Minn att spela på sin kvinnlighet och låta honom arbeta för dem båda men slog snabbt tanken ur hågen. Om detta nu var en del av klosterprovet så måste hon också dra sitt strå till stacken.

Minn suckade djupt och gick fram till Ale. Han hade börjat fläta ihop grenarna och täta med riset och mossan och hon måste erkänna att det faktiskt såg riktigt bra ut. Inte lärde väl

munkarna ut sådant? Hade han lärt sig det av Legim under deras äventyr och kom han i så fall ihåg det fortfarande? Minn måste ha underskattat sin gamle barndomskamrats förmågor. Hon följde Ales exempel och snart hade de ett regnskydd stort nog för dem båda.

Problemen började när de skulle resa det. Ale tog tag i ena kanten och reste prövande regnskyddet. Med ena handen höll han upp regnskyddet medan han förvissade sig om att det skulle hålla. Sedan bad han Minn hålla upp det så att han kunde hämta ett par stöttor som han hade förberett. Minn försökte självsäkert hålla upp det med en hand hon med men överraskades av dess tyngd. Det ville sig inte bättre än att hon tappade greppet och att hela regnskyddet föll till marken.

“Varför släppte du det?” fräste hon till och förberedde sig för ännu en av de munhuggningar som hon så ofta hade med Ale. Men Ale gjorde henne besviken.

“Jag är ledsen”, sade han bara. “Låt mig reparera det så reser vi det på nytt.”

Så lätt ville dock inte Minn låta honom komma undan.

“Du ville förstås stoltsera med din styrka”, fortsatte hon. “Vem tror du att du är egentligen?”

Ale mulnade men gav sig inte heller nu in i någon diskussion. I stället slog han ned blicken och började buttert fläta ihop nya grenar där gamla hade knäckts.

Hans tystnad ökade bara Minns raseri och hon kände hur kraften byggdes upp inom henne. Han skulle allt få betalt för sin fräckhet. Men Ale fortsatte bara sitt arbete och om Minns kraft hade någon påverkan på honom så visade han det i alla fall inte. Det var mer än Minn kunde tåla. Med tårar i ögonen vände hon Ale ryggen och sprang iväg. Hon ville så långt från honom som hon bara kunde komma.

Ale kastade bara en blick efter henne och återupptog sedan sitt arbete. Minns ilska hade väckt lika mycket ilska hos honom men han hade varken lust eller ork att ge sig in i bråk med henne. De hade mycket att göra om de skulle hinna få skydd för natten så det sista han ville göra var att slösa tid på annat. Han hade ju faktiskt bett om ursäkt. Vad mer begärde hon av honom?

Men trots att han försökte koncentrera sig på sitt arbete så kunde han inte helt släppa tankarna på Minn. Visst kunde Minn vara retlig men det här var inte likt henne. Han insåg att han inte hade haft så mycket kontakt med henne sedan deras ankomst till klostret. Hon kändes inte längre som den Minn som han mindes från deras tid i Gylde. Var det efterverkningar från det där mystiska armbandets som hon hade burit, var det lärdomar från klostervistelsen eller var det helt enkelt så att de började växa ifrån varandra? Den sistnämnda tanken gav honom ett stung i hjärtat. Minn hade trots allt varit en del av hans liv så länge att han hade svårt att föreställa sig att hon inte längre skulle finnas där. Också i Ales ögonvrå trängde en tår fram. Han torkade irriterat bort den och tvingade sig att tänka på annat, dock utan större framgång.

När kvällen kom hade Ale lyckats resa regnskyddet på egen hand. Minn hade surt återvänt till deras torftiga läger med famnen full av bär och ätliga rötter. Elden hade Ale fått göra upp – Minn hade inte ens försökt att använda sina krafter för att tända en. De åt under tystnad och lade sig sedan under tystnad. Regnet föll över dem men det var nu deras minsta bekymmer.

Nästa dag grydde och med den också förhoppningar om försoning. Ale och Minn talade fortfarande inte med varandra men nu var det stolthet snarare än ilska som avhöll dem. Regnet hade upphört så de kunde bege sig ut och utforska klosterprovets marker. Till Ales glädje fanns det en sjö inom markerna och han satte raskt igång med att tillverka ett primitivt ljuster. Rötter och bär räckte inte långt för att stilla hans hunger och han såg fram emot en middag med färsk fisk. Även Minn intresserade sig för fisket och kanske bidrog det till Ales fiskelycka för den var sannerligen god.

Den kvällen spred sig en doft av stekt fisk i skogen och snart var både hunger och missämja borta.

“Om det här är ett prov så får det gärna pågå hur länge som helst”, sade Ale och sträckte belåtet ut sig på marken.

Minn funderade ett tag innan hon svarade.

“Jag förstår inte hur vi provas i de olika kunskaperna”, sade hon till slut. “Det här klarar väl vilken bonde som helst. Antingen så har vi inte mött utmaningarna ännu eller så provas vi på något djupare plan som jag inte förstår.”

“Varför måste flickor alltid krångla till saker och ting?” suckade Ale och ångrade för sent sina ord.

“För det första så är jag ingen flicka och för det andra borde du lära dig att se längre än din näsa räcker”, snäste Minn ilsket.

Ale stammade fram en ursäkt men lyckligtvis var Minn för mätt och belåten för att ge sig in i några dispyter.

“Det var ju du som sa att vi inte skulle söka utmaningar”, fortsatte Ale i ett försök att översläta sitt misstag. “Tänk om provet i sig är en utmaning? Vi stärker vår tro genom att underkasta oss provet och vi förstår vår plats i världen genom att leva i provets marker?”

Minn öppnade munnen för att säga emot honom men kom inte omedelbart på något motargument. Hon kunde ju inte gärna invända mot sina egna ord och hon måste motvilligt erkänna för sig själv att det låg någonting i det som Ale sade. Lihrinds lära skilde sig från Elrinds genom sin enkelhet och rättframhet. Kanske krånglade hon verkligen till saker i onödan och kanske var den enkla förklaringen trots allt den rätta?

“Modets väg då?” frågade hon till slut. “Du tror och du offerar dig men när får du visa ditt mod?”

Nu var det Ales tur att tystna. Minns ord påminde honom om att det var just modets väg han hade satt sitt hopp till. Hur skulle han kunna visa sitt mod om han inte fick chansen därtill?

Minn gäspade och kurade ihop sig under regnskyddet. De tankar som snurrade i hennes huvud började nu skymmas av trötthetens slöjor. Ale satt emellertid uppe länge till och turen var nu kommen till hans tankar att gå i krångliga banor.

Det var på den sjunde dagen som händelsen ägde rum. Då föreföll det Ale och Minn som en skickelsediger händelse som för gott skulle ändra deras öden och skilja dem åt. Men ödet är starkare än enstaka händelser och även om denna händelse skulle få deras vägar att vika av från varandra så skulle kommande händelser få dem att mötas igen.

Dagen började som de tidigare dagarna. Ale och Minn vaknade, försåg sig med mat från naturens rika skafferier och utforskade de marker som hade välkomnat dem. Träden och buskarna var sedan länge deras vänner som försåg dem med skugga vid sol, skydd vid regn, rötter och bär vid hunger och ved vid kyla. Djuren var till en början inte lika välkomnande mot främlingarna men de modigaste av dem övervann sin skygghet och vågade närma sig dessa märkliga tvåbenta varelser. Till och med solen var vänligare inställd och skingrade molnen för att lättare kunna lysa upp deras tillvaro. Föga anade de dock vad som väntade.

Det var Ale som hörde den först. De var på väg mot sjön när det prasslade till i ett buskage intill dem. Först trodde de att det var ännu ett av skogens små djur som sökte stifta närmare bekantskap med dem. Men i stället för ett litet djur så lufsade ut ur buskaget en stor brunbjörn.

När björnen upptäckte dem morrade den dovt och visade sina vassa tänder. Minn tog förskräckt ett steg bakåt men Ale ställde sig mellan henne och björnen och höjde sitt ljuster. Det var ett enkelt träljuster, torftigt vässat med stenar och mer lämpat för att fånga små fiskar än för att fälla stora björnar. Minn försökte dra undan honom men förgäves. Ale var inte hågad för flykt. Han hade lärt sig att försvara sig och såg nu chansen att visa sitt mod.

Björnen morrade högre och reste sig på bakbenen. Ale insåg att den var större än honom men intalade sig att inte låta sig skrämmas. Mästarens ord om att vända motståndarens styrka mot honom själv kom nu till honom. Han avvaktade först och manövrerade runt den än ilsknare björnen. Den var stor och stark men klumpig och han skulle bara få en chans. Djärvt hukade han och tog ett kliv framåt med ljustrets spets riktad uppåt. Björnen sänkte sina väldiga ramar och gjorde en ansats att kasta sig över honom. Ale tog dock spjörn med ljustret mot en kraftig rot och sköt upp sitt bräckliga vapen mot björnens hals. I samma ögonblick som spetsen trängde in så rullade Ale undan och björnen tryckte genom sin tyngd själv in ljustret i halsen i stället för att krossa sin fiende.

Ljustret knäcktes men det hade fullgjort sin uppgift och dödligt sårat björnen. Den vrålade av smärta och föll till marken. Ale reste sig, skärrad men oskadd, och betraktade sin trofé.

“Vad har du gjort?” utbrast Minn och sprang fram.

Ale tittade förvånad på henne men det var varken honom eller björnen hon såg på utan buskaget som den kommit från. Ut ur det lufsade en till björn fram, en björnunge så liten att det inte kunde ha varit länge sedan som den lämnade sin moders varma liv. På osäkra fötter tog den sig fram till sin fallna mor och buffade hennes nos med sitt lilla huvud. Det var som om den ville ta med sig sin mor bort från dem och inte kunde förstå varför hon inte ville följa med.

Minnns ögon tårades vid åsynen.

“Den ville bara försvara sin unge”, snyftade hon. “Varför behövde du döda den?”

Ale hade inget svar. Hans kamp hade fyllt honom med värme och styrka men allt det rann nu ur honom som vatten ur ett krus som precis slagits sönder.

Minn knäböjde vid den livlösa björnen och utan att tänka efter vad hon gjorde lade hon sina händer på dess hals och slöt sina ögon. Hon öppnade sig för kraften och kände hur den flödade. Från jordens värme och från vindens styrka kom den och uppfyllde henne, starkare än på mycket länge. Samtidigt kände hon en annan kraft, en svag och flämtande men ännu brinnande låga. Den kom från den väldiga kroppen intill henne. Minn sträckte sig efter den och försökte dra den till sig, till sina händer och till det öppna sår under händerna som var i så stort behov av kraft. Lågan drog sig först undan hennes händer, som om den försökte fly ut ur björnens kropp men Minn tvingade med en viljeansträngning kvar den. Till slut började den långsamt, långsamt treva sig mot henne.

“Ge inte upp”, bad hon tyst för sig själv. “Ge inte upp.”

Efter vad som tycktes Minn som en evighet så nådde kraften fram till såret, där den förenades med Minns egna krafter. Hon kände hur blodet under hennes händer torkade och känslan av sargat kött började långsamt ersättas av något annat, först naket skinn och sedan sträv päls. En skälvning gick genom den väldiga kroppen och plötsligt rullade björnen av egen kraft undan Minns beröring. Den ställde sig på alla fyra och lyfte huvudet mot Minn. De stora, djupa ögonen betraktade henne och för ett ögonblick tycktes det Minn som om den talade till henne, som om den ville säga något. Ögonblicket var dock snabbt förbi och med björnungen bredvid sig sprang björnen bort och ut ur deras åsyn.

Minn föll utmattad ihop och Ale, som dittills inte hade vågat röra sig ur fläcken, kastade sig vid hennes sida och försökte förtvivlat väcka henne till liv. Hon var blek och kall och hennes andhämtning hördes knappt. Det var som om hon hade gett sitt eget liv för att rädda björnens. Så småningom återvände dock färgen till hennes ansikte och med den också värmen i hennes kropp. Lättad och respektfullt drog Ale sig undan och lät Minn få den vila som hennes kraftansträngning nu fordrade.

Solen fortsatte sakta sin gång men Minn vilade alltjämt och Ale vek inte från hennes sida. Han betraktade stillsamt hennes ansikte. Nog hade hans gamla barndomskamrat förändrats alltid. Framför sig såg han inte längre den retsamma flicka som han vuxit upp med på Gyldes gator. Nej, det var något annat, något han inte hade känt förut.

Plötsligt avbröts hans funderingar av en röst bakom honom, en bekant röst men med ett främmande tonfall.

“Jag är mycket besviken”, sade den, tyngd av en dysterhet som han aldrig hade hört förut.

Rösten tillhörde klostrets abbot Lihrind.

Abbotens ord fick Ale att hoppa upp på fötter och till och med Minn vaknade ur sin dvala och spärrade upp ögonen.

“Var... var kom du ifrån?” frågade Ale skärrat.

“Jag kom inte, ty jag gick aldrig”, svarade Lihrind. “Jag stannade kvar vid er sida hela tiden och vakade över er. Träd och buskar dolde mig för era ögon, vind och vatten dolde mig för era öron. Att känna Cindars värld är också att uppgå i den och bli ett med den.”

“Varför visar du dig först nu?” frågade Minn, inte utan irritation i rösten.

Lihrind fortsatte med samma dystra tonfall.

“Ert prov är slut”, svarade han. “Det är dags för er att fortsätta på de vägar som stakats ut åt er.”

“Slut?” frågade Ale. “Vad bestod provet i egentligen?”

Lihrind svarade inte utan vände sig om och började gå tillbaka i riktning mot klostret.

“Men svara då”, försökte Ale på nytt i det att han och Minn följde efter abboten. “Vad bestod provet i?”

“Jag har redan svarat”, sade Lihrind utan att sakta in på stegen.

“Du sa ju ingenting.”

“Det var också mitt svar.”

Ale tystnade förbluffad men Minn förstod.

“Ingenting”, viskade hon. “Provet bestod i ingenting.”

“Den kunskap som fordras för att anträda på de tre vägarna har ni redan”, sade Lihrind. “Men för att kvarbli på dem fordras tålmod och fördragsamhet. Ett steg på en väg måste följas av två steg på de andra vägarna. Med ditt dåd försökte du ta en genväg på modets väg men följderna blev att du gick vilse och förlorade alla tre vägar ur sikte.”

“Men...”, stammade Ale, alltför väl medveten om vilket dåd som abboten avsåg.

“Minns att modets väg omfattar såväl stridskonst som läkekonst men ditt mod syftade blott till strid, icke till läkning. Trons väg och offrets väg hade du redan lämnat, ty du trodde inte längre på provet och du satte dig själv före björnen. Du sökte mod genom att söka strid men hon ville bara försvara sitt barn.”

Ale visste inte längre vad han skulle säga. Alla hans förhoppningar hade sjunkit likt en sten i en mörk, bottenlös tjärn. Minn kände hur stor hennes barndomskamrats sorg var men kunde ändå inte låta bli att fråga för sin egen skull.

“Än jag då? Vad sa provet om mig?”

Lihrind stannade och tycktes begrunda frågan.

“Jag vet faktiskt inte”, svarade han till slut. “I hela mitt liv har jag aldrig sett någonting liknande. Din handling var mycket kraftfull och spände över alla tre vägar. Du förstod att björnens liv var lika mycket värt som ditt, du sökte rädda henne med din läkekonst och du lyckades tack vare din tro. Jag måste överlägga detta med klosterfäderna. I sanning en bebildande händelse.”

Nu var det Minns tur att tystna. Det var ju inte alls så som hon hade upplevt händelsen. Hon hade inte försökt rädda björnen, hon hade försökt rädda Ale genom att gottgöra hans dåd. Hon hade inte använt läkekonst eller tro utan magi. Men viktigast av allt var att det inte var hennes kraft som räddade björnen, det var björnens egen kraft. Hon hade verkligen försökt uppåtda kraft och få den att hela det stackars djuret men förgäves. I stället hade hon med sin kraft stärkt björnens kraft och hjälpt den att hela sig själv. Hade Lihrind fullständigt fel eller var det hon som inte förstod sina krafter? Minn undrade än en gång om klostret verkligen var rätt plats för henne att lära känna sina krafter på. Vad skulle hända med henne nu?

Hennes tankar avbröts av ett snörvlande ljud framför henne. Det var Ale. Minn insåg plötsligt sin själviskhet. Vad som än skulle hända henne så måste det vara bättre än det öde som skulle vederfaras Ale. Medan hon hade tvekat så hade Ale verkligen velat stanna i klostret. Skulle han skickas bort nu?

Hon sneglade försiktigt på honom. Det såg verkligen ut som om tårar rullade utför hans kinder. Hon hade aldrig sett Ale gråta förut. Inte ens när mästers väldiga labbar hade straffat den oförbätterlige lärlingen så hade han gråtit. Betydde klostret verkligen så mycket för honom eller var det något annat som tyngde honom så? Vad kunde det i så fall vara och vad skulle hända med honom nu?

Följande morgon lämnade Ale klostret i sällskap med munken Triotor medan Minn förflyttades till nunnornas område.

3. Avsked

“Snörändar må korsas
snörändar må skiljas
Båda mötas till slut
i en och samma knut”

Cindarisk barnramsa

U ppe på krönet kunde de fortfarande blicka tillbaka mot klostret. Bortom krönet skulle klostret vara ur sikte för alltid. Ale dröjde därför länge kvar och betraktade det som för en kort tid hade varit hans hem men till vilket han nu inte längre var välkommen. Hans ledsagare Triotor väntade tålmodigt en bit bort utan att yttra ett ord.

Ännu en gång hade Ale ryckts upp med rötterna och likt ett ogräs kastats iväg till en ny och okänd tillvaro. Senaste gången hade han tvingats lämna sin hemstad Gylde och följa med besvärjaren Elrind och Legim på deras jakt efter sönerns armband. Då hade det hela varit ett äventyr för honom, ett äventyr som alla pojkar drömmer om och som får dem att glömma bort allt annat i livet. Minn däremot hade tagit det mycket hårdare och hon hade inte kunnat se tillbaka utan tårar. Ale hade dock inte längre kvar några tårar att fälla.

Varför sörjde han nu? Vad fanns det väl kvar i klostret som band honom dit? Han hade misslyckats i klosterprovet. För honom fanns där inte längre någon framtid. När han hade lämnat Gylde bakom sig så hade han också lämnat en rad av misslyckanden bakom sig. Ej bagarens värv, ej heller snickarens, smedens eller kittelflickarens värv hade varit hans lott. Dem hade han aldrig sörjt så varför sörjde han nu?

Nej, han sörjde inte heller misslyckandet i klosterprovet. Hans sorg hade blandats med vrede. Inom sig hade han känt sig orättvist behandlad och orättfärdigt tillbakahållen. De hade inte förstått honom och han ville inte tillbaka till dem. Klostret saknade han inte.

Saknade han då dem han lämnade kvar i klostret. Inte den sävlige Lihvind men Legim och Minn då?

Legim hade varit den förste lärare som han hade lyssnat på med intresse. Han mindes fortfarande hans många berättelser om Cindarells värld och han bar fortfarande på det svärd som han hade fått till skänks och som Legim bjudit på så många uppvisningar med. Men sedan deras ankomst till klostret så hade krigaren lämnat Ales sida och hållit sig undan, som om han inte längre velat kännas vid honom. Han hade inte ens tagit avsked av honom, trots att hela klostret hade varit på benen och bevittnat hans utträde. Nej, Legim hade svikit Ale och honom saknade Ale inte.

Än Minn då? Minn som han hade känt så länge och delat både glädje och sorg med. Hon hade också förändrats under tiden i klostret och tycktes numera bry sig mer om sig själv än om honom. Inte heller hon hade tagit farväl av honom. Nej, Minn var inte längre hans vän.

Han kände en rörelse i ryggsäcken och tog försiktigt av sig den. Det var hans tama skogsmus Silkestass, som han hade tagit med sig och som nu pockade på uppmärksamhet. Ale tog försiktigt det lilla djuret i sina händer och tryckte det ömt mot sin kind. Silkestass var nu hans enda vän. Hädanefter skulle han klara sig själv.

Ale såg hur en fågel långsamt flög in över klostret och med trötta vingar cirklade ned mot gården. Den var fri att komma och fara som den ville men för Ale fanns det inte längre någon sådan frihet. Med en djup suck vände han klostret ryggen och skulle sedan aldrig se det mer. Han sade sig själv att han inget saknade av det som han nu lämnade bakom sig men saknaden ville ändå inte lämna honom. Tårarna var visserligen borta men klumpen i halsen förblev kvar. Triotor följde oberört fågelns flykt och när den försvunnit ur sikte vände han sig också om och de två återupptog sin färd bort från klostret.

“För du mig tillbaka till Gylde?” frågade Ale efter en timmes vandring.

Munken hade dittills inte yppat ett ord men nu stannade han och vände sig mot Ale. Triotor var av klostrets äldste och åtnjöt hög respekt. Ale hyste emellertid ringa förtroende för honom. Hans tandlösa leende var än mer lismande än Lihrinds och föreföll alltid säga en sak medan hans obehagligt stirriga blick tycktes säga en annan. Ansiktet var täckt av fläckar som gick igen också på huvudet, torftigt dolda av de glesa hårtestarna. När han rörde sig gjorde han det med en åldrings böjda rygg men med en ynglings raska steg och när han stod stilla vägde han än på det ena benet, än på det andra. Allt hos honom irriterade Ale.

Triotors milda leende uttryckte nu medkänsla medan de ivriga ögonen tycktes finna situation omåttligt roande.

“Gylde?” sade han. “Åh nej, din väg leder inte till Gylde.”

Munken lade huvudet på sned och granskade Ale från topp till tå, som om han intresserat letade efter något.

“Åh nej”, fortsatte han. “Du har inflytelserika vänner som vet att tala väl för dig. Din väg leder till den gode Lihrinds broder Ragnvald.”

Triotor gjorde en paus och tycktes vänta på en reaktion som dock aldrig kom.

“Ragnvald har inte valt sin broders väg, ser du. Ragnvald har vikt sitt liv åt världsligheten och framlever det som herreman på ett gods. I stället för själslivet så odlar han jorden och hellre än böner ägnar han sig åt svärdslekar.”

Han plirade leende mot Ale, som inte kunde avgöra om munken fann Ragnvalds liv förkastligt, beklagansvärt eller helt enkelt lockande. För Ale var det dock ingetdera och han såg ointresserat bort. Det fanns en tid när han gladeligen hade bytt bort klostrets böner mot krigares svärdslekar men av någon anledning lockades han inte längre av denna möjlighet. Han kände sig fortfarande tom inombords och utan att svara munken fortsatte han vägen framåt med böjt huvud, utan att vare sig beklaga eller glädja sig åt den.

Triotor tycktes först besviken men skrockade sedan förnöjt för sig själv samtidigt som han nervöst slickade sig om munnen.

“Inflytelserika vänner”, upprepade han. “Som vill dig väl. Jojo.”

Den natten sov de under bar himmel. Sommarkvällen var ljum och tarvade knappt någon lägereld. Triotor hade lett dem på vägar och stigar västerut men inte sagt något mer om deras mål och Ale hade inte heller frågat. Vad honom anbelangade så kvittade såväl vägar som mål, även om han såg fram emot att få slippa munkars sällskap. De pipande näsljuden från den sovande Triotor gjorde inte saken bättre. Ale drog filten över huvudet och lyckades till slut somna han med. Vad han hade försökt förtränga under dagen återkom dock i drömmens form under natten och sömnen blev allt annat än god.

På morgonen drabbades Ale av ännu en motgång. Silkestass, hans enda vän, levde inte längre. Det arma djuret låg stilla i ryggsäcken med sina små ben i vädret. Vad som hade ändat dess liv visste Ale inte men han anade att han själv genom någon okunskap än en gång bringat sig och andra i olycka. Ale knäföll och höll den livlösa kroppen mot sitt bröst med läpparna formade till en tyst bön om förlåtelse. Skulle han då aldrig lyckas med någonting?

Triotor hade uppmärksammat att något var fel och klev upp bakom honom.

“Döden är svår att möta”, sade han mjukt.

“Varför måste det hända?” mumlade Ale halvt för sig själv.

Munken lade sin hand på Ales huvud.

“Cindar prövar oss och det ankommer inte oss att ifrågasätta hans vilja”, fortsatte han i samma mjuka tonfall.

“Den gjorde väl aldrig Cindar något”, fräste Ale.

En skälvning gick genom munkens hand men han lät de hädiska orden gå honom förbi. I stället lät han handen fortsätta ned längs Ales nacke.

“Det ankommer oss dock att möta hans prövningar så som vi finner det för gott”, fortsatte han och böjde sig närmare så att Ale kunde känna hans fuktiga andedräkt mot sitt öra. “Döden kommer till oss alla men vi kan möta den på olika sätt”, viskade han.

Ale ryste men rörde sig inte. Triotors båda händer vilade nu på Ales axlar och ansiktet var så nära att hans glesa och illa rakade skäggstrån skrapade mot Ales hud.

“För somliga är döden slutet på allt, för andra är döden början på något nytt. Skulle du vilja att din skogsmus finge livet åter?”

“Jag kan inte!” utbrast Ale och reste sig hastigt men Triotor satt stilla kvar.

“Vad som saknas i kunskap kan kompenseras med vilja. Vill du räcka en gammal man handen?”

Ale sträckte motvilligt fram handen mot den motbjudande gubben, som grep den girigt med båda sina händer.

“Tack”, sade Triotor. “Låt oss nu ta vid där vi slutade.”

Han samlade lugnt ihop sina tillhörigheter och vände sig söderut.

“Ska vi inte västerut?” frågade Ale.

“Västerut finns kvar i morgon också. Låt oss först gå söderut och forma vår morgondag innan vi fortsätter. Tag din vän med dig, ingen av er kommer att ångra det.”

Ale tyckte inte alls om munkens sista ord men gjorde trots det som han sade.

Munken gick nu med raskare steg och nynnade förnöjt för sig själv. Vad Ale än tyckte om honom så åtnjöt han tydligen respekt i andras ögon, ty de vandrare som de mötte på vägen hälsade honom vördnadsfullt. Till och med en tiggande byfåne valde att använda sin mössa till en hälsning i stället för som tiggarskål.

Ale undrade vad klostret egentligen gjorde för folket för att förtjäna denna aktning. Han hade tillbringat hela sin tid inom klostrets träpalissad och helt ägnat sig åt sig själv och sina studier. Visserligen hade han sett hur klosterbröder ibland begett sig ut till folket för att predika men de hade alltid gått tomhänta och alltid återvänt tyngda av gåvors börda. Men de män och kvinnor som kantade deras stigar föreföll ändå nöjda med denna tillvaro, trots att de var fattigare och trasigare än borgarna i hemstaden i Gylden. Vid ett tillfälle hade Ale frågat en haltande kvinna hur det var fatt men hon hade bara svarat att inget fattades henne så länge Cindar älskade henne. Ale skakade på huvudet. Kanske var det lika bra att han lämnade klostret. Han var inte längre säker på att han verkligen kände sig hemma där.

Deras vandring gick nu genom mer bebodda trakter. Gårdarna låg tätare längs vägarna och samlades ibland i mindre byar. Skogen blev också glesare och tvingades allt oftare ge vika för människans jordbruk. Nätterna tillbringade de nu på värdshus i stället för under bar himmel. Ale såg dock aldrig att Triotor betalade för dem och värdshusvärderna tycktes heller inte insistera på någon betalning. Var kväll fyllde han sin mage med vällagad mat men utan någon större aptit och innan han somnade låg han och funderade på vart munken ämnade föra honom egentligen.

Efter ytterligare några dagars vandring hade skogen definitivt kapitulerat och endast mindre dungar höll stånd mot de böljande odlingsmarkerna. Framför dem bredde nu Cindarells slättland ut sig och bortom det kunde en smal strimma blått skönjas.

“Cindarhavet”, sade Triotor. “Jag har förstått att du inte har sett det på länge.”

Ale nickade tyst. Han hade inte sett det sedan den dag då de lämnade hemstaden Gylden för så många år sedan. Han hade förändrats sedan dess men havet var sig likt. Trots att det ännu låg långt från dem så var det som om han kunde höra hur dess vågor rullade in mot stranden och känna den salta brisen mot sitt ansikte. Havet hade han kanske lämnat bakom sig men

minnena hade han alltid burit med sig. Cindarell hade tyckts så stort när de färdats norrut men i det enorma hav som bredde ut sig framför dem var kungariket blott en liten ö.

För första gången sedan de lämnade klostret så kände sig Ale lättare till sinnes igen. Åsynen av havet hade återuppväckt hans äventyrlusta igen. Han undrade om han någonsin skulle komma att korsa havet och upptäcka alla de länder som väntade bortom det.

“Vad finns bortom Cindarhavet egentligen?” frågade han medan de fortsatte sin vandring.

Triotor skrockade åt hans fråga.

“Du var inte lika intresserad av geografi under din tid i klostret. Annars hade du inte ställt en sådan fråga. Men jag antar att svärdslekar är mer spännande än geografiföreläsningar för en ung och käck pojke som du.”

Ale fick något dystert i blicken vid påminnelsen om klostertiden så Triotor skyndade sig att stilla hans nyfikenhet.

“Tro inte att jag klandrar dig, min käre vän. För att förstå måste man uppleva och det är därför jag för dig hit.”

Munken gestikulerade med sina vida armar.

“Du ska veta att vi nu befinner oss mitt i kungariket Cindarell. Väster om oss, bortom Dunkledal, breder den västra rikshalvan ut sig, där konungen av Cindarell regerar. Öster om oss, på andra sidan Tåre älv, börjar den östra rikshalvan, där hertigarna av Mark härskar. Det var vid den älven som kungens och hertigens framryckande arméer möttes för fem sekler sedan och det var också vid den älven som den blivande allfader Cindarios I modigt trädde mellan dem. Med sitt hjärtegräpande tal om Cindars tårar över brödrafolkens oenighet bringade han fred och lade grunden för kyrkans goda anseende i Cindarell. Den jord vi trampar på nu är emellertid fri och över oss råder ingen annan än vi själva.”

Ale tittade förvånad på honom.

“Har ni ingen kung alls då?” frågade han.

Triotor skrockade igen.

“Naturligtvis har vi en kung”, svarade han. “Kungen av Cindarell är vår kung. Vi hyllar våra kungar på kungsdagen. Våra sagor berättar om kungarnas hjältedåd. Men kungen av Cindarell råder inte över oss.”

Ale rynkade på pannan och förstod inte alls skillnaden.

“Se det så här”, fortsatte munken. “Kungen är den rot ur vilken trädet Cindarell växt fram. Vårt land är blott en av många grenar på detta träd och själva är vi intet mer än enstaka löv i denna grens bladverk. Men ju större trädet växer sig, desto längre bort kommer grenarna från roten. Med tiden kan roten inte längre föda alla grenar, som då dör och faller av. Men precis som liv följs av död så följs död av liv. Grenens död gagnar både trädet och grenen. Trädet kan nu fortsätta att växa sig starkt medan grenen kan slå rot och finna sin egen föda. Emedan vi har samma ursprung och delar samma jord är vi dock fortfarande ett, vi är alla Cindarell.”

“Så kungen av Cindarell lät er bestämma över er själva?”

Triotor skakade sorgset på huvudet.

“Ack, om människan ändå vore så förståndig. Alltför svårt har vi att acceptera döden och se den som en början snarare än som ett slut. I stället försöker vi med alla medel försvara oss mot döden och förlänger därmed bara vårt lidande. Du förstår, vi var länge döende. Kungens makt är svag och folket förtrycks av giriga och ondskefulla länsberrar som betraktar vårt land som sin privata skattkista. Värst av dem alla var vår forne länsberr, friherre Agnar Svarte, om vilken många fruktansvärda historier finns att berätta. Om kungen själv hade insett detta och gett oss vår frihet hade mycket lidande besparats både oss och honom. Men kungen såg blott genom sina länsberrars ögon och vi tvingades själva ge oss vår frihet.”

Munken tystnade för att hämta andan och Ale väntade spánt på fortsättningen.

“Alla fyra ständer stod enade. Ståndstalarna svor varandra trohet och lovade att hellre gå under än att ge upp kampen för frihet. Vi saknade bara en stark och sammanhållande ledare som kunde leda oss i vår kamp. Den ledaren blev Sartor svärdsmästaren.”

Ale spärrade upp ögonen.

“Kände du Sartor svärdsmästaren?” frågade han andäktigt.

Triotor nickade.

“Ja, i sanning en stor man och en mästare i svärdskonst. Föga visste Cindarell om hans färdigheter när han kom till kungariket men här vann han stor ryktbarhet tack vare sitt hjältedåd. Du har säkert hört historierna om hur han besegrade draken i Treberget och frälste folket från dess gissel.”

Ale log igenkännande. Visst kände han till de historierna. Hur ofta hade han inte själv föreställt sig att han var Sartor svärdsmästaren, drakars betvingare och jungfrurs räddare, som allt vågade och intet fruktade.

“Sartors dåd blev den gnista som behövdes för att tända upprorsbranden. Folk samlades kring honom i hopp om att han skulle ge dem styrka nog att slåss för och vinna sin efterlängtnade frihet. Byar och städer anslöt sig till den växande upprorsarmén och Agnar Svarte tvingades på flykten.”

Triotor tycktes glädja sig åt att få återkalla dessa lyckliga minnen och mumlade uppskattande för sig själv.

“Men friherren hade inte för avsikt att ge efter så lätt. Från länderna bortom haven värvade han legoknektar och återvände sedan med en stor armé för att bekämpa oss, vi som bara kämpade för Cindarells bästa!”

“Och var möttes arméerna?” frågade Ale ivrigt. Munkens berättelse hade fångat honom fullständigt.

Triotor stannade och sträckte ut armarna framför sig.

“På denna plats”, svarade han kort.

Framför dem bredde sig ett vackert, böljande landskap ut. Kullarna var täckta av friskt gräs och prunkande blommor. Buskarna tyngdes av mogna bär och de unga, spensliga träden tycktes längta efter att få uppnå den ålder då de skulle börja bära frukt. Bortom kullarna skimrade det blågröna Cindarhavet och till och med dess vågor var lugna, skyddat som vattnet var här av den bukt som mjukt skar in i kustremsan. Hela platsen andades frid och ro.

“Hur kan ett fältslag ha ägt rum här undrar du”, sade Triotor som om han hade läst Ales tankar. “Minns mina ord, liv följs av död och död följs av liv. Här stupade många tappra män och kvinnor och det är deras döda och förmultnade kött som föder kullarnas växter och ger dem liv.”

Ale släppte med avsmak ett bär som han hade plockat åt sig.

“Det var i sanning ett fruktansvärt slag. Fiendearmén landsteg i bukten nedanför oss men vi hade sett deras ankomst och låg förberedda bland kullarna. Legoknektarna hann inte mer än bli blöta om fötterna förrän vi var över dem.”

Hela den gamle gubbens kropp tycktes leva upp ju mer han berättade. Andhämtningen blev häftigare och han gestikulerade vilt med armarna som om han kommenderade trupper och fällde osynliga fiender. Endast de vanligtvis så pliriga ögonen förhöll sig lugna och tycktes kyligt svepa över det nu tomma och ödsliga slagfältet.

“Vi fällde många av dem i vattnet men de var starkare och bättre beväpnade än oss. Steg för steg tryckte de tillbaka oss och nådde snart stranden. Allt gick dock i enlighet med Sartors plan. Han kommenderade en fingerad reträtt och vi föll tillbaka till de skyddande kullarna. Legoknektarna glömde sin disciplin och tog upp förföljandet. Då lät Sartor fällan slå igen. Här dolde sig våra armborstskyttar och de intog nu sina positioner ovanpå kullarna. En skur av skäktor regnade över våra fiender och paniken började sprida sig i Agnar Svartes led. Många försökte fly tillbaka till skeppen men Sartor ledde själv förföljandet och högg skoningslöst

ned dem som var inom räckhåll för hans svärd. De som inte förunnades en snabb död drunknade i stället, utmattade, sårade och nedtyngda av de rustningar som var ämnade att skydda dem. Havet färgades rött och det skulle dröja länge innan vågorna förmådde skölja stranden ren igen. När så också skeppsbesättningarna gav slaget förlorat och började hissa segel så fick legoknektarna nog och flera kontingenter gick över till vår sida. I solnedgången var vi ensamma kvar på slagfältet och segern var vår.”

Triotor suckade och slappnade åter av. Ale gjorde inget försök att avbryta honom utan väntade tålmodigt på att han skulle fortsätta sin berättelse.

“Men ack, segern var dyrköpt. Många av de våra skulle aldrig komma att lämna det slagfält på vilket de kämpat för och vunnit sin frihet. Till dem hörde tre av de fyra ståndstalarna. Aranor, adelns talesman, Larissa, borgarnas talesman och Belvin, böndernas talesman, vilar alla här. Den fjärde ståndstalaren valde att återvända till det andliga livet och inte vidare befatta sig med världsliga ting. Kvar bland upprorsledarna fanns endast Sartor svärdsmästaren. Vår armé utropade honom därför på stående fot till härskare över Brödrarike, ett namn som symboliserar vårt lands endräkt. Cindarells hov saknade kraft att utmana vår frihet och sedan dess har vi levt i fred och välstånd under Sartor och hans söners styre.”

Triotor tystnade och slöt ögonen. Hans långa historia hade nått sitt slut och det föreföll Ale som om han länge hade velat lätta sitt hjärta och berätta den.

“Hur vet du allt detta?” frågade Ale till slut.

Triotor öppnade ögonen och tittade ut mot det vidsträckta Cindarhavet.

“Jag var den fjärde ståndstalaren, talesman för det andliga ståndet. Numera tjänar jag troget den gode Lihvind, den ene av Sartors fyra söner och herre över nordöstra Brödrarike.”

4. Liv och död

“Ni säger att livet och döden kan ses som ett hopknutet snöre, där början och slut möts så att ingen längre skilja de två. Men vet att den knuten alltid kommer att vara snörets svagaste och mest deformerade punkt. Sådana är också era försök att knyta samman liv och död, ty bräckliga och lidande är era skapelser. Vi animister hyllar livet och accepterar att det är kort men visa mig den nekromantiker som frivilligt framlever som odöd i evighet.”

Ur protokoll från debatten mellan animisternas och nekromantikernas skolor, Gylde magikerakademi 473 eCF

Ale häpnade. Hur kunde han ha misstagit sig så? Han hade betraktat Lihvind och Triotor som veka munkar, oförmögna att utföra de hjältedåd som han själv så innerligt drömde om. Nu visade det sig att Triotor hade slagits sida vid sida med den store Sartor svärdsmästaren och att Lihvind rentav var Sartors son.

Triotor såg på honom och tycktes än en gång läsa hans tankar.

“Blygs inte din okunskap, min käre gosse”, sade han milt. “Både jag och Lihvind har valt att fjärma oss från det världsliga livet. Att vara son till den gode Sartor är ingenting som Lihvind skäms över men heller ingenting som han framhåller. Därför känner de flesta Lihvind blott som en andlig herre. Han åtnjuter respekt men utövar ingen makt och låter folket leva som det behagar dem.

“Är de andra sönerna likadana?” frågade Ale.

“Åh nej”, svarade Triotor. “De må ha samma fader men de har olika mödrar och har präglats på olika sätt. Lihvinds moder var en from kvinna vars väg Lihvind följt. De övriga sönerna däremot har vikt sina liv åt världsliga vägar och har format sina landsändar efter eget tycke. Det kommer du att bli varse när du lär känna brodern Ragnvald närmare. Han svärmar för ridderliga i stället för andliga ideal. Den tredje brodern Krang har förvisso en stark tro men föremålet för tron är inte Cindar utan penningen. Den fjärde brodern Morvan slutligen är en dyster man som endast litar till sig själv och det sägs att han nyttjar magi för sina dunkla syften. Men de är alla goda på sina sätt och det är inte vår uppgift att klandra dem för deras val av vägar.”

Ale suckade. Munken tycktes falla tillbaka i de religiösa tongångar som han hade vant sig vid, och tröttnat på, hos klostrets munkar. Triotor tittade milt på honom samtidigt som han frenetiskt tuggade på sina naglar.

“Jag glömmer bort vårt syfte här”, skrockade han. “Du har nu sett och hört hur liv och död hänger samman. Nu ska du själv få uppleva det.”

Vid dessa ord tändes en glimt i munkens ögon som skrämde Ale men den försvann snabbt igen.

“Solen går snart ned så vi måste hasta. Ge nu noga akt på mina ord och lyd mig i allt. Tag fram din döda vän, den skogsmus som legat dig så varmt om hjärtat och som du sörjer så djupt.”

Ale tog försiktigt fram den nu stela och kalla kroppen av Silkestass, som fram till för några dagar sedan hade varit så full av liv. Triotor nickade och smackade med läpparna.

“Knäböj och gräv med fingrarna en liten grav att lägga honom i.”

Utan ett ord gjorde Ale som han blev tillsagd. Triotor smög upp bakom honom och knäböjde han också. Ale kände hans flåsande i nacken allt eftersom munken fortsatte att instruera honom.

“Skärp nu dina sinnen och töm dina tankar på ovidkommande ting. Återkalla hågkomsterna av din vän, föreställ dig åsynen av hur han springer på marken, ljudet av hans små pipanden, känslan av hans mjuka päls, lukten av hans fekalier och smaken av hans kött.”

Ale stelnade till och försökte komma med invändningar men Triotor grep tag i honom och hans vassa naglar trängde in i Ales axlar.

“Töm dina tankar sa jag”, väste munken med läpparna tätt tryckta mot Ales öra. “För din och din väns bästa, töm dina tankar, annars kan konsekvenserna bli fruktansvärda.”

Ale vågade inte annat än att lyda och försökte tvinga sig till att minnas Silkestass som levande. Det var svårt med den lilla kroppen i gropen framför honom och han pressade därför ihop ögonen. Tårar trängde fram, om de berodde på sorgen eller på smärtan visste han inte.

“Bra, bra”, sade Triotor upphetsat. “Låt dina tårar väta din vän och den jord han vilar i.”

Munken förde långsamt sina händer nedför Ales armar tills de nådde hans händer. Med ett fast grepp förde han händerna till den livlösa muskroppen och tvingade dem att vila på den.

“Hör nu på mina ord och återge dem exakt som jag. Slint inte med tungan utan tala hellre långsamt om så tarvas.”

Ett gurglande ljud steg upp ur munkens strupe och med en mörk och guttural stämma som Ale aldrig tidigare hade hört honom använda började han tala i märkliga tongor.

“Nekron alzach. Gholob anim. Kharaz utrech.”

Ale gjorde sitt bästa för att upprepa munkens tal. Orden tycktes bränna på hans tunga och Ale tyckte inte att de föll väl alls men Triotor föreföll nöjd. Tillsammans fortsatte de att mäsas på det mystiska tungomålet och efteråt kunde Ale inte erinra sig hur länge de hade suttit där.

Skymningen föll och med den svepte kalla havsvindar in över dem. Ale kände dock hur värmen från Triotors kropp tätt intill hans ökade och han upplevde det som om den strålade ut genom munkens händer till hans egna och vidare till kvarlevorna av Silkestass. Munkens mässande blev nu tystare och långsammare för att snart upphöra helt. Triotor flämtade som efter en stor kraftansträngning.

“Så”, sade han. “Skyffla nu tillbaka jorden och låt graven och natten göra sitt.”

Ale lydde men knappt hann han avsluta sitt arbete förrän Triotor grep tag i hans ena hand och girigt slickade jorden av hans fingrar. Med avsmak försökte han trycka munken ifrån sig men Triotor mörknade och röt åt honom.

“Hör och lyd! Slicka i dig gravens kraft och ge den kraft åter genom att begrava dina fuktiga fingrar i den.”

Triotor tvingade in Ales andra hand i hans mun. En smak som närmast påminde om ruttet kött gav Ale kväljningar. Därefter tryckte munken ned Ales båda händer i jorden.

“Nekron alzach. Gholob anim. Kharaz utrech”, mässade han en sista gång, försäkrade sig om att Ale gjorde detsamma och föll sedan utmattad till marken.

Hans andhämtning var tung och han förmådde inte göra mer än att ligga ned och långsamt återhämta sig. Ögonen var matta och berövade sitt djup men på hans läppar spelade något som närmast såg ut som ett roat leende.

Försiktigt drog Ale sig undan, glad åt att äntligen få slippa munkens obehagliga beröring. Borta var den hjälte han en gång hade sett i honom, för Ale var Triotor åter en frånstötande gammal gubbe. Han vände sig bort från honom och vände blicken mot slagfältets tysta kullar i stället. Skymningen hade övergått i natt och det var en vacker stjärnhimmel som med ett mjölkvitt sken lyste upp den forna krigsskådeplatsen.

Ale försökte föreställa sig hur stolta krigare under jubel stormade fram över kullarna i sin jakt på frihet och hjältedåd men han kunde bara se deras tysta och stilla kroppar, utslängda på marken likt avskräde, fråntagna sina liv och sina drömmar och glömda av de levande som besparats deras öde.

Plötsligt blev han varse att skenet inte bara kom från stjärnhimlen utan också från slagfältet, närmare bestämt på en av de högre kullarna en bit bort.

“Triotor”, viskade han. “Vad är det för ljussken där borta?”

Triotor vände långsamt huvudet åt det håll som Ale pekade. Åsynen tycktes väcka liv i munkens trötta blick och han satte sig hastigt upp.

“Det är... det är ingenting”, sade han. “Bara ett ljusfenomen, en återspeglning av stjärnljuset. Låt oss nu lämna de döda i frid och söka nattläger utanför denna plats.”

Triotor tycktes helt ha glömt bort sin utmattning och ledde raskt bort dem från slagfältet. Ale följde villigt efter men vände sig gång på gång tillbaka. Kullen lystes alltjämt upp av det spöklika skenet och det tycktes pulsera på ett närmast lockande sätt. Vad hade Triotor sett egentligen? Munken hade fått något främmande i blicken när han sett mot kullen, något som närmast hade liknat... skräck.

De tillryggalade en halv fjärdingsväg innan Triotor blev nöjd och gjorde halt. Nu kunde han inte längre betvinga sin utmattning utan lade sig ned på stället och föll utan ett ord in i en djup sömn. Snart var Triotors snarkningar det enda som hördes i sommarnattens tystnad.

Ale låg stilla ett tag för att förvissa sig om att munken verkligen sov. Hans tankar hade aldrig lämnat den mystiska kullen på slagfältet och han var fast besluten att närmare undersöka det ljussken han hade sett. Med blicken fäst på den sovande Triotor kröp han baklänges ut ur nattlägret. Så fort han var utom synhåll så vände han sig om och sprang med lätta steg tillbaka mot slagfältet.

Redan på håll kunde Ale se hur det pulserande, mjölkvita skenet lyste upp kullarna. Det föreföll starkare och än mer lockande nu. Han tog omedvetet en omväg runt platsen för deras tidigare förehavanden och fortsatte mot den kulle varifrån ljuset emanerade. Växtligheten var än mer ymnig här och gräs och rötter tycktes göra allt för att hindra hans väg. Till slut nådde han toppen varifrån han hade fri utsikt över hela slagfältet.

Tysta dimslöjor svepte fram över den forna krigsskådeplatsen och skapade en illusion av att hela marken rörde sig. Han slogs av tanken att Sartor själv kanske hade stått här tillsammans med ståndstalarna och blickat ut över omgivningen medan de hade planerat den stundande bataljen. Den här gången såg han verkligen trupperna för sitt inre, han såg hur fotfolket vällde fram mellan kullarna och hur skyttarna intog sina positioner på höjderna. Men det var inte jublande människor han såg utan spökliga, sorgsna skepnader som tycktes medvetna om sitt öde men likväl oförmögna att undgå det. Han kände deras sorg som om det vore hans egen och erinrade sig Triotors ord om det onödiga lidande som kriget hade fört med sig. Hur gärna hade han inte velat skrika åt dem att vända om och fortsätta att leva sina liv men det hade varit förgäves, döden hade för länge sedan fört dem med sig och för dem fanns det inte längre någon återvändo.

Dimslöjorna drog ljudlöst vidare och Ale vände uppmärksamheten mot kullen han stod på. Det mystiska ljuset tycktes stiga upp direkt ur jorden, som från en stark ljuskälla i kullens inre som den lösa myllan inte helt förmådde skyla. Ett infall fick Ale att knäböja och prövande dra fingrarna genom jorden. Hans fingrar behövde inte söka länge förrän de fann något. Under ett tunt lager jord stötte han på en platt stenytta, alltför jämn för att vara naturlig, och han grävde ivrigt vidare med sina bara händer. Snart hade han frilagt en rund stenplatta, infälld i en murad grund. Från springan mellan plattan och grunden strömmade det mjölkvita ljuset ut.

Ale drog upphetsat fram sitt svärd och stack prövande in det under stenplattan. Med svärdets hjälp borde han kunna bända upp plattan. Han la sin tyngd på hjaltet men tvekade i sista ögonblicket.

“Så ska inte Legim Järnklingas svärd nyttjas”, sade han till sig själv.

I stället letade han vidare på kullen och hittade snart en rostig gammal klinga som den forne ägaren inte längre saknade. Med klingans hjälp lyckades han få upp stenplattan så pass mycket att han kunde få in händerna under den och själv trycka upp plattan den sista biten.

Stenplattan visade sig dölja ett runt schakt, ur vilket det sällsamma, pulserande ljuset nu flödade fram fritt. Schaktets väggar var släta men i dem var med jämna mellanrum järnkrampor fästa som kunde tjäna med stege. I schaktets botten, kanske sju-åtta alnar ned,

kunde ett stampat jordgolv skymta. Ale hävde sig försiktigt över kanten och började långsamt klättra nedåt.

Först när han kommit halvvägs ned började faran i det han företog sig att gå upp för honom. Han hade ju inte en aning om vad som väntade honom nere i djupet och till och med Triotor hade fruktat denna plats. Skulle han vända upp igen och lämna mysteriet bakom sig? Munken sov säkert fortfarande och ingen annan fanns det som skulle kunna bevittna hans reträtt och beskylla honom för feighet. Legims svärd skrapade mot schaktets vägg och bitar av murbruk föll ned i djupet. Nej! Legim skulle aldrig vända och det tänkte han inte heller göra. Dessutom kände han det fortfarande som om något där nere kallade på honom.

Ale nådde snart det sista steget och såg sig försiktigt om. Från schaktet ledde en liten korridor som vek av åt vänster, varifrån ljuset tycktes komma. Försiktigt smög han fram, stålsatte sig för det värsta, och stack fram huvudet runt hörnet. Synen fick hans hår att resa sig.

Korridoren öppnade sig i ett litet, trekantigt rum. I vardera hörnet stod en grovhuggen stensarkofag uppställd och i mitten reste sig en liten obelisk. Obeliskan slutade i en blankslipad platta, på vilken ett diadem i ett gyllenglänsande material vilade. Kring obeliskan och med varsin hand på diademet stod tre skimrande gestalter. Den resligaste av dem var iklädd en metallrustning. Den andra gestalten var kort och kraftig och iförd en enklare läderbrynja. Den tredje bar granna kläder och smycken under en gyllenfärgad ringbrynja. Ale vågade knappt andas, än mindre röra sig ur fläcken. Med mullrande röster började gestalterna tala.

“Jag, Aranor, svär det adliga ståndets trohet”, sade den första gestalten.

“Jag, Belvin, svär det jordbrukande ståndets trohet”, fyllde den andra gestalten i.

“Jag, Larissa, svär det borgerliga ståndets trohet”, fortsatte den tredje gestalten.

“Vi, Brödrarikets talesmän, svär att straffa den förrädare som bragt oss om livet”, avslutade de samfällt.

Först nu insåg Ale att den tredje gestalten avspeglade en kvinna. Gestalterna övergick till att diskutera planerna för ett fälttåg och Ale kände igen brottsstycken från den historia som Triotor berättat om Brödrarikets frihetskamp. För ett ögonblick så glömde han sin fasa och började i stället lyssna intresserat då plötsligt gestalten som kallat sig Aranor tittade upp.

“Vi är inte ensamma”, sade han med sträng ton.

Den kvinnliga gestalten, Larissa, vände sig raskt mot Ales gömställe och tycktes se honom genom väggen.

“En kunglig spion!” utbrast hon. “Låt honom dela vårt öde och för alltid stanna kvar på dödens fält.”

“Visa ditt fega ansikte”, röt Belvin.

Ale ville fly men benen bar honom inte. Darrande lämnade han sitt gömställe och såg hur Larissa och Belvin ljudlöst gled fram mot honom med vredgade ansikten. Men Aranor höll upp sin hand.

“Håll!” manade han uppfordrande. “Detta är inte en kunglig spion.”

“Han bär kungliga insignier”, genmålde Larissa.

“Hans händer stinker av ond magi”, fyllde Belvin i.

“Detta ser jag hos honom men också mycket mer som jag inte förstår”, sade Aranor och vände sig direkt till Ale. “Vem är du och vad är ditt ärende? Tala och väg dina ord på guldvåg på det att de inte blir dina sista!”

Det brast för Ale och förtvivlat stammade han fram sin historia i osammanhängande meningar. Han berättade hur han vuxit upp i Gylde, träffat Elrind och Legim, slagits mot de främmande makterna i Khendirs armband, förts till Lihrinds kloster och slutligen av Triotor förts till slagfältet.

“Jag vill inget illa, låt mig gå” avslutade han bedjande sin redogörelse.

De tre gestalterna betraktade honom misstroget.

“Han ljuger för att rädda sitt skinn”, fräste Larissa.

“Han döljer sanningen för oss”, muttrade Belvin.

“Att inte känna till sanningen är inte samma sak som att undanhålla den eller fara med osanning”, replikerade Aranor. “Små är hans förmågor idag men vem vet vad morgondagen för med sig. Jag känner att han inom sig bär på något stort som kanske kan gagna vår sak.”

Aranor vände sig åter till Ale.

“Vi är bundna till denna plats på vilken oförrätten mot oss begicks. Vet att det inte var den yttre fienden som bragte oss om livet utan en förrädare inom våra egna led. Förgiftad var den segerbägare som vi drack ur efter slaget och som förvisade oss till denna dystra grav. Vi är bundna till denna plats och oförmögna att hämnas på vår baneman. Du däremot är fri från dödens bojor, du skulle kunna finna vår baneman och utkräva vår hämnd.”

“Men hur skulle jag kunna göra det”, invände Ale. “Jag är bara en pojke.”

“Det är hjältedåd som får pojkar att växa upp och bli män”, sade Aranor uppmuntrande.

“Och det är misslyckanden som får pojkar att dö”, väste Larissa hotfullt.

“Hur skulle den pojken kunna utföra hjältedåd?” undrade Belvin skeptiskt. “Han är ju rädd för sin egen skugga.”

Aranor nickade.

“Måhända behöver han hjälp på vägen. Vad sägs om att skänka honom folkkrönan?” Han pekade på det skinande diademet framför honom.

“Ge bort symbolen för vår endräkt?” utbrast Larissa och Belvin indignerat. “Aldrig!”

“Kronan kan intet åstadkomma utan en ledares huvud, intet kan heller pojken åstadkomma utan en ledares kraft. Vad föredrar ni, att kronan hjälper pojken att vinna sin ära och utkräva vår hämnd eller att den ruttnar tillsammans med våra kroppar i detta gravvalv?”

“Är han verkligen den rätte?” frågade Belvin och skakade på huvudet.

“Han är den ende som funnit vägen hit, han är vårt enda hopp”, svarade Aranor.

“Att lägga vårt enda hopp i en pojkspolings händer...”, mumlade Larissa.

“Må då den av er som kan själv ta kronan”, genmålde Aranor.

Larissa och Belvin mulnade men yttrade inget mer. Aranor vände sig åter till Ale.

“Tag nu folkkrönan, symbolen för Brödrarikets endräkt. Den har burits av många stora ledare och jag själv bar den senast då jag eggade vårt folk till att ta till vapen i vår frihetskamp. Må den bistå dig i ditt värv och må ditt värv ge dig framgång och oss frid.”

Aranor tystnade och Ale gick darrande fram till det gyllene diademet. Det såg massivt ut men vägde förvånansvärt lätt i hans händer.

“Men vad ska jag göra?” frågade han. Frågan ekade dock obesvarad i gravkammaren. Han såg sig om och insåg med ens att han var ensam. De tre skimrande gestalterna var borta och det spöklika skenet falnade långsamt. Utan att ge sig tid att tänka rusade Ale ut ur rummet, klättrade i all hast uppför järnkramporna och lämnade kullen bakom sig så snabbt benen kunde bära honom. Först när han hade nått slagfältets utkant stannade han och hämtade andan.

Hade allt bara varit en dröm? Gestalterna hade känts så verkliga men minnet av dem började redan blekna bort. Nej, det hade verkligen hänt, han bar fortfarande det sällsamma förgyllda diademet i handen.

Han höll upp diademet framför sig och betraktade det noga. Det bestod av en enkel kronring utan några ornamenteringar eller utsmycknader. Längs dess kant löpte ett sirligt mönster som möjligen kunde föreställa stilerade händer. Fingrarna var uppsträckta som i en hälsning medan tummarna var vinklade mot handen bredvid så att en sammanhängande kedja av totalt sju händer bildades. Diademet var alldeles blankt och fritt från repor men Ale fick trots det en känsla av att det var mycket gammalt. Vilka historier hade det kunnat berätta om det kunnat

tala? Kanske visste Triotor mer om det gåtfulla diademet? Något sade dock Ale att det var bäst att hemlighålla den för munken och han rullade därför varsamt in diademet i sin särk.

Vad hade spökena menat egentligen? Vad skulle han kunna utträta för stordåd och hur skulle ett diadem kunna hjälpa honom? Han kastade en sista blick mot kullen som för att få svar. Den vilade nu tyst i nattens mörker och av det spöklika skenet syntes inget längre till. Han ryckte på axlarna och vände så åter mot nattlägret.

Plötsligt avbröts nattfriden av ett fräsande ljud. Framför honom hördes ljudet av små tassar och ett par röda ögon glimmade till i mörkret. Ale tog förskräckt ett steg bakåt och lade handen på svärdsfästet. Fanns det då ingen ände på denna natts fasor?

Men fram ur dunklet kom inte ett okänt monster utan ett litet djur, så väl bekant för Ale.

“Silkestass!” utbrast han.

Det var verkligen Ales tama skogsmus som kom honom till mötes. Med tårar i ögonen gick Ale ned på knä och kupade välkomnande sina händer för sin gamle vän. Skogsmusen hoppade som alltid upp på hans utsträckta handflator men i stället för den behagliga känslan av de mjuka tassarna som Ale namngett sin vän efter så upplevde han smärtan av små vassa tänder som begravdes i hans kött.

Han skrek till och drog instinktivt till sig händerna. Silkestass föll till marken men kom snabbt på fötter igen och betraktade honom med sina ilsket röda ögon.

“Varför gjorde du så?” frågade Ale och väntade sig nästan att Silkestass skulle svara, så mycket annat konstigt som hade hänt den här natten. Men Silkestass bara fortsatte att betrakta honom med något som närmast liknade utmaning i blicken.

“Om du ska bete dig så där så är du inte min vän längre!” skrek Ale och reste sig upp.

Silkestass rörde sig först inte ur fläcken men när Ale började gå så följde skogsmusen efter. Ales försök att schasa iväg honom var lönlös, Silkestass drog sig först tillbaka men återupptog sedan trotsigt sitt förföljande hela vägen tillbaka till lägret.

“Ah, du har fått din vän åter”, skrockade Triotor förnöjt när han vaknade och såg de två. “Men hur är det fatt?” fortsatte han när han såg Ales surmulna min.

“Han är inte min vän längre”, muttrade Ale. “Han bet mig.”

“I så fall måste du bestraffa honom”, sade Triotor med skärpa i rösten. “Du är hans herre och måste bestraffa honom tills han lyder och vördar dig.”

Ale sneglade på munken och insåg att han menade allvar.

“Jag kan väl inte bestraffa en så liten och värlös varelse”, invände han.

Triotor ryckte på axlarna.

“Du måste tydligen fortfarande uppleva för att förstå. Nåväl, gör som du vill. Vårt ärende här är nu avslutat och vi måste hasta vidare till Lihrinds broder Ragnvald, din blivande husbonde. Bryt nu din fasta och packa sedan ihop dina tillhörigheter.”

Ale suckade och tog ur sin rygsäck fram en bit ost och torkat kött. I ögonvrån uppfattade han hur Silkestass vädrade i luften. Han tvekade men sträckte sedan försiktigt fram en bit ost till honom. Skogsmusen fräste dock bara till svar och fortsatte att vädra i luften. Ale tvekade på nytt och sträckte sedan provande fram den torkade köttbiten. Den här gången kastade sig Silkestass glupskt över gåvan och Ale vände sig med avsmak bort. Silkestass hade sannerligen förändrats och på något sätt kändes det som om det var hans fel.

“Skynda på nu!” ropade Triotor till honom och Ale beredde sig på vad som verkade bli en lång och besvärlig färd.

5. En oväntad allians

“En god strateg vet inte bara när man ska ingå allianser, han vet också när man ska bryta dem.”

Ur general Ranulfs bok Kriget som konst, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

Väl kämpat, min unge junker. Ni svingar edert vapen med en excellens som länder eder stor heder.”

Ragnvald hade inte utan svårigheter avvärjt Ales dubbelfint och höjde nu handen för ett avbrott i exercisen. Han tog av sig sin vackert ornamenterade tunnhjälm och torkade svetten ur sitt väderbitna ansikte. Sommarhettan, plårustningen, träningen och det tjocka, gyllenblonda hårsvallet bidrog alla till hans ymniga svettningar. Det gick dock inte att ta miste på adelsmannens entusiasm. De silvergrå strimmorna i hans hår och skägg skvallrade förvisso om att han var en man i sina bästa år men i de blågrå ögonen fanns en ungdomlig lyster och det var nästan med ett barns glädje som han kastade sig in i svärdslekarna.

Ale stack sitt svärd i skidan och bugade höviskt så som han hade lärt sig. Han hade bara varit hos Ragnvald i några dagar men redan fattat tycke för den bullrige och gemytliga mannen. När Triotor introducerat Ale hade Ragnvald till en början förhållit sig skeptisk. Ales välsmidda svärd hade dock fångat hans intresse och när han insett att också svärdshanden hade potential så hade han tagit emot Ale som gäst i sitt herresäte och personligen tagit ansvar för hans träning.

Så olik Ragnvald var sin sävlige broder Lihvind och så mycket roligare det var i en borg jämfört med det trista klostret. Här var det ingen som tvingade honom att utföra enahanda sysslor eller rabbla meningslösa tirader, här fick han fokusera på det som han själv tyckte om. Klosterträningen hade visserligen lärt honom att behärska sin kropp och utvecklat hans snabbhet och smidighet men det var först nu som han fick han omsätta sina lärdomar i praktiken, med svärd och sköld i sina händer. Ragnvald hade till och med förärat honom en sköld med sitt eget vapenmärke på, ett majestätiskt lejon med tassarna vilande på bördig jord.

“Sådant slöseri med tid och kraft.”

Det var Triotor som yttrade sig. Munken hade stannat kvar hos Ragnvald och närmast svartsjukt betraktat hur Ale föredragit Ragnvalds vapenlekar framför hans föreläsningar.

“Dröjer du kvar än, din olyckskorp?” frustade Ragnvald. “Vad är väl trästavar och säckväv mot blanka vapen och rustningar? Seså, antag min utmaning och möt mig i envig på det att vi ska få oss ett gott skratt.”

Triotor lade demonstrativt armarna i kors och vände sin anklagande blick från Ragnvald till Ale.

“Sådant slöseri med tid och kraft”, upprepade han och betonade särskilt det sista ordet.

Ale ignorerade munkens insinuationer. Av deras förehavanden vid slagfältet hade han bara obehagliga minnen och han påmindes om dem var gång han matade Silkestass. Skogsmusens humör växlade mellan aggressivitet och något som närmast liknade förebråelse och Ale undvek hans sällskap så mycket som möjligt. Mötet med spökerna hade han lyckats förtränga och det sällsamma gyllene diademmet låg ouppackat längst ned i Ales klädeskista.

Ragnvald skulle precis bjuda upp Ale till en ny svärdsdans då en härold klev in på borggården och äskade uppmärksamhet.

“Hans högvälborenhet, Krang den gode, son av Sartor och ståthållare över södra Brödrarike, hälsar sin broder och begär audiens för att dryfta frågor av stor vikt för er båda.”

Ragnvald suckade och stack sitt svärd i skidan igen.

“Först ett sändebud från Lihvind och nu Krang i egen hög person”, muttrade han sarkastiskt. “Detta artar sig till en stor familjesammankomst.”

In på borggården struttade en kort och knubbig man som trots hettan var iförd en vacker brämad päls av något djur som Ale inte kände igen. Runt halsen bar han en guldkedja och på var och en av de knubbiga fingrarna satt det en guldring. Han saknade sin broders skägg och hårsvall och hade nödortfigt kammat sina glesnande hårstrån över sin begynnande flint. Detta var alltså Ragnvalds broder Krang, kanske den främste av Cindarells handelsfurstar.

Krang tycktes ansträngd av den korta promenaden över borggården men gav sig knappt tid att hämta andan förrän han började tala med en gäll och irriterad röst.

“Hur kan du stå här och roa dig med barnsliga lekar när så stora ting är i görningen?”

“Var hälsad du också, broder”, svarade Ragnvald lugnt. “Vad för dig till mina marker?”

“Spela inte okunnig! Jag vet att du också har fått bud från vår fader.”

“Måhända och måhända inte”, fortsatte Ragnvald i samma lugna ton. “Låtom oss antaga att min fader bringat mig bud, vad anbelangar det i så fall utomstående?”

Ragnvald svepte med handen över borggården, där nu såväl knektar som tjänare samlats för att nyfiket bevittna de två stormännens möte. Krang sänkte rösten, som om han först nu insett att de inte var ensamma.

“Nåväl”, väste han sammanbitet. “Låt oss diskutera detta i enrum.”

“Gott”, svarade Ragnvald. “En bankett kommer att serveras i kväll. Mina tjänare kommer att tillgodose ditt sällskaps behov under tiden.”

Utan att vidare bry sig om sin broders protester vände Ragnvald honom ryggen och begav sig med raska steg mot huvudbyggnaden. Triotor tittade länge efter honom och lämnade sedan borggården han med.

Ale suckade. Ingen hade ägnat honom någon uppmärksamhet. Vad det än var som upptog dessa herrars intressen så var det tydligen inget som angick honom. Fast varför inte förresten? Ingen hade uttryckligen sagt att det inte angick honom. Det fanns bara ett sätt att ta reda på det!

När kvällen kom satt Ale väl dold uppe på en balustrad, varifrån han hade utsikt över hela bankettsalen. Som han var Ragnvalds gäst hade ingen tjänare ifrågasatt hans närvaro i huvudbyggnaden och han hade till och med lyckats tigga till sig en bit bröd och ost från husfrun. Med såväl hunger som nyfikenhet tillfredsställd var Ale mycket nöjd med tillvaron och betraktade nu skådespelet nedanför sig.

Förutom Ragnvald och Krang hade även Triotor nästlat sig in i sällskapet. Krang hade först protesterat men Ragnvald hade förklarat att Triotor var där som representant för brodern Lihvind och inte accepterat någon vidare diskussion i frågan. Därefter hade Ragnvald, till broderns stigande irritation, lugnt njutit av de många rätterna och inskränkt samtalsämnen till sina åkrars bördiga mylla och sina skogars rika villebråd. Först när desserterna dukats undan – en bärkompott med färsk grädde, en honungsdrypande nötkaka, och ett stort fat med färsk frukt – och herrarna försetts med pipor och finaste tobak så fann Ragnvald tiden mogen att diskutera sin broders ärende.

“Nåväl, käre broder”, sade han belåtet. “Alldenstund du har färdats land och rike runt för att dryfta detta spörsmål är det icke av ringa vikt för dig.”

“Kan du då inte tala som vanligt folk?” suckade handelsfursten.

“Språka på pöbelns tungomål? Lappri!”

“Mina herrar, jag ber”, försökte Triotor medla. Under måltiden hade ett milt leende hade vilat på hans läppar men hans ögon hade vaksamt och outtröttligt vandrat från broder till broder.

Krang tog ett djupt andetag och ansträngde sig för att undertrycka sin otåliga vrede.

“Som du vet inföll för en vecka sedan treårsdagen av vår faders abdikering och vårt tillträde till Brödrarikets troner”, inledde han.

“Som hela Brödrarrike vet, det var med mycket pompa och ståt som staden Krangon firade sin herre, den gode Krang”, anmärkte Ragnvald stilla.

Handelsfurstens ansiktsfärg steg men han lät sig inte provoceras.

“Vår fader motiverade sitt beslut med att han ville finna den mytomspunna Drömmarnas stad”, fortsatte han. “Du känner också den legend som lockade honom.”

“En stad där folket lever i fred och välmåga oberoende av världsliga påfund som klass och ursprung”, sade Ragnvald lakoniskt.

“Och en stad med gator av guld och springbrunnar fyllda av ädla stenar”, fyllde Krang i. “Glöm inte det.” En entusiastisk glimt tändes i hans ögon.

“Bah! Amsagor!”

“Sålunda säger man om drakar också men likväl besegrade vår fader en. Sartor svärdsmästaren är inte en man som jagar amsagor.”

Ragnvald reste sig upp och gick långsamt fram till fönstret. Med begrundande blick betraktade han utsikten. I den ljusa sommarnatten skymtade ännu de vidsträckta åkermarkerna och bortom dem de djupa skogarna.

“Har du då inte lyssnat till mig alls, broder”, sade han utan att vända sig om. “Varför skulle jag söka illusoriska rikedomar som guld och ädla stenar när jag redan lever i den rikaste av skattkammrar?”

“Kallar du den här dynghögen för skattkammare?” snäste Krang.

Ragnvald ignorerade förolämpningen.

“Vilken rikedom är väl större än jorden”, fortsatte han. “Jorden är grunden för allt liv, ur den föds vi och i den begravs vi, i den sår vi och från den hämtar vi vatten och mat. Guld duger inte ens att smida svärd av.”

Handelsfurstens uppgav ett gapskratt.

“Du lever i det förgångna. Detta är inte böndernas tidsålder utan köpmännens och handelsfurstarnas tidsålder. Det är penningen som skapar och förräntar välstånd, inte jorden. Till och med din tobak är resultatet av en handelsresandes modiga färd över vilda hav till fjärran länder.”

“Men ävenledes tobaken har sina rötter i bördig mylla”, replikerade Ragnvald.

“Hur som helst så lyckades vår fader i sitt uppsåt. Han fann verkligen Drömmarnas stad och han vill nu att vi bilägger våra tvister och förenar oss med honom för att dela dess rikedomar. Det var därför han sände oss bröder kartbitar som endast tillsammans visar vägen.”

“Vår fader är generös med andras rikedomar”, anmärkte Ragnvald.

“Du har vår fader att tacka för din ställning.”

“Vår fader och *min* moder”, replikerade Ragnvald kallt. “Min moder var till skillnad från din av adlig börd, utsedd av Cindar att förvalta jorden och hos Honom främst ligger min lojalitet. Att jaga penningar anstår inte det adligaståndet.”

“Romantiskt svärmeri”, sade Krang avfärdande. “Menar du att du inte vill hörsamma vår faders begäran och förena dig med mig i färden till Drömmarnas stad?”

“Den gode Krang tycks äntligen förstå mig”, svarade Ragnvald.

“I så fall har du väl ingenting emot att ge mig din kartbit så att jag själv kan uppfylla vår faders önskemål.”

“Varför skulle jag ge den till dig och inte till våra andra bröder?”

“Därför att någon av er redan har bemäktigat sig min kartbit för att ensam bege sig till Drömmarnas stad.”

Ragnvald vände sig uppbragt om och till och med Triotor, som dittills lugnt tillbakalutad hade åhört diskussionen, satte sig förvånat upp.

“Anklagar du mig...”, började Ragnvald men handelsfurstens viftade avvärjande.

“Ditt tal har bekräftat vad jag redan anade”, sade han. “Du är inte intresserad av Drömmarnas stad.”

“Det fögnar mig att min broder har så höga tankar om mig”, muttrade Ragnvald med illa dold sarkasm.

“Jag hoppas att min gode man inte misstänker min herre Lihvind”, insköt Triotor.

“Jag litar inte på någon”, svarade Krang. “Därför vidtog jag mina mått och steg och lät kopiera kartbiten.” Han vände sig åter till Ragnvald. “Någon har alltså två kartbitar, kanske till och med tre, och han måste stoppas.”

“Desto viktigare att jag håller fast vid min kartbit”, genmålde Ragnvald. “Inte ens om så alla bröder bönföll mig skulle jag avstå från den. Det är mitt sista ord!”

Både Krang och Triotor reste sig och en hetsig dispyt kunde ha tagit vid om inte en tjänare försynt klivit in och inväntat sin herres tillåtelse att tala. Ragnvald vände sig vredgat mot honom och glömde bort sitt högtidliga tal.

“Stå inte bara där och glo, säg vad du har att säga och lämna oss sedan i fred!”

“Herre”, stammade tjänaren, “jag ber om tillgift men jag bringar onda tidender från öster. Er broder Lihvinds kloster har överfallits och han ber om att få ställa sig under ert beskydd.”

Ragnvald tappade målföret och Krang och Triotor satte sig chockade ned igen. Tjänaren tog ett steg åt sidan och in i bankettsalen stapplade Ales forne abbot, tungt stödd på sin stav och med ansiktet delvis täckt av ett blodigt förband. Trots den fasansfulla behandling han och hans ordensbröder måste ha utsatts för så fanns i hans ansikte ingen vrede, endast största och djupaste sorg. Han tycktes inte förvånad över att se både Krang och Triotor vid Ragnvalds sida och med en röst som knappt kunde bära sig började han tala.

“Ack, bröder, förräderi har drabbat vår familj. Cindar måste ha övergett vår broder Morvan, ty han har i vredesmod låtit sticka klostret i brand och dräpt alla han kunnat komma åt.”

När Ale hörde dessa ord var det som om hans hjärta stannade och han kunde inte lägga band på sig. Uppbragt lämnade han sitt gömställe, rusade nedför trappan och grep knäfallande fällan på sin abbots kåpa utan att bry sig om de förvånade blickarna från de närvarande.

“Oh Lihvind”, bönföll han, “hur har det gått för Minn och Legim? Snälla, säg att de är med dig.”

Men Lihvind lade bara sina händer på Ales huvud och gav honom en sorgsen blick.

“Jag beklagar djupt, min son, men de är inte längre med mig.”

Tidenderna slog Ale till marken och han sjönk vanmäktigt ihop. Minn och Legim. Borta. Det kunde inte vara sant. Det fick inte vara sant! Hur kunde Cindar kalla dem till sig och lämna honom ensam kvar? Vilket fruktansvärt öde hade drabbat dem och varför hade han varit så långt borta från dem när det hade hänt? Vad skulle han ta sig till nu? Otaliga tankar genomför hans plågade inre och resten av rummet, av världen, försvann i ett dimmigt töcken. Att Lihvind knäföll vid hans sida och försökte trösta honom märkte han knappt, ej heller att Krang, okänslig för hans sorg, triumferande tog tillfället i akt.

“Aha”, sade han. “Morvan är alltså det svarta får som vi har sökt. Mina herrar, jag kallar er att hedra vår allians. Minns vad vi har svurit. Om en av oss bröder blir angripen av en annan kan han påräkna sig övriga bröders stöd. Morvan har angripit Lihvind. Det är allas vår plikt att slå tillbaka och det kan vi inte göra utan de kartbitar som visar vägen till Drömmarnas stad”

Han vände sig högdraget till Ragnvald.

“Nå, min höviske broder, anstår det det adliga ståndet att hålla sina eder?”

Ragnvald gav honom en mörk blick.

“Till ringa hjälp är min kartbit om du saknar de andra två”, muttrade han sammanbitet.

“Om det är vår faders kartbitar ni avser”, insköt Lihvind, “så blev jag berövad min under överfallet men jag kan nog återkalla den ur minnet. Dock måste jag beklaga att jag är för svag för att följa er.”

Triotor tycktes bli upprörd över Lihrinds ord.

“Men herre”, sade han, “det är er faders önskan att alla hans söner beger sig till honom.”

Lihrind gav honom ett bedjande ögonkast.

“Förvisso, min gode Triotor”, sade han. “Därför ber jag dig företräda mig och bege dig till min fader i mitt ställe.”

Triotor försökte protestera men Ragnvald förekom honom.

“En utmärkt idé!” utbrast han. “Och som jag känner av min onda rygg så ber jag min unge page Ale att företräda mig. Han kan inte hålla sig ifrån ett möte som han inte är inbjuden till så hur skulle han kunna hålla sig ifrån ett möte med min ärade fader?”

Adelsmannens ord återförde Ale till verkligheten.

“Skulle jag få träffa Sartor och... Morvan?” stammade han. “Av hela mitt hjärta, det vill jag!”

Triotor såg alltjämt upprörd ut men med ens så slappnade hans ansiktsdrag av och en glimt tändes i hans ögon.

“Nåväl”, sade han lugnt. “Om det är min herres önskan så böjer jag mig för den. Jag åtar mig uppdraget att färdas till er vördade fader, tillsammans med herr Krang och den unge Ale.”

“Avgjort!” skrattade Ragnvald och vände sig till Krang. “Munken och pagen blir dina trogna följeslagare på din fordrande färd. Bringa min fader mina hjärtligaste hälsningar, om du finner honom och hans sagostad.”

Krang gav honom en dräpande blick.

“Jag ska framföra till vår fader din hälsning och mer därtill”, väste han sammanbitet. “Han kommer att veta att belöna sina söner efter förtjänst.”

Ragnvald vände sig åter till Ale.

“Res dig, min unge junker, och gör dig redo att vinna dina sporrar”, sade han högtidligt. “Förvisso kommer jag att sakna dig men min fader kommer att kunna lära dig än mer om svärdets ädla konst.”

Ale nickade bara tyst till svar. Det var inte Ragnvalds fader Sartor han ville träffa, det var hans broder Morvan.

6. En krigares död

“Det är en krigares öde att erkännas först efter sin död.”

Gammalt cindariskt krigarordspråk

Natten efter klosterprovet plågades Minn av marans ritt. Mardrömmen började annars som de drömmar som Minn hade vant sig vid sedan hon först hade lärt känna magins kraft. Än en gång öppnade hon sig villigt för kraften och njöt av att känna dess styrka flöda genom hennes kropp. Inga hinder var oövervinnerliga för henne, Minn färdades fritt genom eld, vatten, jord och luft och de fyra elementen flöt fritt genom henne utan att åsamka henne någon skada. Ingenting i världen fanns det som undgick hennes medvetande, döda som levande ting låg öppna för henne som en bok som hon både kunde läsa och redigera. Hon var ett med världen och världen var ett med henne.

Men denna dröm var inte som andra drömmar. Plötsligt fanns där framför henne ett bekant ansikte. Det var den björnhona som hon hade räddat till livet under klosterprovet. Såret i halsen var åter öppet och blodet rann ur det i strida strömmar. Men såret tycktes inte bekomma henne. I stället betraktade hon Minn med sorgsna och beklagande ögon, som om det var Minn och inte henne det var mest synd om. Björnhonans blick mötte först Minns och gick sedan långsamt nedåt för att stanna på hennes mage. Minn insåg med ens att hennes mage hade svällt upp till bristningsgränsen och en plötslig smärta exploderade i den. Minn skrek och kallade alla de magiska krafter hon kände att lindra hennes smärta men det tycktes bara förvärra den i stället. Hon skrek och kastade sig fram och tillbaka i ett fåfängt försök att slita sig ur smärtans grepp. Björnhonans ansikte bleknade bort och för ett ögonblick trodde Minn att mardrömmen lämnat henne och att hon åter låg i sin bädd i klostret. Smärtan stannade dock obönhörligt kvar och hon kände hur en varm, klibbig vätska börja rinna nedför hennes ben. Blod! En panisk känsla grep Minn och det var som om både magi och liv rann ur henne utan att det låg i hennes makt att förhindra det.

Ännu återstod dock nattens värsta prövning. Det var inte bara blod som rann ur henne, det var något mer på väg ut, något som rörde sig, något som levde. Minn insåg till sin fasa att hon höll på att ge liv åt någonting men detta någonting var inte något mänskligt utan något främmande, fasansfullt väsen. Hon kände det som om hon höll på att brista och fick kämpa mot de outhärdliga smärtorna för att över huvud taget kunna andas. Efter vad som kändes som en evighet lämnade det främmande hennes kropp och när Minn såg vad hennes kropp frambringat brast det fullständigt för henne. Framför henne låg en liten klibbig, pälsklädd varelse hoprullad. Varelsen lyfte sitt lilla, vanskapta huvud mot henne och den blick som mötte hennes tillhörde den björnunge som hon stött på under klosterprovet. Men något hade hänt som fullständigt deformerat denna lilla värnlösa varelse och Minn hade en känsla av att det var inom henne som detta något hade hänt. Hon brast ut i ett vanvettigt skrik och välkomnande den svimning som svepte in henne i glömskans dimmor.

När Minn åter vaknade var hon iförd rena linnen och nedbäddad i en ren säng i nunnornas område. Ale hade sedan länge lämnat klostret utan att ha tagit farväl av henne.

Minn betraktade vemodigt solnedgången från sitt fönster. Hon var inte alls nöjd med den nya tillvaron i nunnornas område. Alla hennes försök att få en förklaring till sin mardröm hade mötts av rodnande blickar eller förargade miner. Inte heller fick hon återvända till sina gamla läromästare bland munkarna. Ansvar för hennes träning hade övertagits av nunnorna och de föreföll inte alls lika väl förfarna i magins konst. Åtminstone kände Minn det som om hennes krafter försvagats sedan hennes överföring till nunnornas område. Dessutom hade hon börjat ansättas av tvivel rörande sin magiska kraft och vad den egentligen gjorde med henne.

Tanken på att det var något inom henne som skadat den stackars björnungen plågade henne och hon började undra om magin hade en mörk baksida som hon inte lärt känna ännu. För varken första eller sista gången önskade hon att den gamle Elrind hade fått fullfölja hennes träning och hon undrade med saknad vad som hade blivit av honom sedan han blivit kvar vid det mystiska Andarnas hemvist.

Suckande slog hon ifrån sig tankarna. Vad tjänade det väl till att tänka på det förflutna. Ingenting av det fanns ju längre kvar. Elrind var borta. Legim hade hon inte sett på länge. Till och med den gamle barndomskamraten Ale hade lämnat henne. Blott i hennes händer låg hennes framtid och det var upp till henne att forma den. Inom henne började ett beslut långsamt att fattas. Men snabbare än Minns beslut var ödet och det närmade sig Minn snabbare än hon kunde ana eller vilja.

Det fridfulla klostret lade sig långsamt till ro. Munkar och nunnor, mästars och noviser, bedjare och tjänare lämnade alla dagens sysslor och återvände till sina kvarter för nattens vila. Föga anade de vad natten bar i sitt sköte.

Natten var mörk och ett tungt molntäcke dolde stjärnhimlen. Endast fullmånens bleka sken förmådde tränga fram till det sovande klostret. Plötsligt bröts nattfriden av ett stridshorns dova ton. Som på ett kommando avlossades brinnande pilar mot klostrets träbyggnader och ur hesa strupar utstöttes vilda stridstjut. Ut ur den omgivande skogens skyddande dungar rusade krumma varelser med glimmande gula ögon, svingandes sina spjut och svarta sköldar. Träpalissaden förmådde inte hindra dem och innan munkarna hunnit bereda sig så var fienderna över dem.

Stridstjuten väckte också Minn och hon rusade förfärad ned på klostergården. Där pågick ett fruktansvärt blodbad. Yrvakna munkar och nunnor höggs skoningslöst ned och överallt rasade en våldsam brand. Några av de stridstränade munkar försökte organisera ett motstånd men detta var fridens män och kvinnor, inte vana vid våld, och paniken spred sig i samma takt som elden. Minn såg sig rådvill om. Vad kunde väl hon ensam göra i detta kaos?

Plötsligt såg hon hur en grupp noviser, ännu kvar i den oskyldiga barnåldern, desperat försökte undkomma sina skrattande förföljare. Utan hjälp skulle de också nedgöras och sälla sig till sina stackars medbröder och -systrar. Minn grep tillfället att äntligen kunna hjälpa till och skrek åt dem att följa henne. Hon ledde dem till en bakdörr och fick ut dem allesamman. Sedan ställde hon sig i dörröppningen och åkallade med flammande blick sina krafter för att kunna nedgöra de nu rasande förföljarna som såg sitt byte undkomma.

Men till Minns förfäran så hände ingenting. Av hennes krafter kände hon ingenting. Det var som om en bit inom henne saknades, som om en stor tomhet fyllde hennes inre. Varelsernas vredgade miner förvreds åter i skadeglada grin då de närmade sig sitt nya byte. I brandens flammande sken såg deras grönsvarta ansikten än mer skräckinjagande ut. De blottade sina vassa tänder och slickade sig om sina djurlika käftar och Minn kunde nästan känna deras stinkande andedräkt. Hon vände om och försökte fly genom dörröppningen ut i nattens mörker hon med men en slungsten fällde henne till marken. Hon rullade runt på rygg men hann inte upp innan sex av varelserna var över henne med höjda vapen. Hon stålsatte sig för spjutspetsarnas smärta och oroades av någon fånig anledning av tanken på att hennes banesår skulle komma att bloda ned hennes vita nattlinne.

Plötsligt överröstades varelsernas tjut av en mäktig stämmas höga stridsrop. Ned från palissaden hoppade en reslig skugga med en trästav och en dolk i sina händer. Innan varelserna hann vända sig om fick en av dem halsen genomborrad av ett välriktat dolkkast och en annan fick nacken knäckt av ett våldsamt slag med trästaven. De fyra andra försökte gå till motangrepp men skuggan gled undan deras klumpiga attacker och slog av benet av en av dem. Sedan rullade han kvickt undan och med en snabb manöver var han bakom sina fiender.

Ännu en fälldes till marken och de två kvarvarande backade skrämnda undan med spjuten resta till värn mot den oväntat stridsduglige munken.

Hotfullt tog han ett steg fram emot dem när plötsligt ett vinande ljud hördes genom luften. Med ett stönande ljud ryckte munken till och ur hans rygg stack en svartfjädrad armborstskäkta ut. Han föll ned på ett knä men passade på att dra ut sin kastade dolk, vända sig om och slunga iväg den i mörkret. Från palissaden föll en armborstskytt till marken med en dolk begravnen mellan ögonen.

De två spjutbärarna försökte ta tillfället i akt att gå till attack men munken vände sig snabbt mot dem igen med trästaven höjd. Då genomfors plötsligt hans kropp av en kraftig smärtryckning och han utstötte ett återhållet men plågat skrik. Han tog sig för bröstet, som om han hade träffats en andra gång, och sjönk ned på båda knäna. Staven föll herrelöst till marken och rullade undan men i det nu blottade bröstet syntes ingen skäkta till. Ändå slet sig munken förtvivlat i bröstet efter den osynliga smärta som plågade honom.

Hans båda antagonister hade först avvaktat, skrämnda av det okända som fällt en man som deras egna vapen inte hade rätt på, men repade mod igen då de såg hur försvarslös han var. Hest skrikande rusade de fram och deras spjut genomborrade munkens oskyddade bröst. Munken visade varken med ljud eller rörelse någon smärta. I stället kastade han sig med en sista kraftansträngning framåt, utan att bry sig om att spjuten därmed trängde djupare in i hans kropp, och med sina väldiga nävar grep sina banemäns huvuden och krossade dem mot varandra. Sedan föll han till marken med blicken riktad mot natthimlen, som för att få se den en sista gång.

Minn kastade sig förtvivlat vid sin räddares sida. Hans ansikte vändes långsamt mot henne och till sin förfäran kände hon igen de nötbruna, nu glasartade, ögonen.

“Legim!” utbrast hon och hennes ögon fylldes av tårar.

Det var verkligen den modige krigaren som hade räddat hennes liv och som nu låg döende vid hennes sida. De fordom så outgrundliga ögonen vändes mot henne och det var som om någonting som länge legat fördolt i dem nu vaknade till liv i dem.

“Alatea”, viskade Legim. “Den här gången kunde jag beskydda dig.”

Minn trodde först att hon hade hört fel men krigaren upprepade det främmande namnet och grep Minns händer i ett svagt grepp.

“Åren har förändrat dig”, fortsatte han, “men jag känner fortfarande igen dig. Ditt gyllenblonda hår har tappat sin glöd och förvandlats till silver, dina varma smaragdögon har svalnat och blivit safirer och ditt stjärnformade födelsemärke har bleknat men jag känner fortfarande igen dig.”

“Du yrar!” utbrast Minn. “Snälla Legim, stilla dig, du är svårt skadad, du måste vila.”

Men krigaren lyssnade inte till hennes ord utan tycktes snarare hetsa upp sig.

“Jag lämnade honom”, sade han. “Kan du någonsin förlåta mig det? Jag var en feg usling men var gång han tittade på mig såg jag bara dina ögon, var gång han skrattade hörde jag bara din röst. Jag klarade det inte, jag flydde som en feg usling. Kan du förlåta mig?”

Legims grepp hårdnade en aning.

“Ja”, snyftade Minn utan att förstå vad han menade. “Jag förlåter dig, snälle Legim, jag förlåter dig.”

Krigarens grepp slappnade av igen.

“Tack, kära du”, sade han. “Nu ska allt bli bra, nu skall vi vara tillsammans och ingenting ska få komma emellan oss igen.”

“Nej”, svarade Minn alltjämt snyftande, “det ska det inte.”

Legim slöt ögonen och tystnade och hans andhämtning blev lugnare. Minn tystnade hon också och kysste försiktigt hans hand. För ett ögonblick trodde hon verkligen på Legims ord om att allt skulle bli bra.

Men som genom ett åsknedslag gick den verkliga innebörden i krigarens ord upp för henne.

“Legim!” skrek hon och tryckte hans hand hårt mot sitt bröst. Hans grepp hade släppt och handen kändes som ett slappt och dött stycke kött.

“Legim!” upprepade Minn förtvivlat. “Ge inte upp! Du får inte ge upp!”

Hon lade sina händer på krigarens svårt sargade bröst och slöt sina ögon. Hennes dittills tynande krafter vaknade åter till liv och hon kände hur alla krafter runt omkring henne strömmade in i henne och vidare in i Legim. Desperat sökte hon i sitt medvetande efter livstecken i den livlöse krigarens kropp. Gränsen mellan henne och Legim bleknade bort och hon kände varje del av honom som vore det en del av henne själv.

Men hur mycket än Minn sökte så fann hon inget annat än djupaste och sorgligaste mörker. Hur mycket sorg hade den arme krigaren burit inom sig? Hur hade han orkat kämpa så länge? Minns mod sjönk men hon vägrade att ge upp.

Plötsligt upptäckte hon en liten strimma av ljus, mer en liten glöd än en låga. Med all sin kraft försökte hon omfamna ljuset och skydda den mot det omgivande mörkret.

“Kämpa, käre Legim, kämpa så som du gjort så många gånger förr”, viskade Minn.

För ett ögonblick tycktes glöden flamma upp och Minn ansträngde sig till sitt yttersta för att nå fram till den. Men då var det som om ljuset vek undan från henne och falnade igen.

“Nej!” skrek Minn. “Lämna mig inte! Stanna kvar hos mig, stanna kvar!”

Minns vädjan var förgäves. Det var som om lågan ville slockna, som om Legim inte ville leva vidare. Ljuset flammade upp en sista gång och slocknade sedan med ett flämtande ljud. Långsamt utandades Legim Järnklinga, Cindarells främste krigare, sin sista suck och tog farväl av vår värld för att återförenas med sin älskade Alatea i den kommande världen.

Minn tryckte sitt ansikte mot krigarens bröst och hennes fuktiga tårar blandades med den dödes levrade blod. Klosters och munkarnas öde bekom henne inte längre, stilla låg hon där och sörjde, likgiltig för världen omkring henne. Vad spelade väl hennes liv för roll nu när Legim var död? Hon kände att hon lika gärna kunde lägga sig vid hans sida och dö hon också.

“Livet har lämnat honom!” avbröt plötsligt en sträv röst hennes sorg. “Gör du detsamma!”

Långsamt lyfte Minn huvudet. Framför henne stod en högre, medelålders man iförd en kåpa som tycktes anta bakgrundens färg. Runt omkring honom stod ett dussin av de hånflinande varelser som överfallit klostret och dräpt Legim. De riktade sina spjut mot henne och tycktes bara vänta på mannens tillåtelse att få spetsa henne också.

Minn reste sig upp och i samma stund tittade månen fram från ett moln och lyste upp hennes ansikte. Hennes blixtrande ögon och det av Legims blod och hennes tårar rödstrimmiga ansiktet förlänade Minn ett skrämmande utseende som fick varelserna att förfärat ta ett steg bakåt. Endast mannen i kåpan mötte oförskräckt hennes blick.

Mannens ansikte var djupt fårat och tycktes närmast hugget ur sten. Det stålgrå skägget och mustascherna förstärkte det allvarliga intryck som mannen gav och bakom de buskiga ögonbrynen dolde sig ett par hatfyllda, mörka ögon. Näsan tycktes dock inte passa in i resten av ansiktet, den var smal och spetsig och såg mer ut som en ung kvinnas än en medelålders man. I sin hand höll mannen en bok som Minn igenkände som abboten Lihrinds bönebok.

Åsynen av mannen fyllde Minn med en vrede större än någon tidigare känsla hon någonsin förnummit. Var detta mannen som låg bakom överfallet på klostret och Legims död?

Minn kände hur en virvel av kraft uppstod inom henne. Utan att hon behövde anstränga sig så sög denna virvel in kraft från omgivningen. Jordens kraft steg upp genom hennes fötter, vinden grep tag i hennes hår och till och med eldslågorna på varelsernas facklor tycktes söka sig mot henne. En våldsam spänning byggdes upp inom henne som fick hennes kropp att skaka krampaktigt. Ett par av varelserna gnällde till och gjorde en ansats att fly och till och med den orubblige mannen i kåpan höjde ett ögonbryn.

Aldrig förr hade Minn känt en sådan kraft inom sig men aldrig förr hade hon heller känt en sådan vrede. Spänningen blev henne övermäktig och med ett vrål av ilska släppte hon lös den

fulla kraften mot antagonisterna framför henne. Ett dån som av åska rullade över nejden och en enorm eld flammade upp. Elden omsvärmade hela gruppen och lågorna uppslukade dem fullständigt. Stanken av bränt kött slog emot henne men några skrik hördes aldrig. Det var som om elden hade bringat dem en ögonblicklig död.

Lika snabbt som elden hade flammats upp, lika snabbt slocknade den. Där dussinet av de fientliga varelserna alldeles nyss hade stått fanns nu blott förkolnade rester kvar. Från dem uppsteg en svart rök och bortsett från det knastrande ljudet av de sönderfallande kropparna var det åter tyst. Mitt i förödelsen stod dock den kåpkläddes mannen kvar, till synes helt oberörd av elden. Med likgiltig blick såg han sig om och mötte sedan åter Minns blick.

“Intressant”, lød hans enda kommentar.

Minn föll på knä, utmattad av den våldsamma kraftansträngningen. Hur hade han ensam överlevt hennes anfall?

“Följ mig”, fortsatte mannen, vände henne ryggen och gick långsamt bort från klostret.

“Följ dig!?” utbrast Minn. “Om jag följer dig så är det enbart för att döda dig!”

“Kanske det”, svarade han lakoniskt, “men inte förrän du har vunnit insikt om dina krafter.”

Minn reste sig upp och rusade efter honom.

“Vad vet du om mina krafter?” krävde hon att få veta.

“Inte allt jag vill veta”, sade den kåpkläddes mannen utan att vända sig om eller ens sakta in på stegen. “Därför kommer våra öden åtminstone för stunden att korsas varandra, ty jag förutser att dina krafter vara mig till hjälp dit mina inte räcker.”

“Berätta åtminstone vad du vet!”

“Ju mer jag berättar, desto djupare gräver jag min egen grav”, sade han dystert, “ty jag förutser också att din uppgång är sammanlänkad med mitt fall. Men det är ett ringa pris att gälda om det kan uppfylla mitt mål.”

“Ditt mål!?” utbrast Minn. “Vad är det för mål? Död och förintelse?”

Mannen stannade upp och hans mörka blick mötte Minns.

“Låt inte din sladdriga tunga dölja dina bristande kunskaper”, röt han. “Vem är du att anklaga mig för död och förintelse?”

“Du har ju bränt ett kloster och dräpt oskyldiga.”

“Eld må ha brunnit och blod må ha flutit men är det mitt fel? Eller är det Lihrinds skuld, min skenhelige broder som vägrade mig det jag ville ha? Eller är det människornas skuld, vars bortdrivande av andra raser sått hat och hämndlystnad hos mina pojkar? Eller ligger skulden hos den man som sådde fröt till mitt liv och därmed också till mitt hat och min hämndlystnad?”

“Hade det inte varit för dig så hade den tappre Legim fortfarande levt. Du har i alla fall en far. Legim var det närmaste en far jag hade och nu är han borta.”

Minns ord skingrade det sista av den dittills orubblige mannens lugn och han tog ett hotfullt steg mot henne.

“Nämn aldrig det ordet i min närvaro!” skrek han och spottade i marken.

Minn ryggade tillbaka men fortsatte att trotsigt möta hans blick. Mannen tycktes ta intryck och lugnade ned sig.

“Du låter dig styras av dina känslor”, varnade han. “De kommer att leda dig till din undergång.”

“Hellre det än din långa, mörka väg”, genmälde hon.

Mannen begrundade hennes ord och nickade till slut.

“Nåväl”, sade han. “Måhända kan din starka vilja kompensera för dina svaga känslor.”

Han gjorde en svepande rörelse mot Legims stilla kropp.

“Gryningen kommer och med den också människor. Dina vänner kommer att få en begravning om det kan lugna dig. Det är nu ditt val om du vill stanna i ditt förflutna eller följa Morvan till din framtid.”

Med de orden vände han sig åter om och fortsatte sin vandring. Minn kastade en sista tårfull blick på Legim.

“Jag kommer att hämnas dig”, viskade hon. “Det lovar jag av hela mitt hjärta.”

Innerst inne tvivlade hon dock på sina ord. Med tunga steg följde hon efter den man som kallade sig Morvan och som lovat henne insikt om sina krafter.

7. Hjältar och hjältedåd

“Om en man utför ett hjältedåd utan att någon bevittnar det, är han då en hjälte?”

Okänd filosof

Ale stod i sitt rum och vägde svärdet i sina händer. Allt sedan Legim hade skänkt honom det hade det vilat i sin skida och endast dragits för vapenlekar. Visst hade det sjungit väl också i dessa vapenlekar men aldrig med samma styrka som då det hade svingats av Legims hand i strid. Det tycktes Ale som om svärdet i hans hand hade haft en klagande och vemodig ton, som om svärdet hade förebrått sin nye ägare dennes brist på mod och stridslust. Ale hade ofta undrat om han var värdig att bära den store krigarens svärd. Han hade alltid drömt om hjältedåd och krigiska bragder men i verkligheten hade han aldrig gjort ens en fluga förnär. Det vill säga, inte förrän han ställdes mot björnen under klosterprovet och då hade hans mod inte bringat honom ära utan skam, ett minne som fortfarande plågade honom.

Men den här gången intalade han sig att det skulle bli annorlunda. Han höll upp svärdet framför sig. Den uppåtgående solens strålar letade sig in genom fönsterluckorna och fick den skarpa eggen att blänka. Det var som om svärdet först nu vaknade upp efter sin långa slummer sedan det skilts från sin forne herre.

“Jag, Alemon, svär på att inte låta dig vila förrän jag har hämnats Minn och Legim”, sade han högt.

Det lät inte fullt så högtidligt som han hade velat men det fick duga. Han stack ned svärdet i sin skida igen och återgick till sin packning. Den otålige Krang ville ge sig av i gryningen och Ale hörde redan hans gälla röst skrika ut order på borggården.

Ale hade nu nått botten på sin klädkista där han förvånat hittade ett knyte med ett hårt innehåll. Han vecklade upp knytet och insåg att det dolde det förgyllda diadem som han hade fått den där fasansfulla natten på slagfältet. Han hade fortfarande inte visat det för någon utan låtit det falla i glömska. Spökerna hade sagt något om att han skulle kunna vinna ära med det men hur skulle ett diadem, hur vackert det än var, kunna åstadkomma det? Ale ryckte på axlarna och stoppade det längst ned i ryggsäcken. I strid litade han mer på Legims svärd och på den visirförsedda hjälm och den sköld som Ragnvald hade skänkt honom.

Han skulle just lämna sin kammare när ett väsande ljud från rummets hörn drog till sig hans uppmärksamhet. Det var den tama skogsmusen Silkestass, som gav honom sin vanliga blick av vrede blandad med vemod.

“Vad vill du?” suckade Ale. “Du kan inte vara hungrig igen.”

Föregående kväll hade Ale med avsmak upptäckt att Silkestass dödat en råtta, dubbelt så stor som hans själv, och under hela natten hade ljudet av råttben som knäcktes mellan starka käkar hållit honom vaken.

Silkestass tycktes hånle åt honom, tassade lugnt fram och satte sig demonstrativt mellan Ale och dörren. Han liknade mer och mer en självgod katt än en tam skogsmus och Ale tyckte mer och mer illa om honom.

“Nej minsann!” utbrast han. “Du följer inte med. Du kan stanna här och äta hästar om du så vill men du följer inte med.”

Skogsmusen ställde sig på bakbenen och uppgav ett rytande läte som nästan fick Ale att rygga tillbaka. Sedan gav han Ale åter en anklagande blick med sina ilsket röda ögon.

“Det här kommer bara att leda till ont”, suckade Ale men böjde sig ändå ned och öppnade ryggsäcken.

Silkestass skuttade vigt upp i ryggsäcken och lade sig till rätta på en filt. Ett spinnande ljud, kanske skogsmusens mage som kurrade, hördes och de röda ögonen slöts till hälften.

“Det här kommer bara att leda till ont”, upprepade Ale och stängde ryggsäcken.

På borggården hade nu hela sällskapet samlats. Den fete Krang satt på en stackars häst som tyngdes lika mycket av sin husbonde som av ett tungt utsmyckat schabrak, vars enda syfte tycktes vara att skryta om Krangs rikedom. I hans följe fanns fyra tungt beväpnade ryttare med mörka och otrevliga blickar samt en femte ryttare med lättare beväpning som såg ut som någon form av kunskapare. En bit bort från dem, som för att markera att han inte hörde till dem, stod Triotor med två grå skimlar, ännu en gåva från Ragnvald. Dessutom fanns där tre mulor med packning nog att försörja en mindre armé. Ragnvald själv hade dagen till ära tagit på sig sin finaste silverrustning och lät sig flankeras av två trumpetare i broderade tabarder för att ge sin broder ett värdigt farväl. Lihvind närvarade också, trots att det tydligt syntes hur hans sår plågade honom.

Ragnvald harklade sig som i en förberedelse för ett långt tal men Krang förekom honom.

“Jag spillde nog med tid på dina ord igår”, fräste han. “Omedelbar avmarsch!”

Krang galopperade iväg med sina ryttare utan att lyssna till sina bröders avskedsord medan Triotor lugnt ledde fram hästarna åt Ale och bjöd honom att sitta upp på den ena av dem.

“Hur ska vi hinna ikapp dem?” undrade Ale men munken skrattade bara torrt.

“I den här värmen och med den utrustningen kommer de inte långt. Snart blir de varse att världen är större än deras små städer och att man gör klokt i att färdas lätt och långsamt i den.”

Han höjde handen i en hälsning mot Ragnvald och Lihvind.

“Vi tackar för er gästfrihet, ärade Ragnvald, och önskar er snabbt tillfrisknande, vördade Lihvind”, sade han. “När vi funnit er fader sänder vi bud efter er och ser då fram emot att få se hela familjen återförenad.”

“Om ni finner honom”, muttrade Ragnvald. “Farväl, junker Alemon”, fortsatte han vänd till Ale. “När du på denna färd vunnit dina sporrar står mina portar åter öppna för dig.”

“Min ära vinner jag i min herre Ragnvalds namn”, återgäldade Ale hälsningen, så som han hade lärt sig av Ragnvald, i det att han höjde svärdet mot himlen.

“Ta väl hand om unge Ale”, sade Lihvind, och må Cindar vare med er.”

“Oroa dig inte, fader, jag kommer att ta väl hand om honom”, svarade Triotor. “Mycket väl.”

Tillsammans red de så ut ur Ragnvalds borg och styrde vägen norrut.

Som munken hade förutspått dröjde det inte länge förrän de hann ikapp Krang och hans hejdukar. Handelsfursten satt tillbakalutad under ett träd skugga och fläktade sig med en enorm solfjäder medan resten av sällskapet var i färd med att ta av sig sina tunga rustningar och packa ned sina vapen. Kunskaparen valde dock att behålla sin smäckra båge nära till hands medan den störste av krigarna inte ville avstå från sin enorma spikklubba.

“Passar det att komma nu?” fräste Krang när han såg Ale och Triotor.

“Vi beklagar att ni fick vänta på oss”, svarade Triotor syrligt. “Jag hoppas att ert uppehåll inte varit ansträngande.”

“Inbilla dig ingenting, brunkåpa! Vi stannade helt enkelt för att planera vår färd.”

“Det är tryggt att veta att ni planerar före avfärd och inte under resans gång.”

Krang ignorerade munkens kommentar. Han kallade till sig kunskaparen, som lystrade till namnet Bard, och bredde ut tre pergamentbitar framför dem. Ale närmade sig försiktigt medan Triotor föreföll ointresserad och i stället ägnade sig åt att omsorgsfullt peta näsan.

Krang tittade upp mot Ale.

“Det räcker tydligen med en pojkvasker för att överträffa mina bröders mannamod”, muttrade han och återgick sedan till kartan.

Osäker på hur han skulle tolka handelsfurstens kommentar bugade Ale lätt och stod kvar på respektfullt avstånd så att han kunde se kartan och höra diskussionen.

“Nå, min trogne Bard, är du bekant med det här området?” frågade Krang.

“Jag har aldrig sett en stad som denna, herre”, löd kunskaparens svar. “Av kartan att döma är den dold under jord och skyddad av en svårgenomtränglig labyrint. Varje kartbit visar en del av labyrinten och vägen genom den tycks gå över alla fyra kartbitar. Vi hade behövt den fjärde kartbiten för att hitta labyrintens utgång.”

“Men var finns då denna labyrints ingång?” frågade handelsfursten otåligt.

“Den frågan är lättare att besvara, ty enligt kartan kan dessa gånger nås från Jättarnas dal. Jag har själv inte besökt denna plats men det sägs att utstötta jättar sökt sig till en otillgänglig dal i nordvästra Cindarell. Vi torde kunna nå dit på tio till tolv dagsmarscher.”

“I så fall har vi ingen tid att förlora om vi ska hinna ikapp Morvan och ta ifrån honom hans kartbit.”

Kunskaparen lyfte en av kartbitarna.

“Den kartbit som visar Jättarnas dal tillhör din broder Ragnvald”, sade han lugnt, “och den kartbiten saknar din broder Morvan. Måhända visar den kartbit som vi saknar en andra ingång som han ämnar ta.”

“Men då är det än mer bråttom att hinna fram till Drömmarnas stad före min bror!”

“Och labyrinten, herre?”

“Om Morvan vågar sig in i labyrinten utan alla fyra kartbitarna så vågar vi det också. Jag har betalat dig för att spåra och det gäller såväl skogsstigar som grottgångar. För oss nu till Jättarnas dal.”

“Som min herre önskar”, svarade Bard och böjde på huvudet.

“Finns det verkligen jättar?” dristade sig Ale att fråga.

Krang skrattade torrt.

“Naturligtvis finns det jättar”, svarade han. “Glum, kom hit!”

Den store krigaren med spikklubban klev fram med tunga steg. Hans ansikte vanpryddes av ett fult ärr från munnen till ögat som drog upp mungipan i ett onaturligt och obehagligt grin.

“Här ser du en jätte, pojkvasker”, sade Krang föraktfullt. “Lytta människospillror som inte duger till annat än gyckelspel och styrkeuppvisningar. Ge pojken en demonstration, Glum. Vad gör du om du träffar en jätte?”

Glum flinade och höjde sin väldiga spikklubba. Med ett vrål lät han slaget falla över en gammal stubbe och slog den till flisor.

“Mot trästubbar nyttjar kloka män yxor”, anmärkte Triotor överlägset.

“Passa dig, fader byxlös, så att inte Glum nyttjar klubban mot din träskalle”, varnade Krang.

Munkens överlägsna min lämnade inte hans ansikte men han avstod från ytterligare kommentarer.

Sällskapet satte sig åter i rörelse och resten av dagen färdades de under tystnad.

När mörkret föll var det åtta trötta resenärer som satt av vid ett värdshus. Krang hade inte tillåtit några fler avbrott utan var och en hade fått nöja sig med att på hästryggen äta av den färdkost som de själva hade medfört. Ingen i sällskapet hade protesterat, även om Bard flera gånger bittert betraktat de välnärda hjortar som skuttat ur deras väg på båglängds avstånd. På handelsfursten själv gick det dock ingen nöd. Under hela färden hade han ständigt haft något i munnen och hans hand gick gång på gång ned i en välfylld säck som hängde vid hästens sida. Ale undrade om det välkomna avbrottet berodde på mörkret eller helt enkelt på att säcken nu tycktes vara tom.

Krang brydde sig inte ens om att sadla av sin häst utan struttade direkt in i värdshuset med näsan i vädret. Värdshuset var nästan tomt och den buttre värden verkade mest intresserad av

att bli av med de sista gästerna så att han kunde stänga. Vid åsynen av Krang spärrade han dock upp ögonen och rusade fram med ett lissmande leende på läpparna.

“Ers Nåd”, sade han inställsamt, “vilken överraskning. Ni gör mig en stor ära som besöker mitt enkla värdshus. Vad får det lov att vara?”

Krang slängde åt honom en klirrande penningpung.

“Vi har färdats långt och är hungriga och trötta. Servera det bästa ni har för åtta personer och snåla inte på vinet.”

Värdshusvärden tryckte penningpungen mot sitt bröst och brydde sig inte om att kontrollera innehållet.

“Givetvis, Ers Nåd, givetvis”, svarade han. “Er önskan är min lag.”

Han rusade in i köket, varifrån snart högljudda befallningar hördes. Resten av sällskapet hade knappt hunnit tillse hästarna och packningen förrän stora och välfyllda fat och krus bars in. För Ale, som fortfarande var van vid klostrets frugala kost, tedde sig detta som en överdådig bankett men handelsfursten snörpte bara på munnen.

“Nåväl”, sade han. “Det får väl duga, men jag förutsätter att ni får in bättre mat till morgonmålet.”

“Absolut, Ers Nåd, jag har redan skickat tjänare till byn för att tillse att er önskan uppfylls.”

Krang tömde en bägare vin i ett svep och började sedan tugga i sig en hel grillad kyckling. Hans livvakter var inte sena att följa hans exempel och Ale försåg sig tacksamt med ett par kycklinglår. Triotor nöjde sig dock med hälla upp lite buljong och bryta en bit bröd.

“Pojken blir bortskämd”, anmärkte han torrt.

“Struntprat”, svarade Krang mellan tuggorna. “Jag lär honom vad pengar kan åstadkomma på det att han ska sikta högre än att bli en simpel novis eller väpnare.”

“Outgrundliga äro Cindars vägar”, svarade Triotor gåtfullt och skrattade för sig själv som om han sagt något roligt.

Resenärerna var mer intresserade av att fylla sina munnar med mat än med ord så samtalen klingade snabbt av och de åt vidare under tystnad.

Måltiden avslutades med ett starkt kryddat vin, som fick det att snurra i Ales huvud, och ett stort fat spröda honungskakor.

“Era hästar är väl omhändertagna och åtta enkelrum för natten står nu klara”, sade värdshusvärden. “För dem av er som önskar finns det varmt vatten i badhuset på gården.”

“Herre Krang”, protesterade Triotor. “Er generositet är för mycket. Vi har ingenting emot att dela rum.”

Handelsfursten gav honom en misstänksam blick.

“Aldrig ska det sägas om Krang, Sartors son, att han inte belönar sina tjänare efter förtjänst. De som färdas med mig gör det bekvämt.”

“Men herre, jag insisterar...”, försökte Triotor men Krang höjde avvärjande handen.

“Saken är utagerad och jag vill inte ha någon vidare diskussion. Krangs ögon smalnade. “Det är inte så att du själv behöver ett bad, med eller utan varmt vatten?”

Munken flämtade och vände förnärligt handelsfursten ryggen. Utan att bry sig om sällskapets raa skratt gick han raskt mot de av värdshusvärden utpekade rummen och snart hördes ljudet av en dörr som hårt slogs igen.

Krang tog för sig av de sista kakorna och sneglade på Ale utan att säga någonting. Ale sade inte heller någonting men sände en tacksamhetens tanke till handelsfursten för att han fick ett eget rum.

Värdshusvärden höll sitt löfte och serverade ett storslaget morgonmål bestående av fin vit gröt, färska ägg, knaperstekt fläsk och nybakat bröd med sylt. Krang måne vara skrytsam och struntförnäm men han visste hur han skulle bättra på sina mäns humör. Det var ett belåtet

sällskap som åter anträdde färden mot den okända dal som sades bebos av jättar och som var deras mål.

De följande dagarna blev lika bekväma de. Krang hade lugnat ned sig och unnade dem allt oftare avbrott för måltider och då alltid på fina värdshus. Ale lät sig väl smaka och ignorerade Triotors ogillande blickar. Han glömde heller inte bort Silkestass och konstaterade lättat att värmen och maten gjorde honom däst och höll honom lugn trots den skumpande ritten.

Den täta lövskogen började nu ersättas av glesare barrskog och den väldiga bergskedja i norr som markerade Cindarells yttersta gräns blev mer och mer framträdande. Ale hade bara obehagliga minnen av berg. Legim hade berättat om hur de ondskefulla svartfolken dväljdes i mörka, stinkande grottor djupt under dessa berg och det var bland dessa berg som hans herre Elrinds liv hade ändats, på den plats som kallades Andarnas hemvist. Han följde oroligt bergskedjans sträckning österut. Det var väl där någonstans, åt nordost, som det låg, långt från deras eget mål? Han hoppades innerligt att han aldrig mer skulle se den fördöma platsen igen.

Men det var alltså till bergen de var på väg, till dalar bebodda av jättar och grottor bebodda av Cindar vet vad. Varför kunde inte den där stadens invånare bosätta sig vid kusten som vanligt folk? Vad för folk bosatte sig under berg egentligen?

Som om han hade läst Ales pojkar red Triotor försiktigt närmare.

“Drömmarnas stad”, mumlade han tyst, som för sig själv.

Ale försökte titta bort men kunde inte dölja sin nyfikenhet. Munken förstod också att de orden skulle räcka för att fånga ynglingens intresse och fortsatte att prata, viss om att han hade åtminstone en uppmärksam åhörare.

“Amsagor kallade den gode Ragnvald berättelserna om staden för. Men Drömmarnas stad är byggd av mer än bara lekmäns fantasier, traditionen sträcker sig bort till tiden för kungarikets grundande. Det sägs att Seren själv tröttnade på sitt folks schismer och grundade en stad för män och kvinnor som stod över sådana futtigheter. Till den staden välkomnade han alla, utan urskiljning efter ursprung eller klass, men skyddade den samtidigt från dem som inte delade hans frihetliga värderingar och dolde den under jord.

“Var verkligen alla folk välkomna?” undslapp det Ale. “Folk utanför Cindarell också?”

“Är då inte alla människor skapade av Cindar och lever de inte också i hans värld?” frågade munken.

På den frågan hade Ale inte något svar.

“Vad hände då med staden?” frågade han i stället.

“Om det nu var på grund av Serens värderingar eller på Seren själv må lärde disputeras men sant är att staden blev rik och välmående och föremål för såväl respekt som avund. Stadens hemlighet bevarades därför och den slöt sig till slut helt från omvärlden. Seklerna höljde staden i ett mytiskt skimmer och historierna blev till sagor.”

“Så ingen hittade någonsin staden efter det?”

“Jodå, många sökte efter staden och de som inte återkom ansågs antingen ha stupat under sitt sökande eller funnit sitt mål och valt att stanna. Sartor är mig veterligen den förste som inte bara funnit staden utan också delat med sig av sitt fynd.”

“Är det då inte ironiskt att han till en stad som välkomnar alla bjuder några som inte kan hålla sams trots att de är bröder?”

Triotor tittade förvånad på Ale och brast sedan ut i ett gnäggande skratt som lät allt annat än naturligt.

“Ibland undrar jag om du inte är den mest insiktsfulle i sällskapet, min kække yngling. Du har mer inom dig än du vill tro. Om du bara...”

Munken fick inte avsluta sin mening ty i detsamma kom spejaren Bard tillbaka från ett spaningsuppdrag.

“Inga värdshus men väl en lämplig lägerplats en bit härifrån”, rapporterade han.

“Gott”, svarade Krang. “Vi har lämnat civilisationen bakom oss och med den också de bekväma värdshusen. Vårt nästa tak över huvudet blir min faders gyllene tak i Drömmarnas stad men till dess får vi nöja oss med himlen.”

Bard ledde upp dem på en kal höjd varifrån de hade fri sikt i alla väderstreck. Bakom dem bredde den till synes ändlösa skogen ut sig och framför dem de lika ändlösa bergen. Västerut speglade sig dagens sista solstrålar i en stor sjö som tycktes kämpa för att hålla isär skogen och bergen. Vid sjöns södra strand övergick skogen i buskar och vass innan den till slut gav upp och vid dess norra strand stupade branta bergssidor ned i det djupa vattnet. På andra sidan sjön, för långt bort från deras färdväg för att de skulle kunna ta in där, skymtade ljusen från en liten by.

De satt av och tog itu med lägerförberedelserna. Det visade sig att handelsfurstens uppfattning om läger skiljde sig helt från det som Ale hade lärt sig av Legim. Den packning som de stackars mulorna hade dignat under visade sig innehålla ett palatsliknande tält, större än de flesta av de bondstugor som de passerat på vägen, husgeråd i nypolerad silver och färsk mat från det senaste värdshuset. Krigarna tog buttert itu med att resa tältet. De sade ingenting men av deras miner att döma ansåg de inte deras sold täckte hushållssysslor. Krang själv hade packat upp ett par mjuka kuddar som han behagligt sträckte ut sig på med en kanna vin i ena handen och en påse kanderade nötter i den andra.

Ale blickade ut över sjön, glad åt att äntligen se vatten igen, då han fastnade för en säregen klippformation. Det var den yttersta utlöparen av berget, en toppig klippa omgiven av vatten på tre håll som närmast liknade ett naturligt fyrtorn som sköt upp ur vattnet. Det som särskilt tilldrog sig Ales uppmärksamhet var de tre stora grottöppningar som i en nästan lodrät linje tycktes vaka över sjön. Klippans konform och de tre hålen fick den nästan att se ut som en gigantisk flöjt som en jätte tryckt ned i vattnet. Med ens mindes han deras resmål och rös. Inte kunde väl jättarna vara så stora?

“Vad heter den här sjön?” frågade han.

Krang tittade upp och gick fram till honom.

“Känner du inte till det, pojk?” frågade han. “Detta är ju Draksjön, den plats vid vilken min fader sägs ha utfört sitt hjältedåd och dräpt en drake. Det berg du ser på andra sidan är Treberget, vari nämnda drake sägs ha bott.”

“Ditt ordval uttrycker ringa vördnad för din faders hjältedåd.”

Det var Triotor som ljudlöst hade smugit sig fram till dem och nu blandade sig i samtalet. Krang ryckte bara på axlarna, för trött för att munhuggas med munken.

“Ingen såg honom fälla draken. Ingen såg den döda kroppen. Bortsett från en handfull vidskepliga bybor så kan ingen ens vittna om att det någonsin har funnits en drake här.”

Såväl Krangs ansikte som ton speglade en eftertänksamhet som Ale inte hade sett tidigare hos den annars så arrogante handelsfursten och för ett ögonblick verkade han riktigt mänsklig. Men så tändes en glimt i hans ögon och illusionen blåste förbi.

“Men vad spelar väl medlen för roll när målen väl är nådda?” fortsatte han. “Av egen kraft höjde sig min far från simpel svärdsbärare till mäktig självhärskare. Vad gör det om historien om draken är sann eller inte så länge folk tror på den. På andras svaghet byggde min far sin styrka och vann sin ära och sin rikedom. Jag må inte värda min far men jag respekterar hans verk och som hans trognaste son ser jag fram emot att få skörda vad han har sått.”

“Du förolämpar såväl din fader som hans folk”, sade Triotor med viss skärpa i rösten.

“Min far har tillräckligt med lissmande jasägare kring sig och kommer att uppskatta någon som säger honom sanningen för en gångs skull”, svarade handelsfursten. “Förresten”, tillade han spefullt, “Cindars gudsmän är väl inte främmande för att utnyttja svagas tro?”

Krang skrattade gott åt sitt eget skämt och Triotor vände honom upprört ryggen.

“Lyssna inte till slikt tal”, förmanade han Ale. “Förgiftar anden och tynger den till köttet gör det, följ inte hans fördärvade väg.”

Men Ale lyssnade inte längre till diskussionen, hans blick sökte sig bort mot Treberget och hans tankar kretsade kring hjältedåd, tankar som följde med in i sömnen och drömmarna.

8. Eld över vattnet

“När draken krälade sin håla ur
och där sina stora vingar spände
Då stod honom ovan Sartor på lur
och kastade sig på ryggens ände
Upp flög den då högt över gran och fur
och sökte kasta av sin fiende
Men Sartor stod lika fast som en mur
trots att besten högg och eldar tände
Ty fåfängt var det mot Sartors bravur
och djupt i nacken han svärdet rände
Draken brölade som en sårad tjur
när den kommande döden den kände
I Draksjöns vatten slutade dess tur
blott Sartor från dess djup åter vände”

Ur ett kväde om hur Trebergets drake dräptes av Sartor, enligt somliga dikterat av honom själv

Ljudet av hovar väckte bryskt Ale ur hans sömn. När han öppnade ögonen förstod han först inte om han var vaken eller om hans hjältedrömmar plötsligt övergått i en våldsam och brutal mardröm. Tunga stövlar trampade i marken alldeles intill hans huvudände, svärd drogs ur sina skidor och upprörda röster hördes överallt i nattlägret. Från hästarna hördes oroliga gnägganden och än fler röster, röster som han inte kände igen.

Plötsligt kastade sig två ryttare in i lägret under vilda tjut. Ale hann uppfatta hur några av hans färdkamrater tvingades kasta sig undan där de sprängde fram och själv var det med nöd och näppe som han undgick att bli nedtrampad av de rasande hovarna. Ryttarnas ansikten hann han aldrig uppfatta men en av dem hade en lie i handen som han med ett svepande hugg kapade tältlinorna med medan den andre bar ett ämbar vatten som han vräkte över lägerelden. Med ett fräsande ljud slocknade den och lämnade dem i mörker och de kunde bara höra hur ljuden av hovarna försvann i fjärran.

Ale reste sig mödosamt upp. Hans huvud värkte som om han hade träffats av en av hästhovarna men han kände inget blod och hoppades att det inte var allvarligt. Bredvid honom tändes en fackla och han kunde urskilja en av krigarnas högröda ansikte i skenet.

”Vem hade vakten?” röt han. ”Hur kunde detta hända?”

”Det var Finns tur”, hördes en röst i mörkret.

”Nej, Oriks”, hördes en annan.

”Klåpare! Hur kunde ni låta rövare tränga ända in i lägret? Jag borde låta hänga er båda två.”

Krigaren tog ett hotfullt steg i riktning mot rösterna då en hand lades på hans axel.

”Vi har inte tid med det, Hjalte. De har tagit våra hästar och vi måste omedelbart fatta beslut om vad vi ska göra.”

Det var kunskaparen Bard som sällat sig till diskussionen.

”Dessutom”, tillade han med lägre röst, ”så behöver vi nog förklara ett och annat för vår herre först.”

Från det nu hopsjunkna tältet hördes en kvävd röst och med gemensamma krafter lyckades de hjälpa den flämtande Krang, ännu med nattmössa på huvudet, ut ur de många och tjocka tyglagren.

”Vad hände?” var hans första fråga efter flera djupa andetag.

”Rövare”, rapporterade Hjalte. ”Jag är rädd att de kommit över våra hästar.”

”Mina hästar?” utbrast handelsfursten. ”Vet du hur mycket de har kostat mig? Hur ska vi nu kunna färdas genom vildmarken?”

”Du skulle kunna använda dina fötter, om du ännu minns hur man gör.”

Det var munken Triotor, som med cynisk ton lade sig i diskussionen. Han hade legat i utkanten av lägret och av allt att döma klarat sig undan överfallet utan blesyrer. På hans läppar spelade ett muntert leende, som om han fann situationen synnerligen komisk.

”Jag borde använda dig som riddjur, oförskämda narrkåpa där!”

”Vi borde kunna nå Jättarnas dal på en vecka om vi fortsatte till fots”, inflikade Bard.

”Och lämna hästarna i rövarnas våld? Otänkbart!”

”Låt oss då söka upp rövarna och återta våra hästar”, sade Hjalte. ”Jag ser gärna att vi träffar dem igen.”

”Utmärkt! Bard, kan du spåra hästarna?”

”Spåra ett dussin hästar genom en skog, herre?” svarade kunskaparen torrt. ”Det tror jag nog att jag ska klara.”

Ironin gick handelsfursten helt förbi.

”Led vägen då så ger vi oss av omedelbart. Hjalte, se till att fördela vår packning på dina män och kom ihåg att jag har fullständiga inventeringslistor så glöm inte kvar något!”

”Det ska bli mig ett nöje, herre”, svarade Hjalte leende. ”Finn! Orik! Jag har ett litet uppdrag åt er...”

Överfallet hade skett bara några timmar före gryningen så det började redan ljusna när de bröt upp. Kunskaparen ledde dem på små stigar österut, längs Draksjöns södra strand, och i soluppgången nådde de den lilla byn Drakby.

Deras ankomst vållade stor oro ty de bybor som såg deras tunga vapen och mörka blickar begav sig hastigt inomhus och stängde dörrarna om sig. Först när de kom fram till torget invid kyrkan vågade någon närma sig dem. Det var den åldrige byprästen, som med darrande stämma tilltalade dem.

”Cindars frid vare med er, gode män. Vi vill inte ha något bråk här.”

”Det slipper ni om ni återlämnar våra hästar”, röt Hjalte. ”Var är de?”

Prästen vred oroligt sina händer och tvekade först att svara.

”Vi visste inte att de var era”, sade han till slut försiktigt. ”Vi köpte dem i god tro.”

”Jag struntar i vilket, var är de?”

Prästen kastade en blick mot sjön. I morgondiset kunde skimras ett antal tungt lastade pråmar som stakades norrut.

”De är på väg till draken”, sade han med knappt hörbar stämma.

Prästens svar fick Krang att irriterat bryta in.

”Draken? Vad är det för dumheter? Om det någonsin har funnits en drake här så dräpte min far honom för många år sedan.”

”Men han har kommit tillbaka herrn. Vi har inte sett honom men eld och rök syns från Treberget och hans rytande färdas långväga över sjön. Vi söker stilla hans hunger med djur på det att han ska lämna vår lilla by i fred.”

Som för att ge tyngd åt prästens ord hördes plötsligt ett brölande från sjön och prästen tecknade hastigt Cindars heliga triad.

”Ni hör odjuret, herre”, sade han. ”Jag ber er, låt oss sköta det här på vårt sätt. Vi kan ersätta er efter förmåga, bara ni inte retar upp draken.”

”Ersätta?” svarade Krang, som hade bleknat betänkligt. ”Ja, det är kanske bäst så.”

”Vi behöver ju våra hästar”, inföll Hjalte. ”Drake eller ej, vi kan återta dem åt er. Om de här byborna vill ersätta oss så kan de göra det med kanoter.”

Prästen försökte protestera men tystnade då Hjalte hotfullt lade handen på sitt svärdsfäste.

”Sådant slöseri med tid”, muttrade Triotor. ”Er far väntar på er och ni ägnar er åt att jaga fantasifoster.”

”Vår färd blir faktiskt snabbare med hästar”, påpekade Bard. ”Om Hjalte vill återta hästarna så följer jag med honom.”

Glum, Orik och Finn gav också sitt bifall och handelsfursten gav motvilligt med sig.

”Nåväl”, sade han, ”men jag tror att jag stannar här, jag blir så lätt sjösjuk.”

Ale tyckte att det var konstigt att en man känd för sina handelsresor till havs lätt blir sjösjuk men sade ingenting.

”Än jag då?” frågade han i stället. ”Får jag också följa med?”

Hjalte gav honom en avmätt blick och synade honom från topp till tå. Han föreföll inte imponerad av vad han såg.

”För all del då”, sade han. ”Vi kan behöva någon som tar hand om hästarna medan vi tar hand om de tjuvaktiga bönderna. Präst, visa oss nu till kanoterna.”

Den stackars prästen vågade inte annat än lyda och inom kort paddlade de ut i sjön i två kanoter, Ale, Hjalte och Bard i den ena och Glum, Finn och Orik i den andra. Kvar i byn väntade Krang och Triotor tillsammans med förskrämda bybor som oroligt betraktade deras avfärd.

På andra sidan sjön reste sig deras mål, Treberget. Ale trodde först att det skulle gå snabbt att paddla dit men sjön visade sig vara större än så. Varje paddeltag gjorde berget större i stället för att föra det närmare och det var först senare på dagen som han började urskilja detaljer.

Det var ett högt och spetsigt berg som tornade upp sig framför dem och hotfullt tycktes luta sig ut över sjön. I den nästan lodräta bergväggen öppnade sig de tre stora naturliga grottöppningar som gett det dess namn, en nästan i markhöjd, en mitt på och en högst upp. Ale tyckte att de påminde om hålen på en väldig flöjt.

Trots deras raska paddling hade de inte hunnit ikapp pråmarna och dessa stod nu förankrade vid bergets fot. Flera män sprang omkring på stranden och föreföll väldigt upprörda. Några pekade och gestikulerade vilt mot dem medan andra skyndade sig att föra i land hästarna. Gemensamt för dem alla var att de då och då kastade skrämda blickar mot grottöppningarna. När de insåg att kanoterna verkligen var på väg mot dem övergav de sina pråmar, kastade sig i vattnet och simmade bort från dem så fort de bara kunde.

”Köpt i god tro minsann”, sade Hjalte bittert. ”Jag känner allt igen dem som överföll oss. Bard, när du någon av dem med en pil?”

”I så fall hade den redan lämnat bågsträngen”, svarade kunskaparen torrt. ”Hästarna har de lämnat kvar i alla fall.”

De drog i land kanoterna och såg sig om. De befann sig på en smal strandremsa omgiven av branta klippor som var svår att nå annat än från vattnet. Hästarna var oroliga efter all uppståndelse men lugnade sig snabbt då de igenkände sina tidigare herrar.

”Så lätt att jag blir besviken”, skrockade Hjalte och tog tag i sin hästs tyglar då Ale plötsligt avbröt honom.

”Titta!” sade han med darrande röst och pekade upp mot den mittersta grottöppningen. Ur den steg små pustar av svart rök som snabbt skingrades av kvällsbrisen. ”Är det draken?”

Finn och Orik tog skrämda ett steg bakåt men Hjalte och Bard rynkade bara sina pannor och den väldige Glum tycktes närmast uppspelt av åsynen.

”Jag skulle vilja träffa den där draken”, sade Hjalte och vände sig till Bard. ”Vad tror du, kan vi ta oss upp dit?”

”Rakt upp blir svårt men vid sidan av berget finns flera naturliga stigar och avsatser. Den vägen kan vi ta. Då syns vi heller inte lika lätt ovanifrån.”

Krigarna förberedde sig alla för bergsbestigningen och även Ale gjorde en ansats att följa med då Hjalte bryskt tilltalade honom.

”Du kan stanna här och se efter hästarna”, sade han. ”Och se upp för draken”, tillade han spefullt.

De skrattade alla rätt och begav sig av. Snart syntes de bara som små prickar mot berget. Surmulet gick Ale ned mot vattnet, satte sig ned och kastade ut en sten i vattnet. Vad var det som var så roligt? Varför kunde inte han få följa med? Måtte draken bränna dem allesamman! Långsamt drog han sitt svärd ur skidan och lät den nedåtgående solen spegla sig i dess blanka blad. Nog skulle han också kunna utföra stordåd om han bara finge chansen någon gång, om de bara kunde lita på honom för en gångs skull.

Han visste inte hur länge han suttit där då han plötsligt avbröts i sina funderingar av hästarnas oroliga gnäggande. Han vände sig om och när han såg orsaken till hästarnas oro så stelnade han av skräck. Ut ur den nedersta grottöppningen kom en grupp kutryggiga varelser iklädda skinnkläder och med krokiga spjut i händerna. De diskuterade sinsemellan på ett gutturalt tungomål, då och då med inslag av hessa skratt, och pekade glatt på hästarna.

Redan på håll kände Ale igen dem på deras lökformade ansikten och gråaktiga hud. Det var svartalfer, samma slags varelser som den som närapå hade dräpt honom den där natten med Elrind och Legim för många år sedan. De hötte med spjuten och slickade sig om munnarna när de närmade sig de alltmer skräckslagna hästarna. Av allt att döma trodde de sig vara ensamma men det kunde bara vara en tidsfråga innan de upptäckte Ale.

Vad kunde han väl göra ensam mot ett dussin av dem? Med bultande hjärta försökte han krypa i skydd bakom ett stenblock men det ville sig inte bättre än att han halkade till och föll omkull. Det klingande ljudet av svärdets metall mot klipphällens sten uppfattades omedelbart av svartalferna. Först tryckte de sig tätt intill varandra med höjda spjut men när de såg vem som orsakat ljudet slappnade de av och började skratta hånfullt. Den störste av dem klev nu fram mot Ale, ivrigt påhejad av sina kamrater. Ale hukade bakom sin sköld och riktade darrande sitt svärd mot honom till försvar men svartalfen log bara illvilligt utan att sakta in på sina steg.

Det var det här han hade tränat för så många gånger på Ragnvalds borggård. Han hade mött större och starkare knektar än så och han hade besekrat Ragnvald själv i flera dueller. Men det hade varit oskyldiga vapenlekar, det här var dödligt allvar. Svartalfen framför honom skulle inte iaktta någon hederskodex och hans vapen skulle inte hejdas förrän det hade genomborrat honom. I Legims hand hade svärdet svingats med styrka och snabbhet men det spjut som nu riktades mot honom såg så långt och vasst ut. Han skulle bara få en chans, annars skulle alla hans drömmar om hjältedåd få ett våldsamt slut på denna ödsliga strand. Han höjde svärdet, slöt ögonen, bad en hastig bön och högg till.

Till Ales förskräckelse mötte svärdet inget motstånd och han stålsatte sig inför den spjurstöt som måste följa. Men ingenting hände. Han öppnade ögonen igen och såg att svartalfen ännu stod framför honom. Hans illvilliga leende var emellertid som bortblåst och han stirrade bara fåraktigt på Ale. Först nu såg Ale att en rödfjädrad pil satt djupt begravet i hans motståndares hals. Utan ett ljud segnade svartalfen ned på knä. Spjutet rullade ur hans händer och han föll framstupa med en dov duns.

De andra svartalferna tittade förfärade på någonting bakom Ale och tog sedan tjutande till flykten. Ytterligare två pilar visslade genom luften och fällde två av dem medan resten störtade hals över huvud tillbaka in i den grotta varifrån de kommit. När Ale vände sig om såg han hur hans färdkamrater återvände ned från berget. Bards bågsträng darrade ännu efter kunskaparens senaste skott medan Glum såg närmast besviken ut över att svartalferna flytt utan strid. Han såg också att Hjalte bar ett stort, sotigt bronshorn med sig.

”Där har du din drake”, sade han och kastade hornet framför Ales fötter. ”Tunga hornstötter och sotiga eldar. Om du hade haft vett att titta i marken i stället för i det blå så hade du också sett svartalfernas tålösa fotspår.”

”Visste... visste ni hela tiden att det var svartalfer som låg bakom detta?” frågade Ale darrande. Han hade ännu inte hämtat sig från chocken.

Men Hjalte svarade inte utan skakade bara på huvudet.

”Vinna sina sporrar minsann”, muttrade han till sina män. ”Pojkvaskern skulle inte kunna hitta några sporrar om de så hängde i ett snöre framför honom. Låt oss få ombord hästarna på pråmarna och återvända snarast. Vattenströmmarna borde föra oss tillbaka till Drakby utan ansträngning.

Ale var mållös och hans blick stannade än på det smutsiga hornet och än på den döda svartalfen. Var detta sanningen bakom Sartors hjältemod? Var det sanningen bakom hans eget hjältemod? Hade alla hans drömmar varit en fåfång jakt på något som inte var och som heller aldrig skulle bli? Hans svärd kändes med ens väldigt tungt, alldeles för tungt för honom, och för ett ögonblick övervägde han att lämna kvar det på stranden tillsammans med sina drömmar. Någonting fick honom ändå att låta det glida tillbaka i skidan och med böjt huvud gick han ned mot de väntande pråmarna.

Medan solen sakt gick ned och med sina sista strålar färgade vattnet rött tittade satt Ale i fören med blicken stadigt fäst framåt. Inte ett ord yttrade han och inte en blick kastade han bakåt. Aldrig mer ville han se detta berg.

9. I fiendeled

“Känn din fiende.”

Ur general Ranulfs bok Kriget som konst, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

De första dagarna efter klostrets förstörelse och Legims död hade passerat som i en dimma. De omvälvande händelserna hade drivit henne till vansinnets rand. Hon, som var så van vid att ha kontroll över sig själv och sitt liv, kände det som om hela hennes värld hade rämnat och som om hon bara flöt med i en flod av händelser som hon inte längre kunde styra över. Passivt hade hon låtit sig ledas av okända män på okända vägar utan att orka tänka på var hon kom från eller vart hon var på väg. Under dagarnas vandringar hade hon sökt förtränga minnena från den fruktansvärda natten bara för att ändå återuppleva dem under nätternas mardrömmar.

Det var först nu som Minn långsamt vaknade till liv igen. Hon började finna sig i det som hade skett och blicka framåt i stället. Hon kunde inte ändra det förflutna men hon kunde möjligen påverka framtiden. Sakta men säkert började hennes känslor stillas och tankar byggas upp. Utåt sett var hon ännu en passiv följeslagare till Morvans trupp men inom sig begrundade hon allt hon såg och lade det på minnet.

Morvans “pojkar” hade visat sig utgöras av ett femtiotal tungt beväpnade krigare, till det yttre mycket lika de svartfolk som hade ledsagat Sorogon under deras jakt på de förtrollade armbanden. Men till skillnad från Sorogons slödder så betedde sig dessa disciplinerat, ja nästan civiliserat. De marscherade i takt och i räta led och bröt formationen endast när Morvan beordrade vila. Deras vapen och rustningar var, så vitt Minn kunde bedöma, av gott smide och ju mer hon såg av dessa krigare, desto mer förstod hon varför klostret hade varit så försvarslöst mot dem.

Anhanget bestod också av ett par trossvagnar och dussintalet ryttare som cirklade runt fotsoldaterna och då och då begav sig av på spaningsuppdrag. De red på väldiga vargar, sådana som Legim hade kallat för ulvar, vargarnas större och aggressivare släktingar. I ryttarnas tömmar var de dock beskedligare än Gyldes gatuhundar och inte ens en morgning undslapp deras väldiga käftar. Om det inte hade varit för truppens skrämmande yttre hade den mycket väl kunnat tas för en av Cindarells kungliga arméer.

Faktum var att bönder och vandringsmän som de passerade märkligt nog inte ens reagerade när de såg dem. De klev bara artigt åt sidan och lyfte på hatten när de såg Morvan, en hälsning som den buttre mannen dock aldrig återgäldade.

Men det som ändå gjorde störst intryck på Minn var det faktum att ingen brydde sig om hennes närvaro. Svartfolken tittade aldrig åt hennes håll och även om hon inte förstod deras språk så kändes det som om de heller inte talade om henne. Inte ens klostrets kyska munkar hade kunnat avhålla sig från att kasta en och annan blick på henne men för soldaterna fick hon alltid vara i fred. En dag hade hon till och med tvättat och kammat sig extra noga och gett dem utmanande blickar men förgäves. Det var som om hon hade varit osynlig för omgivningen.

Den ende av svartfolken som tycktes ge akt på henne var en kortväxt varelse som, värmen till trots, alltid var insvept i en smutsgrå kåpa, varifrån endast ett par gula ögon tittade fram. Minn upplevde det som om han iakttog både hennes och Morvans alla förehavanden men varje gång hon försökte närma sig honom så slank han undan och försvann ur hennes åsyn.

Den mystiske ledaren för denna brokiga skara, Morvan själv, hade Minn inte vågat närma sig sedan deras första möte. Svartfolken visade honom hela tiden största respekt, trots att han bara fräste åt dem och slog efter dem i gengäld. Det var endast med den lille, kåpkläde

varelsen som han tillät sig förtroliga samtal då och då. Minn hade han aldrig sökt upp eller frågat efter, men hon misstänkte att de välfyllda fat med mat som väntade henne morgon och kväll ställdes fram på Morvans befallning.

Minn hyste alltjämt blandade känslor för denne hämndlystne son av Sartor. Trots Morvans ord om andras ansvar den där ödesdigra natten då klostret brändes ned så förblev han i hennes ögon Legims mördare. Hon hatade honom för det och hade det inte varit för att hennes krafter visat sig otillräckliga så hade hon dödat honom för länge sedan.

Men samtidigt kunde hon inte undgå att förundras över Morvan. Vilka dunkla händelser i det förflutna hade kunnat så en sådan hämndlystnad hos denne man? Vilka krafter besatt han som hade kunnat stå emot den vredens eldstorm som hon släppt lös mot honom? Vad visste han om hennes egna krafter?

Minn visste ännu ingenting om målet för deras resa men hon anade att det hade att göra med det hat som Morvan hyste mot sin fader. Hans broder Lihvind hade på något sätt stått i vägen men så inte längre. Hon själv, eller rättare sagt hennes krafter, kunde på något sätt bistå honom mot fadern men hur visste hon inte. Hon fortsatte dock att lägga på minnet allt som hon upplevde och bidade sin tid. Tids nog skulle hennes chans komma, tids nog...

Det var först den tredje eller fjärde dagen efter händelserna vid klostret som Minn kom nära Morvan igen. Det var den dittills varmaste dagen och till och med de beridna av svartfolken såg tagna ut där de red fram på sina flämtande ulvar. Morvan beordrade halt för dagen intill en flod och svartfolken tog tacksamt av sig rustningarna och vadade ut i vattnet. Det var ännu en överraskning för Minn. Av deras lukt att döma hade Minn inte trott att svartfolk badade överhuvudtaget.

Men som luften låg stilla och dagen ännu var varm så ville hon gärna följa deras exempel. Hon smög en bit uppströms, klädde av sig och välkomnade det svalkande vattnet mot sin varma hud. Fina flickor badade inte utomhus hade abbedissan i Gylde förmanat men det hade Minn alltid struntat i och hon hade alltid simmat snabbare än pojkarna. De plaskande svartfolken var för långt borta för att höras och Minn njöt av en tystnad som bara avbröts av fåglars kvitter och flodens brus.

Plötsligt hörde Minn ett annat, främmande ljud och blev med ens vaksam. Det lät som sång, men det var inte svartfolkens sträva, gutturala röster utan mjuka, melodiska stämmor som sjöng stilla och vemodiga visor. Minn vilade på simtagen så att hon inte skulle höras och störa sången. Det lät som om de kom från andra sidan floden, ytterligare en bit uppströms. Minn tittade ditåt men hennes ögon var inte skarpa nog för att urskilja sångarna. Inte heller kände hon igen sångerna men de sjöngs på ett främmande men behagligt språk som lugnade henne och för ett ögonblick fick henne att glömma sina bekymmer.

Minn övervägde om hon försiktigt skulle simma närmare när hon plötsligt blev varse att hon inte var ensam. En bit uppströms men på denna sida om floden satt Morvan och tittade ut över vattnet. Det såg ut som om han också lyssnade till sången och han var djupt försjunken i tankar. Med ens ryckte han till och såg sig om som om han kände sig observerad. Då hans blick upptäckte Minn lugnade han ned sig igen och återgick till att lyssna på sången.

Morvans fräckhet fick Minn att glömma bort sin försiktighet gentemot honom och hon fräste till, dock inte så högt att de okända sångarna skulle kunna höra henne.

“Varför smyger du på mig sådär för?” krävde hon att få veta.

Morvan tittade inte ens åt hennes håll.

“Mycket bra”, kommenterade han bara kort. “Dina krafter utvecklas varje dag. Inte ens jag såg dig först. Men du får inte låta dig distraheras så enkelt.”

“Vad är det egentligen med trollkarlar som gör att de alltid måste tala i gåtor?”

“Omgivningens okunskap är vårt skydd. Minns min förutsägelse om att dina krafter kommer att bringa mig såväl framgång som fall.”

Trollkarlens ord tillfredsställde inte Minn.

“Kan jag åtminstone få kliva upp ur vattnet utan du sitter där och stirrar?”

“Gör vad du vill, jag ser bara vad du vill att jag ser. Låt mig nu åtminstone få höra vad jag vill höra.”

Minn rynkade tvivlande på pannan men simmade prövande in mot stranden. Morvan satt blickstill och gjorde inte minsta ansats att titta åt hennes håll. Raskt klev hon upp ur vattnet och klädde på sig. Trollkarlen rörde inte en min under hela tiden. Minn klev fram till honom.

“Du är inte en riktig man”, sade hon utmanande.

Morvan höjde på ögonbrynen.

“Du anar inte vilken sanning som ligger bakom dina ord”, svarade han lakoniskt.

Minn förvånades över trollkarlens uppriktighet men tog tillfället i akt att ställa fler frågor.

“Du hyser inga känslor för människor men ljarar dig med svartfolk”, fortsatte hon i samma utmanande ton.

“Kalla dem inte svartfolk i deras närvaro”, manade Morvan. “De är vättar och de beblandar sig inte med lägre stående varelser som resar, orcher och svartalfer.”

Minn hade inte hört talas om vättar tidigare men det gjorde henne detsamma vad de kallades, det var inte dem hon ville veta mer om.

“Kan svart... jag menar, kan vättarna också bara se vad jag vill att de ser.”

“Du har dräpt ett dussin av deras fränder och ditt kött är så mörkt att det skulle anstå vättekonungen själv. Vad tror du att de ser?”

Minn rös. Hon hade glömt bort att hon faktiskt gick bland blodtörstiga fiender, hur disciplinerade de än må vara.

“Och... och bönderna som vi passerat, de ser inte heller?”

Trollkarlen bemödade sig inte ens att svara på den frågan. Detta var en magi som Minn aldrig hade sett Elrind utföra.

“Men en av vättarna, den lille i kåpan...?” började Minn.

“Du syftar på Gork”, svarade Morvan. “Han är lite förfaren själv och ser ibland genom magin. Det ligger dock inte i hans intresse att berätta sanningen för sina fränder, åtminstone inte än. Vilka hans mål är vet jag inte och vill heller inte veta så länge de tjänar mina syften.”

Trollkarlen tittade upp och skrattade torrt, som om han precis hade kommit på något.

“Vem vet, han kanske vill döda mig i sinom tid han med. Men vågar någon av er ödsla krafter på att döda mig för att sedan försvagad möta den andres krafter?”

“Jag struntar i om jag själv dör så länge jag tar med mig dig i döden”, svarade Minn kallt och glömde bort sin försiktighet.

Morvan svarade inte utan återgick till att lyssna på sången. Minn undrade vad det var med den som hade en så lugnande verkan på trollkarlens annars så mörka själ.

“Vilka är det som sjunger så vackert?” undrade hon.

“Nymfer kallas de, ett av få älvfolk som ännu finns kvar i Cindarell. Deras sida om floden omges av vatten i alla väderstreck och utgör en liten ö varpå de ännu får leva i fred.”

Minn kände bara till älvfolk som behagliga väsen från sagornas värld och undrade vad en vättevän kunde finna för glädje i deras sång.

“Vad sjunger de om?” fortsatte hon.

“Det är en visa om olycklig kärlek. En morgon för länge sedan begav sig en yngling ned till floden för att fiska. Samma morgon begav sig en ung nymf ned till floden för att bada. Ynglingen var tyst och stilla för att inte skrämma fisken och eftersom nymfen trodde att hon var ensam klädde hon oblygt av sig och hälsade flodens vatten med en sång. Då ynglingen hörde hennes ljuva stämma och såg hennes betagande kropp blev han omedelbart förälskad och stämde in i sången. Nymfen skrämdes först och drog sig undan men ynglingen lät sig inte nedslås utan fortsatte att sjunga hennes lov. Då även ynglingen till kropp och röst var vacker fångade han nymfens intresse. Snart hade denne dödliga människa i den odödliga älvvarelse

väckt känslor starkare än hon någonsin upplevt. De unga tu ville så gärna förenas men den forsande floden skilde dem åt och lät sig inte bevekas av deras tårar. Ynglingen bad sin far om att få låna dennes båt men fadern ville inte låta sin son snärjas av en älvvarelse. Nymfen bönföll sin mor om att stilla flodandens framfart men modern ville inte låta sin dotter befläckas av en människa. Tiden gick och de älskandes längtan växte sig starkare. Till slut kunde de inte längre stå emot sina känslor utan kastade sig i flodens vatten och simmade mot varandra. Flodens strömmar var dock starkare än deras känslor och drog ned dem i djupet. Under vattnet nådde de till slut varandra men de kom aldrig upp till ytan igen. Än idag kan man se deras första och sista dans i form virvlar på vattenytan.”

“Det är en mycket vacker visa”, sade Minn uppriktigt. “Lär den oss att kärleken står över alla hinder?”

“Nej!” röt Morvan med oväntad vrede i rösten. “Den lär oss att inte beblanda oss med varandra!”

Minn tystnade, förvissad om att hon hade kommit något viktigt men känsligt på spåret. Hon funderade på hur hon försiktigt skulle kunna avlocka trollkarlen fler hemligheter när plötsligt nya röster stämde in i sången. Det var något mörkare stämmor men lika mjuka och melodiska som nymfernas och de kom också från andra sidan floden. På Morvan hade rösterna dock en helt annan effekt än nymfernas sång. Han reste sig hastigt upp, kastade en snabb blick över floden och rusade sedan tillbaka till vättarnas läger.

Förgäves spanade Minn ut över floden. Hon hörde rösterna så väl men kunde varken se nymferna eller de okända varelser som närmade sig. Motvilligt följde hon efter trollkarlen tillbaka till lägret och såg hur han, flammande röd i ansiktet, beordrade omedelbart uppbrott. Vättarna hängde med huvudena men lydde utan knot och inom ett par minuter var de åter i rörelse.

Först ett par timmar senare, när mörkret hunnit falla, stannade de igen. Minn var så utmattad av den hårda marschen och de många nya intrycken att hon inte hann mer än lägga sig på sin fäll förrän hon somnade. Trots alla funderingar så sov hon för första gången på länge en hel natt utan mardrömmar.

10. Jättar och människor

“Ingen man är större än sina betraktares ögon.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Händelserna vid Draksjön följdes av flera dagars innehållslös ritt genom skogen tills de slutligen kom fram till ett bergspass. På ömse sidor om passet låg väldiga stenblock som antagligen hade rullat dit längs de brant stupande bergssidorna. Åtminstone hoppades Ale att det var så de hade kommit dit, ty flera stenar såg ut att ha hamnat där på ett allt annat än naturligt sätt men de var alldeles för stora för att ha flyttats av mänsklig hand.

Krang vände sig till Bard.

“Nå, är detta ingången till Jättarnas dal?” frågade han.

Kunskaparen nickade bara till svar.

“Rustningar på och vapen i hand”, beordrade handelsfursten.

Själv spände han på sig ett tjockt läderbälte i ett spräckligt mönster, som inte liknade något av de djur Ale kände igen, och fäste vid det en juvel prydd dolk. Krigarna tog beslutsamt på sig sina rustningar och vägde sina svärd i händerna. Glum hade sedan tidigare sin stridsklubba i beredskap och drog nu på sig en tunnhjälm som helt dolde hans vanprydda ansikte. Bard nöjde sig med en läderhuva och såg till att hans koger var välfyllt med pilar. Ale fäste nervöst sin svärdsskida vid bältet och satte på sig sin hjälm. Således stridsberedda red de in i Jättarnas dal.

Från passet kunde de blicka ned över nästan hela dalen. Bergssidorna var lika branta runt hela dalen och gav den intrycket av en enorm gryta. En flod rann fram ur berget i öster, snirklade sig genom dalen för att slutligen mynna i en liten sjö i väster. Hela dalen var täckt av bördiga marker som bevattnades av kanaler från floden. Här och där syntes enkla gårdar och kvarnar i grovhuggen sten och på åkrarna kunde resliga skepnader skymtas.

Bard pekade österut, mot flodens källa.

“Där ska ingången till Drömmarnas stad ligga. Det torde ta oss en halv dag att rida dit.”

Hjalte klev fram vid hans sida och spanade ut över dalen.

“Det är för öppet och för långt för att storma igenom. Jag rekommenderar att vi lämnar hästarna här och inväntar skymningen för att sedan smyga oss in.”

“Vafalls?” utbrast Krang. “Efter allt vårt besvär med att få tillbaka hästarna? Det är väl inte jättarna som skrämmer dig?”

Hjalte gav sin husbonde en kall blick.

“Jag har betalt för att skydda ert liv, herre, inte era hästars”, svarade han. “Hästarna kommer att klara sig bra här tills vi återvänder.”

“Vi skulle hur som helst inte kunna ta med oss hästarna genom de grottgångar som väntar oss”, inflikade Bard.

Krang grymtade men gav med sig.

“Nåväl, men om det händer hästarna något så kommer jag att dra det från er sold.”

De red tillbaka från passet ned till en liten slätt som de hade passerat tidigare. Här satt de av, släppte loss hästarna och hällde ut lite havre åt dem ur packningen. Hästarna föreföll nöjda med att inte behöva fortsätta in i Jättarnas dal och deras ryttare lämnade dem där. Hjalte fördelade den nödvändigaste packningen mellan dem och lät gömma resten, utan att bry sig om Krangs invändningar, och sålunda återvände de till passet. Det hade redan börjat mörkna när de begav sig in i dalen.

Vägen var betydligt bredare inne i dalen och de hade kunnat gå i bredd alla åtta om de så velat. Nu gick Hjalte och Bard i täten, tätt följda av Glum. Därefter följde Krang, Ale och Triotor. Finn och Orik bildade eftertruppen och höll vaksamt uppsikt bakåt.

Deras vandring tog dem genom böljande sädesfält där till och med grödorna föreföll jättelika. En bit längre fram väntade den första av de många väderkvarnar de sett från passet. Ale tyckte att den låg nära men ju längre de gick, desto större och mer avlägsen visade den sig vara. När de till slut kom fram överväldigades de av den gigantiska byggnad som tornade upp sig framför dem. Den var många gånger större än de kvarnar Ale hade sett och dess port var stor nog att släppa in varelser av tre eller fyra mäns längd. Kvarnen måste ha varit i gång för från dess mörka inre hördes ett dovt muller och en varm vindpust trängde ut genom den halvöppna porten.

“Lytta människospillror?” yttrade Triotor sarkastiskt.

Krang svarade inte och till och med den barske Hjalte tycktes tveka. Glum däremot tycktes bara bli upprymd av synen.

“Stora skallar är också mjuka”, skrockade han och smekte sin tunga spikklubba.

Plötsligt hyssjade Bard varnande åt dem.

“Skepnader hitåt”, viskade han. “Två. Stora”

Hjalte såg sig hastigt om. Åkrarnas säd var visserligen hög men inte högre än att resliga jättar skulle kunna se dem ovanifrån.

“In i kvarnen”, beordrade han, “men tyst!”

De smög hastigt förbi honom och in genom den väldiga öppningen. Först när Bard hade kommit in som siste man ställde sig Hjalte innanför porten så att han fortfarande hade uppsikt utåt.

Det var mörkare i kvarnen än utomhus men snart vände sig deras ögon. Kvarnens maskineri var lika stort som dess yttre. Löparen och liggaren utgjordes av två stenskivor så enorma att tio man inte skulle kunna rubba dem och det kar som samlade upp mjölet var stort nog att föda en stor familj hela livet. Men det mest skräckinjagande var den väldige varelse som låg och sov i kvarnens inre. En filt stor som ett tält täckte honom så att bara huvudet syntes men det var skrämmande nog. Ögonen var stora som koppar, näsan stor som en kålrot och munnen såg ut att kunna bita huvudet av en människa och svälja det helt. Det muller de hört och den vindpust de känt hade inte kommit från kvarnen utan helt enkelt varit jättens snarkningar.

Krang hade kommit in först och bara stelnat av fasa men inte ens denna syn hade skrämt Glum, som hade kommit in därefter.

“Räds inte, herre, jag ska tysta honom för gott.”

Ale och Triotor kom in i samma ögonblick som den ärrade krigaren höjde sin spikklubba över den sovande jättens ansikte.

“Jag tror inte att det där är någon bra idé...” försökte Triotor men för sent.

Spikklubban föll med ett tungt slag på jättens panna och dess vassa spetsar slet upp den tjocka huden. Ale ryggade förskräckt tillbaka. Hans svärd kändes plötsligt så tungt där det ännu låg i sin skida. Aldrig hade han väl så tydligt sett den sidan av hjältedåd tidigare, de sår och den död som följer skarpa vapen på vägen mot äran. I samma ögonblick som slaget föll tittade månen fram ur de mörka molnen, som för att lysa upp stridsskådeplatsen med sitt vita, kalla sken och göra den än mer skrämmande. Alla detaljer förstörades i jättens enorma ansikte och Ale äcklades av vad han såg. Huden fläcktes upp och blodet trängde sig fram genom det söndertrasade köttet. Skintrådar och hudflikar blandades med köttslamsor och tjockt, trögflytande blod till en vidrig, pulserande massa som fick det att vända sig i Ales mage.

Ändå var det som Ale såg bara ett köttår, ett ytligt sår som genom sin förstoring förvisso visade på den fruktansvärda skada som vapen åstadkommer men som likväl såg värre ut än vad det var.

Med ett fasansfullt vrål vaknade jätten ur sin sömn. Glum höjde stridsklubban för ett andra slag men för sent. En enorm hand grep honom om midjan som om han hade varit en docka. En annan hand slet stridsklubban ur hans grepp och i den väldiga näven såg den ut som en leksak. Ett slag så tungt att det fick skaftet att knäckas och tunnhjälmen att pressas ihop som om den hade varit gjord av papper träffade den försvarslöse krigaren. Blod och gråvita köttmassor pressades ut genom hjälmens ögonglipor och Glums kropp genomfors av konvulsioner och stillnade sedan för gott.

Finn och Orik rusade fram med dragna vapen och ställde sig mellan Krang och jätten.

“Herre, fly medan du kan!” skrek de samfällt och gick till attack.

Deras mod var värt ett bättre öde men mot jättens vrede tjänade det föga. Deras fiende slängde ifrån sig Glums livlösa kropp och drog fram en träklubba, stor som ett träd. Ett väldigt, svepande slag slog in krigarna i den motsatta väggen med sådan kraft att ljudet av metall som bucklas blandades med ljudet av ben som krossades. Kropparna lämnade blodspår efter sig när de hasade ned från väggen och krigarna reste sig inte igen.

“Reträtt!” beordrade Hjalte. Det hela hade gått så snabbt att han först nu insåg vidden av katastrofen som drabbat dem.

Sällskapet rusade ut ur kvarnen, bara för att upptäcka att jättens vrål hade lockat dit de två andra jättarna och att de var omringade.

“Låt oss dö med ära!” skrek Hjalte och höjde sitt svärd.

“Idiot”, väste Triotor. “Som dum och inte som modig kommer en sådan död att bli ihågkommen.”

Munken slängde demonstrativt sin stav i marken och höjde sina händer. Efter en viss tvekan gjorde Ale detsamma med sitt svärd och Krang med sin dolk.

“Jag beklagar, Hjalte”, sade Bard och lade ned sin båge.

Då krigaren insåg att han stod ensam svor han men lade till slut också ned sitt svärd. Jättarna blängde först på dem med en blandning av ilska och förundran men när deras frände stapplade ut från kvarnen tog ilskan överhanden.

“Fega människor! Slåss i natten!” skrek jätten från kvarnen. Blodet rann i strilar från hans panna men han var inte värre därän att han kunde gå och prata, tyngre än så hade inte Glums sista slag fallit. “Usla kryp! Trampa till döds!”

Sällskapet kröp ihop och fruktade det värsta, men Triotor klev resolut fram.

“I Cindars namn, vi vill er inget illa”, sade han med hög stämma. Vi söker Drömmarnas stad.”

Munkens ord stillade inte jättarnas vrede men fick dem att tveka.

“Vad sa kycklingen?” mullrade den ene.

“Cindar och staden?” fyllde den andre i.

“Tjatter och pladder!” avbröt den sårade jätten och höjde sin klubba. “ Lyssna inte, döda dem!”

“Storjätten lyssna” svarade den förste jätten. “Annars arg.”

Jätten från kvarnen sänkte sin klubba något men vreden lämnade inte hans ansikte. Den andre jätten visade upp ett antal stora och kraftiga fiskenät som de burit på ryggen.

“Byta?” frågade han. “Du får fisk. Vi får fåglar.”

Jätten tittade från sällskapet till fisken och till slut fick hungern övertaget över hämndlystnaden.

“Byta”, svarade han buttert.

Den förste jätten tog fram en stor säck, i vilken han vräkte ned sällskapets vapen och utrustning, medan den andre jätten utan vidare ceremonier tömde ut fisken på gårdsplanen och ersatte den med människorna.

“Detta är oerhört!” protesterade Krang när han lyftes in i sitt nät. “Jag är Krang, son av Sartor och ståthållare över Krangon! Jag är rik och mäktig! Ni kan inte behandla mig så här!”

Med en handflata lika stor och tung som en smeds städ smällde jätten till Krangs nät så att det skakade och efter det vågade inte ens Krang yppa något mer. Jättarna fördelade bördorna emellan sig och hjälplöst fångade i näten fördes sällskapet så in i dalen.

Efter vad som kändes som en evighet kom jättarna fram till en gård, där de togs emot av tre andra jättar med tända lyktor.

“Fisk?” frågade den störste av dem, en jättekvinna med en barsk min som visade att hon styrde och ställde i hushållet.

“Fågel”, skrattade de två jättarna och visade stolta upp sina nät.

Gårdens jättar klev fram tittade storögt på fångarna. Förutom kvinnan var där två mindre jättar, antagligen en pojke och en flicka. Pojken sträckte nyfiket fram en hand för att röra vid den främmande fångsten men jättarnas hotfulla åtbörder fick honom att motvilligt dra tillbaka den igen.

“Söta”, sade flickan förtjust. “Leka?”

“Nej”, löd svaret. “Visa storjätten. I morgon.”

“Storjätten inte glad”, muttrade jättekvinnan. “Fisk bättre.”

Jättarna hängde upp näten i ett träd och slängde nonchalant ned säcken med deras utrustning under det. De större jättarna gick mot boningshuset medan de mindre dröjde sig kvar och fortsatte att nyfiket betrakta fångarna. Ale tyckte att flickan lät blicken vila särskilt länge på honom och vände sig rodnande bort.

“Glytt, Vittra!” hördes jättekvinnans röst. “Kom!”

Barnen lydde och sällade sig till de andra jättarna. Porten till boningshuset stängdes och det dröjde inte länge förrän alla ljus släcktes och gården vilade i mörker.

Den tystnad som lade sig bröts dock snabbt av Krang.

“Gör något då!” kved han. “Det här anstår inte en man av min rang. Nätet skär in i min stackars hud och fiskstanken gör mig illamående. Jag står inte ut. Hjalte? Bard? Hjälp mig loss!”

Hjalte och Bard hade dock redan förgäves provat sina krafter mot det kraftiga nätet.

“Det båtar föga utan redskap, herre”, sade Bard.

“Om jag ändå hade haft mitt svärd kvar”, tillade Hjalte sammanbitet.

“Ni gör bäst i att spara era krafter till morgondagen”, sade Triotor lakoniskt. “De lär behövas då. Själv tänker jag i alla fall sova och ber herrarna att inte väsnas så mycket.”

Snart hördes från den sovande Triotor de välbekanta pipande näsljuden. Krang fortsatte att gnälla i säkert en timme inför döva öron men utmattningen fick också honom att somna till slut och tystnaden lade sig åter över gården.

Ale kunde dock inte somna. Natten var kall men det var inte det som fick honom att darra där han hängde i sitt nät. Det var de hemska scenerna i kvarnen som hade etsat sig fast i hans inre och som nu plågade honom. Jättens vidriga sår och fasansfulla hämnd hade gjort ett starkt intryck på honom och han fruktade för att morgondagen skulle bli ännu värre. Hur kunde Triotor vara så lugn?

Plötsligt hörde Ale ett tassande ljud ovanför sig. Från trädgrenen som nätet hängde i lyste ett par röda ögon.

“Silkestass”, viskade Ale.

Det tassande ljudet upphörde och de röda ögonen tycktes se sig om. I tystnaden hördes skogsmusens vädrande nos.

“Silkestass”, upprepade Ale och det lilla djuret klättrade vigt ned för repet och fram till Ales ansikte. De vassa tänderna glimmade i mörkret.

“Duktig Silkestass”, viskade Ale. “Kan du gnaga sönder nätet?”

Ale visade genom att tugga på maskorna och Silkestass satte raskt tänderna i nätet. Tänderna hade sannerligen blivit större och skarpare sedan händelserna vid slagfältet och det dröjde inte länge förrän skogsmusen hade gnagt ett hål stort nog för Ale att krypa igenom. Ale

lät tacksamt Silkestass sätta sig på hans axel, hävde sig ned så långt han kunde och släppte taget om nätet. Med en lätt duns landade han på marken.

Så långt var allt väl men vad skulle han göra nu? Han hade haft turen att hängas närmast marken men hans färdkamrater satt högre upp i trädet och kunde inte räddas på samma sätt. Han skulle säkert kunna smyga sig ut ur dalen obemärkt men till vilken nytta? Det skulle ta flera veckor för hjälp att nå dalen, om han ens skulle kunna uppbåda någon. Ale skulle förvisso ha kunnat rädda sitt eget liv men han kunde inte förmå sig att överge sina kamrater.

Ett sniffande ljud från Silkestass tilldrog sig hans uppmärksamhet. Skogsmusen hade hoppat ned från Ales axel och var nu i färd med att undersöka Ales ryggsäck, som låg under trädet tillsammans med den övriga utrustningen. Ett uppgnagt håll visade vilken väg Silkestass hade tagit ut ur ryggsäcken. Kanske fanns det något i utrustningen som kunde vara honom till hjälp?

Ale satte sig på knä bredvid skogsmusen och öppnade ryggsäcken. Det första som hans händer nådde var det mystiska diadem som slagfältets spöken hade skänkt honom. Ägde det manne krafter som kunde vara honom till nytta i denna svåra stund?

Han försökte dra sig till minnes spökenas ord. Diademet kunde hjälpa honom men hur? Skulle dess metall, hur massivt det än var, kunna skydda honom bättre än stackars Glums tunnhjälm? Ale tvivlade på att någon hjälm kunde motstå jättarnas slag och kände sig inte hågad att riskera sitt eget huvud för att utrona det. Hur hade spökerna själva använt diademet? Inte i strid men väl när de talade till sina trupper. Om han inte kunde slåss med jättarna kunde han kanske försöka tala med dem? De större jättarna verkade inte särskilt intresserade av tal men de mindre då? Särskilt flickan hade verkat nyfiken på Ale. Han kunde kanske tala med henne först?

Prövande satte Ale det förgyllda diademet på huvudet. Diademet tycktes glimma i mörkret men det kanske bara var månens sken som återspeglades i det. Han stoppade in Silkestass innanför tunikan och smög med bultande hjärta fram mot det väldiga boningshus som jättarna hade dragit sig tillbaka till.

För jättarna var det säkert bara en liten stuga men för Ale var det stort som en herremans borg. Porten var för stor för att Ale skulle orka öppna den men flera fönster stod öppna i den ljumma sommarnatten. De var visserligen högt uppe men väggarnas grovt sammansatta stenblock erbjöd tillräckligt med skrevor och utskjutande partier för att Ale skulle kunna klättra upp. Från det första fönstret hade Ale uppsikt över förstugan och köket. Intill eldstaden låg den ena av de större jättarna och sov och längre in i rummet slumrade de mindre jättarna i varsin grovt tillyxad kökssoffa. Övriga jättar syntes inte till men från en intelligande kammare hördes snarkningar från åtminstone två jättar. Ale visste inte om det fanns fler jättar på gården men av de fem han hade sett så sov åtminstone alla. Än så länge var hans flykt oupptäckt.

Ale satte sig på huk på fönsterbänken och funderade på nästa steg. Plötsligt uppenbarade sig ett tillfälle. Den större jätten började skruva på sig i sömnen och satte sig till slut upp. Med sömndrucket ansikte och handen för magen lommade han till andra änden av rummet och ut genom en bakdörr. För stunden var Ale ensam med de två yngre jättarna. Försiktigt hävde han sig ned från fönstret och smög fram till jätteflickans fotände.

Hur skulle han börja? Ale hade inte en aning om hur man bäst ger sig till känna för en sovande flicka mitt i natten, än mindre en jätteflicka. Han lät händerna glida över diademets glatta, kalla yta och sökte för sitt inre återkalla dess forne ägares flammande tal till massorna. Vad var det jättekvinnan hade kallat barnen? Glytt och Vittra? Han harklade sig diskret och flickan började röra på sig i sömnen. Med ett mod han inte trodde att han ägde tilltalade han henne i viskande ton.

“Vittra”, började han trevande. “Det är jag, människopojsken.”

Flickan som lystrade till detta namn öppnade ögonen och upptäckte förvånat den lille pojken vid sin fotände. Ale hoppades att han inte hade skrämt henne och höjde med en bedjande blick fingret till munnen. Tyst bad han om att hjälmens krafter skulle stå honom bi och att jätteflickan inte skulle skrika på hjälp utan lyssna på honom. Vittra öppnade munnen men stängde den igen och betraktade undrande Ale.

“Leka?” frågade hon till slut.

“Prata?” försökte Ale. “Jag heter Ale. Heter du Vittra?”

Flickan såg lite besviken ut men nickade.

“Fin krona”, sade hon. “Från staden?”

Ale ryckte till vid hennes ord.

“Känner du till staden?” frågade han och glömde för ett ögonblick att visa.

Jättepojken, han som kallades Glytt, rörde sig i sömnen men Vittra lade lugnande en hand på hans huvud och nynnade mjukt. Glytt lugnade sig och Vittra vände sig åter till Ale.

“Ja”, svarade hon. “Några månvarv sedan, pojke som du från staden, med guldsak.”

“Var är han nu?” undrade Ale.

Vittra fick något sorgset i ansiktet.

“Död”, svarade hon. “Storjätten döda honom. Storjätten döda alla människor från staden. Inte tycka om.”

Ale tappade andan. Var det alltså det öde som väntade dem? Han skulle just till att fråga mer då steg utanför avbröt dem. Det var den större jätten som var på väg tillbaka efter förrättat tarv.

“Ut fort!” viskade Vittra. “Jag kommer.”

Ale var inte nödbedd. Han smög snabbt tillbaka, hävde sig upp på fönsterbänken och påbörjade sin klättring nedåt i samma stund som bakdörren öppnades. Utanför huset hörde Ale hörde hur den större jätten lade sig till ro och snart hördes bara snarkningar från honom. Kort därefter öppnades porten och Vittra smög ut i bara nattskjortan. Hon satte sig ned bredvid Ale men var trots det dubbelt så stor som honom. Som svar på Ales outtalade fråga började hon tala.

“Pappa berätta”, sade hon. “Förr människor i staden snälla. Vi byta. De få mat, vi få redskap. Men så människor elaka. Låsa porten. Inte vilja träffa jättar. Människor borta.”

“Men pojken då?” undrade Ale.

“Pojken snäll”, svarade Vittra. “Jag hitta honom vid porten uppåt floden, han säga han fly genom vattnet och ge mig guldsak. Kan öppna porten, jag vara rädd om den.”

Hon tog fram en med människomått stor guldnyckel men som helt hade dolts i hennes hand när hon kommit ut. Den glimmade med samma sken som Ales diadem.

“Han vilja tala med storjätten, jag ta honom dit. Han varna för fara i staden. Men storjätten inte lyssna, döda honom.”

“Tror du storjätten vill döda oss också?”

Jätteflickan suckade djupt och bekräftade med en nickning Ales farhågor.

“Men vill du att vi ska dö?”

Vittra skakade på huvudet.

“Vill du hjälpa oss då?” undrade Ale.

“Till staden?” undrade flickan missmodigt. “Också farlig.”

Ale tvekade. Skulle han säga att hans följeslagare Krang kände stadens herre Sartor eller skulle det bara göra saken värre?

“Vi kan hjälpa till att sluta fred mellan jättar och människor”, försökte han. “Så att ni kan byta med varandra igen. Jag lovar att prata med människorna i staden.”

Vittra tittade på pojken som vågat ge ett så stort löfte. I hennes blick fanns mer mognad än vad Ale först hade trott henne om. För ett ögonblick kom han att tänka på stackars Minn och hans ögon fuktades. När Vittra såg tårarna nickade hon tyst.

“Pappa inte tycka om att ni rymma”, sade hon tankfullt. “Men han tycka om fred. Du lova?”

“Jag lovar att göra vad jag kan”, svarade Ale.

Jätteflickan fingrade på guldnyckeln, som om hon ogärna ville skiljas från den.

“Byta?” försökte Ale och pekade på sitt gyllene diadem.

Vittra log tacksamt men skakade på huvudet.

“För liten för mig”, sade hon. “Bättre på dig.”

Hon räckte över guldnyckeln till Ale, reste sig upp och gick fram till trädet där fångstnäten ännu hängde. På vägen grep hon tag i en stor lie. Hennes ankomst väckte fångarna men Ale hyssjade snabbt på dem.

“Hon hjälper oss att fly”, viskade han. Krang och hans hejdukar betraktade dem missmodigt men Triotor smålog med blicken fäst på Ale.

Med lien i ena handen skar Vittra av repen som höll näten uppe och med den andra handen fångade hon dem när de föll. Det såg ut som någon som plockar äpplen.

Triotor var den förste att befrias och uttryckte sin tacksamhet med en stilla bugning. Hjalte och Bard tvekade först men följde Triotors exempel och började sedan raskt samla ihop sin utrustning. Krang däremot var röd i ansiktet av vrede och skam när han som siste man trasslade sig ur sitt nät. Han gjorde ingen min av att tacka vare sig Ale eller Vittra men hade förstånd nog att inte ge luft åt sin klagan så länge de var inom hörhåll från resten av jättarna.

De befriade spillde ingen tid utan lämnade gården så fort de bara kunde. Ale dröjde sig kvar för att tacka Vittra en sista gång.

“Lycka till, Ale”, sade hon och innan Ale hann reagera böjde hon sig ned och gav honom en stor och blöt puss på pannan.

Med en ansiktsfärg som kunde tävla med Krangs sällade sig Ale till resten av sällskapet utan att besvara en enda av de många frågor som ställdes till honom.

11. Bergens söner

“Varför gräver du ned sten i din jord?” frågade herremannen bonden.
“Jag odlar berg”, svarade bonden herremannen.

Ur Herrar och bönder, ett traditionellt cindariskt folklovspel

De vandrade längs smala, vindlande stigar som tog dem högre och högre upp bland de densliga och otillgängliga bergen. Minn kände sig inte alls hemma i det dramatiska landskapet. Till höger om henne sträckte sig bergssidan brant uppåt och från den rullade ibland småsten ned i hennes väg. Var gång hon passerade ett utskjutande klippblock såg hon för sitt inre hur det lossnade och krossade allt under sig och hon skyndade oroligt förbi så snabbt hon bara vågade. Till vänster var det ännu värre ty där öppnade sig en djup ravin. Långt där nere kunde man skymta flodens vilda och skummande lopp men trots att dess då måste vara överväldigande så förmådde det inte nå ända upp till deras stig. Döden skulle vara oundviklig vid minsta lilla felsteg eller, hon rös vid blotta tanken, minsta lilla knuff. Minn höll sig därför så nära mitten av stigen som möjligt och kastade oupphörligen blickar på vättarna omkring sig.

Vättarna däremot syntes bara tillfreds med att ha lämnat skogen bakom sig. De bibehöll visserligen disciplinen och fortsatte att marschera i räta led men bisterheten i deras ansikten hade ersatts av glädje och de tycktes inte frukta vare sig ras eller fall. Tvärtom så utnyttjade de rasterna till att klättra upp på bergssidan eller balansera på ravinkanten för att komma åt att se sig om och de tjattrade och pekade ivrigt när de upptäckte något intressant.

“Bergens söner gläds åt återseendet av sin fader”, konstaterade Morvan vid ett tillfälle. “Glädjen är ömsesidig”, fortsatte han när ännu en gång småsten rasade ned från bergssidan.

Han kastade en blick på sin karta.

“Också jag kommer att glädjas åt mitt återseende, men den glädjen kommer inte att bli ömsesidig”, sade han sammanbitet och knycklade till kartan med vitnade knogar. “Snart, ljuva hämnd, snart...”

Minn hade fortfarande inte kommit på orsaken till Morvans hat mot sin fader men hon visste väl att inte gå i vägen för trollkarlens vrede och drog sig försiktigt tillbaka. Hon försökte erinra sig de få ord hon utbytt med honom. Vid deras första möte hade Morvan pratat om sin far som den som gett upphov både till hans liv och till hans hat. Vidare hade han vid floden förbannat tanken på kärlek över gränserna. Kunde det ligga någon gränsöverskridande kärlek bakom denne man och hans brinnande hat? Minn kände det som om hon började komma en obehaglig sanning och blev alldeles kall i hela kroppen.

Det kunde inte vara så. Men mycket tydde ändå på det. Han hade talat om vättarna som pojkar och söner, om än bara bildligt. Hade dessutom inte Minn förolämpat honom och sagt att han inte var en riktig man? Han hade inte avfärdat förolämpningen utan tvärtom sagt att förolämpningen låg nära sanningen. Kunde Morvan vara född av...?

Just då passerade en särskilt frånstötande vätte. Minn tyckte att han lät sin grinande blick vila särskilt länge på henne och äcklades av det. Nej, det var inte möjligt. Hon kunde inte för sitt liv föreställa sig kärlek mellan vättar och människor och hur illa hon än tyckte om Morvan så uppvisade han ändå få likheter med dessa svartfolk. Han var en människa både till sätt och utseende och hans föraktfulla behandling av sina vättar stärkte henne i denna uppfattning.

Minn skakade snabbt av sig tanken och i samma ögonblick tycktes det som om vätten tappade intresset för henne.

Det där var ännu en gåta som väntade på sitt svar. Morvans magi, likväl som hennes, tycktes påverka hur andra varelser uppfattade dem men hur det gick till visste hon ännu inte. Elrind hade lärt henne att magikern formar världens element enligt sin vilja. Kunde samma magi användas för att forma människor? Nej, det kunde inte vara förklaringen. Hur än vättarna uppfattade henne och Morvan så var hon fortfarande oförändrad, hon var en ung flicka som vandrade med främmande varelser mot främmande mål utan att veta varför.

Minn suckade djupt och började tvivla på om sanningen någonsin skulle uppenbaras för henne då plötsligt ett rop avbröt hennes funderingar. Det var vättarna i främre ledet, som trots sin disciplin inte kunde avhålla sig rop av glädje. De hade kommit fram till en enkel men stabil stenbro som spände över ravinen. Minn kunde inte förstå vad som var så märkvärdigt med stenbron men vättarna rusade snabbt över den och fram till den motsatta bergväggen. Där ställde de sig och började knacka på väl valda punkter. Knackningarna besvarades av ett dovt buller och ett gnisslande ljud och i detsamma sjönk bergväggen framför dem sakta ned i marken. Det som hade sett som en bergvägg var i själva verket en väl kamouflerad port.

Morvan skrockade åt Minns förvåning.

“Sa jag inte att vättar är förmer än övrigt svartfolk? Det där är hantverkskonst, ja nästan magi.”

Bakom porten dolde sig en mörk grotta som ledde in i bergets inre. Vättarna lade band på sin iver och ställde upp sig i dubbla led på ömse sidor om porten. Den lille kåpklädde vätten, som Morvan kallade Gork, gick fram till trollkarlen och bugade.

“Min herre, bergets konung Vizark, hälsar Morvan välkommen till sina kamrar.”

Utan att återgälda hälsningen gick Morvan resolut över bron och in genom porten. Minn, som inte visste vad annat hon kunde göra, följde tätt efter.

Dagsljuset lyste upp grottans främre del och därefter tog facklor på väggarna vid. I ljusskenets utkant skymtade mörka skuggor och blänkande vapen men ingen hindrade dem på deras väg. När Minns ögon vant sig vid det skumma ljuset såg hon att de vandrade genom grovt uthuggna men till synes välplanerade gångar där två man utan problem kunde gå i bredd. Det dröjde inte länge förrän hon helt förlorat orienteringen i de mörka, slingrande gångarna och det enda hon var säker på var att de stadigt gick nedåt.

Plötsligt möttes de av ett rött, fladdrande ljussken och med ens vidgades gången till ett enormt schakt. De kom ut på en bred klipphylla som sträckte sig runt hela schaktet och gav dem full överblick över dess myllrande aktiviteter. Vid första anblicken såg det ut som en jättelik myrstack där otaliga vättar till synes planlöst sprang fram och tillbaka bland ett virrvarr av maskiner och vattenpölar.

Men precis som myrornas planer uppenbaras när man studerar dem närmare så insåg Minn att var och en av vättarna rörde sig enligt bestämda mönster eller arbetade med speciella uppgifter. Vattenpölarne var i själva verket sinnrikt anlagda kanaler, antagligen avledda från någon underjordisk flod, och användes såväl för transporter som för att driva de många olika maskinerna i schaktet.

Från gångar mittemot dem rullade vättar ut vagnar fulla med järnmalm. Vagnarna tömdes i tunga krossar som finfördelade malmen till mindre bitar. En annan grupp av vättar var sysselsatta med att separera malm från sten och lasta om bitarna på vagnar och pråmar.

Pråmarna, som antagligen innehöll sten, stakades ut ur schaktet medan vagnarna rullades vidare till en glödande masugn. Öppningen såg ut som en gigantisk brinnande och omätlig mun som slukade all malm som vättarna vräkte i den. Elden underhölls av ett stort antal sotiga och svettiga vättar som bar fram ved och skötte blåsbälgar och deras långa, fladdrande skuggor gav dem ett spöklikt utseende. Det var från denna ugn som det pulserande ljusskenet kom, ett ljus starkt nog att skingra mörkret och lägga hela schaktet i ett dunkelt sken.

Från ugnen steg en tjock svart rök som helt skymde sikten uppåt. Kanske leddes röken ut genom noga utgrävda rökhål, stora nog för att få ut röken men små nog för att dölja den för utomstående? Minn kunde i alla fall inte erinra sig att hon sett någon svart rök utifrån.

Gork förde dem vidare på klipphyllan och runt till schaktets andra ände och Minn kom nu åt att se den andra änden av masugnen. En grupp vättar förde det färdiga råjärnet till stora stångjärnhammare, som under ett ständigt dunkande slog ut det till smidesjärn. Bortom dessa hammare hördes slag från många smeders släggor och Minn fick kisa för att i dunklet och röken se vad som pågick där. Hon flämtade till när hon blev varse vad vättarna använde allt järn till.

“Svärd och sköldar? Vad ska de med alla dessa vapen till?”

Morvan gav henne en frågande blick.

“Ibland har du en ugglas skarpa blick, ibland ser du inte mer än en blind mullvad. Har du då inte förstått mot vem dessa vättar och dessa vapen är ämnade?”

Minn förstod med ens vad trollkarlen menade och blev alldeles kall i kroppen.

“Du... du kan inte mena allvar?” stammade hon fram. “Hur många tänker du dräpa på din väg mot hämnd?”

“Jag tänker bara dräpa en person”, svarade Morvan kallt. “Vad vättarna gör på deras väg mot hämnd rör mig inte det allra minsta.”

“Vättarnas hämnd? Vad pratar du om egentligen?” frågade Minn, nu rejält trött på trollkarlens gåtor.

Men Morvan höjde bara ett finger till munnen som svar.

“Vi närmar oss vättekonungens residens. Kanske kan vår audiens med honom ge dig svar men jag råder dig att inte ställa frågor, det tycker han inte om.”

Minn tittade upp och insåg att gångarna nu var bredare och rakare. De tidigare så skrovliga grottväggarna var nu släta och putsade och i fackelskenet kunde hon urskilja enkla väggmålningar och inskriptioner. Till slut öppnade gången sig i en stor, fyrkantig sal i vars mitt en stor tron hade huggits ut direkt ur berget. På tronen, omgiven av ett dussintal tungt beväpnade vakter, satt en högrest, fet vätte nöjt tillbakalutad. Hans huvud pryddes av en tung järnkrona med infattade ädla stenar och i knät vilade en järnspira som han ömt smekte. Ett självsäkert grin spelade i hans ansikte, ett grin som bara blev bredare då han såg sina gäster träda in i hans tronsal. Gork rusade hastigt fram till tronen, kastade sig på marken och kysste sin härskares fötter. Därefter satte han sig på huk bredvid tronen och lät sin misstänksamma blick vila på Morvan och Minn.

“Garach, u Vizark, khaz bethru”, sade Morvan med en mullrande, guttural stämma som ekade i gångarna.

“Garach uz, u Morwan, menchukhu”, svarade vättekonungen med en hes röst som Minn tyckte dröp av hån och förakt. “Var hälsad du med, o Morvan, människors avföda”, fortsatte han med stark brytning. “Vi har uppfyllt vår del av pakten och bistått med vapen, har du uppfyllt din del?”

Som svar tog Morvan fram tre pergamentbitar.

“Min karta visar hela den östra delen av labyrinten, från er port till stadens murar. Förvisso visar min karta inte den västra delen av labyrinten men jag har förstått att bergens konung inte har för vana att ta omvägar.”

Vizark skrattade rått och höjde triumferande sin spira. Den bar formen av en spiral och såg ut att ha mejslats ut ur hårdaste granit. Spiran var helt slät förutom toppen som kröntes av ett kantigt, uttryckslöst ansikte. Minn hade aldrig sett något liknande men någonstans inom sig kände hon ändå en dragning till spiran, som om dess stumma ansikte talade till henne med lockande, förföriska ord. I ögonvrån skymtade hon hur Gorks kåptäckta huvud hastigt vändes mot spiran men när hon tittade åt hans håll möttes hon åter av hans granskande blick.

“Ghnom Gabh”, sade vättekonungen stolt. “Jordgåva. Given åt bergens konung för att betvinga berget. De usla människorna trodde att de kunde fördriva bergens söner från staden och stänga oss ute genom att försegla järnporten. Men bergens söner ska återkomma och möta järn med järn. Bittert ska de ångra att de fördrev oss från den mark vi bebott i seklers sekler, bittert ska de lida då bergens vrede nedkallas över dem.”

“Ni ska bli tillfreds”, svarade Morvan. “Då gäller pakten fortfarande?”

Vizark nickade med ett elakt leende.

“Allt berg till bergens söner, alla människor till Morvans hämnd”, svarade han.

“Allt berg till bergens söner, alla människor till Morvans hämnd”, upprepade Morvan.

“Vi marscherar i skymningen”, sade Vizark och reste sig upp som tecken på att audiensen var över.

Gork och en av de beväpnade vakterna, av axelklaffarna att döma någon form av befälhavare, skyndade till och mottog order medan Morvan lugnt lämnade grottsalen. Minn följde med och slet irriterat i trollkarlens kåpa.

“Sluta med det där”, sade Morvan kallt och drog åt sig sin kåpa. “Nästa gång är jag inte lika förlåtande.”

“Du lovade att du bara skulle dräpa din fa... en person”, sade hon anklagande.

“Löften betyder ingenting för mig men om det kan göra dig lugnare så kommer inga andra människor än de som förtjänar det att dräpas.”

“Hur kan du sätta dig till doms över liv och död på det där sättet och döma en hel stad till undergång?”

Morvan stannade och gav Minn en blixtrande blick.

“Jag känner honom”, sade han och spottade fram det sista ordet. All kyla hade nu lämnat hans röst. “Döden är hans ständiga följeslagare. Om det mot all förmodan skulle finnas några levande människor kvar i staden så önskar de sig också döden över allt annat.”

Minn släppte taget, överraskad av trollkarlens plötsliga sinnesförändring, och visste inte vad hon skulle svara.

“Men säg mig åtminstone vilken stad vi ska till”, bad hon till slut.

“I folkmun kallas den Drömmarnas stad, men för dess folk vore MarDrömmarnas stad ett mer passande namn.”

Minns undrande ansiktsuttryck mildrade något Morvans vrede.

“Nåväl”, sade han, “måhända gagnar det min sak om du får veta mer.”

Han klev in i ett mindre grottrum som anvisats dem av Vizarks tjänare, slog sig ned på björnfällsklädd stenkänka och tog för sig av det framdukade torkade köttet.

“Som du kanske känner till överlämnade min nemeses det här landet i mina och mina bröders händer för att söka efter den av myter omgärdade Drömmarnas stad. Som vi inte kunde komma överens delade vi landet mellan oss och jag fick äntligen tillfälle att förbereda mig för min hämnd. I min stad Morvana grundade jag en magikerakademi och lockade till mig lärde från hela Cindarell i syfte att lära av dem och bygga upp mina egna krafter. Min fiende och hans tjänare må besitta starka krafter men jag är nu viss om att jag är den starkare.”

Här avbröt sig trollkarlen kort och gav Minn en granskande blick.

“Drömmarnas stad var länge fördold för mig men när jag började granska legenderna därom med nya ögon så uppenbarades sanningen för mig.”

Morvan slöt ögonen och återkallade ur sitt minne legendernas uråldriga ord.

*Drömmarnas stad är främst av städer
Där är alla systrar och bröder
Ingen frågar om andras fäder
ingen ser ned på andras söner*

*I samma stad, i samma hus
i fred och rättvisa man bor
utan att skilja mörk från ljus
icke heller liten från stor*

*Gyllne gator, glittrande brunnar
fält och gruvor utan dess like
Mättar stadens alla munnar
skiljer ej fattige från rike*

*Portarna skyddar nyckel allen
symbolen för endräkt och sämja
Ädel och nobel är metallen
ädla och nobla mål den främja*

*Treuddarna skyddar portar två
där skog för höga berg ger vika
I väster vakar de stora få
i öster de mörka talrika*

*Labyrinten skyddar uddar tre
den enkla vägen faror dölja
Mot krigets folk vaktar väktare
men fredens folk kan hjärtat följa*

*Staden skyddar labyrinten stor
där mörkrets fasor aldrig somna
Vänner till stadens syster och bror
men fiender till ovälkomna*

*De fyra fredliga folken blott
tillträde äger till staden sin
Endast främlingar med hjärta gott
må i Drömmarnas stad träda in*

“Legenderna har traderats från människa till människa men varken berättare eller lyssnare har förmått betrakta dem annat än med människosinnen. Det har helt enkelt varit otänkbart att en sådan fantastisk stad skulle kunna vara något annat än en människostad. Men tänk om stadens folk inte bara stod över skillnader i klass och ursprung utan också i ras? De mörka skulle i så fall kunna syfta inte på mörkhyade utan på svartfolk och vilka andra svartfolk än de organiserade vättarna skulle i så fall kunna komma i fråga? Jag lät därför fånga in vättar från olika klaner och ödet ville att en av dem var Gork. Hans äregirighet gjorde honom lätt att övertala och han berättade allt jag ville veta i utbyte mot vissa magiska hemligheter.”

Minn undrade vad dessa magiska hemligheter bestod i men avstod från att avbryta trollkarlen.

“Det visade sig att hans klan hade haft handelsförbindelser med en underjordisk stad bebodd av människor fram till helt nyligen, då utan förklaring vättarna fördrevs och porten stängdes. Vättarnas konung Vizark svor att hämnas denna nesa och ödet ville alltså att två hämnande viljor skulle mötas. I pakten med Vizark hade jag således tillgång till en av portarna och i hans magiska föremål jordgåva hade jag medel för att kringgå såväl portar som treuddar och

labyrinter. Däremot saknade jag ännu kunskap om var i labyrinten staden låg. Då nådde mig och mina bröder bud från Drömmarnas stad.”

Morvan tog fram de pergamentbitar som han visat upp för vättekonungen.

“Var och en av oss fick en bit av en karta över den väldiga labyrint som skyddar staden. Min kartbit bekräftade att den östra ingången gick genom vättarnas berg och jag behövde nu bara den kartbit som visade var i labyrinten staden låg. Min enfaldige broder Krangs kartbit var lätt att finna då han förvarade den som sitt guld, bakom handelshusets största lås, men den visade tyvärr bara den tomma södra delen av labyrinten. Min skenhelige broder Lihvind däremot var svårare att genomskåda och hans gömställe fann jag aldrig. Inte heller kunde jag övertala honom att skänka mig kartbiten ty allt för väl genomskådade han mig och mina avsikter. Men en förrädare från klostret hjälpte mig att med våld ta det som med varken list eller bedjan kunnat ge mig. Den kartbiten visade den norra delen av labyrinten där staden ligger. Då jag hade vad jag behövde beslöt jag att inte försitta mer tid utan omedelbart bege mig hit. Resten känner du till.”

Det plågsamma minnet av tragedin vid klostret väckte åter Minns smärta. Hon försökte att låta bli att lyssna till trollkarlens ord men ett av orden förmådde ändå tränga igenom. Det tog några ögonblick innan den fulla innebörden av ordet gick upp för henne och när så skedde ersattes smärtan av vrede.

“Förrädare?” utbrast hon och knöt nävarna. “Det har du inte sagt något om förut. Vem är det? Var är han?”

Morvan tittade ointresserat på henne och ryckte på axlarna.

“Nu låter du känslorna skena iväg med dig igen. Efter attacken mot klostret överlämnade han kartbiten och försvann sedan utan ett ord. Jag känner inte till hans namn och jag struntar i vem han är eller var han är. Du borde göra detsamma.”

Trollkarlen fortsatte att tala men Minn lyssnade inte längre. Nu var det inte bara en person som hon ville hämnas Legims död på utan två. Hon svor tyst att inte vila förrän både Morvan och den okände förrädaren pliktat med sina liv för vad de gjort.

12. Kallt mottagande

“Tag emot dina gäster som vore de dina bröder och systrar.”

Gammalt cindariskt ordspråk

De följde floden uppströms i någon timme, ständigt hukande av rädsla för att bli upptäckta av någon av dalens väldiga invånare. Natten var nästan förbi när de äntligen nådde fram till dalens motsatta ände och dagens första solstrålar började sakta söka sig över den höga bergskammen framför dem. Åkrarna, som hade varit deras följeslagare hela tiden, fortsatte på anlagda terrasser upp för berget och bortom deras synfält.

Till vänster om dem fanns dock en kal fläck, stor som en borggård, vars mark tycktes hårt stampad av många och tunga fötter under lång tid. I dess utkant stod uppradade trasiga tunnor och låror, stora som skjul, och ett par skadade och övergivna vagnar där bara hjulen var lika höga som en människa. Det hela påminde Ale om ett jättelikt torg efter torghandelns slut.

Men det var inte den tomma platsen som fångade deras uppmärksamhet utan den enorma grotta som öppnade sig i bergväggen. Grottans ingång spärrades effektivt av en väldig port i massivt järn, stor nog för att släppa igenom de vagnar som stod utanför. Vid närmare betraktelse visade det sig vara två portar, ty i den större porten fanns en mindre port som tycktes mer anpassad för vagnar av människostorlek.

Ale hade redan tidigare överlämnat guldnyckeln till Krang som i sin tur inte lät någon tid gå förlorad. Han stack snabbt in nyckeln i den lilla portens lås, där den passade utmärkt, och vred om. Ett klickande ljud hördes i portens inre och det gick som en skälvning genom den, som om den andades in efter att så länge ha varit stängd. Porten öppnades lätt och ljudlöst för handelsfurstens hand och han rusade in, glömsk av farorna som kunde vänta innanför eller kanske alltför påmind om farorna de lämnade utanför. Hjalte och Bard rusade snabbt efter medan Triotor bjöd Ale att stiga in före honom. Själv granskade han länge och väl portens mekanism innan han till slut också steg in och drog igen porten bakom sig.

Innanför porten öppnade sig en ofantlig grottsal, stor nog till och med för de största jättarna att stå upprätta i. Hjalte och Bard hade tänt facklor men deras sken förmådde inte tränga undan allt mörker. De trevade sig försiktigt längs varsin vägg tills de möttes i grottsalens andra ände. Grottsalen var större än det största palats men alldeles tom. Vad grottsalen än hade använts till så hörde det nu till svunna tider och hade inte lämnat några spår efter sig. Ale kände en lust att skrika för att höra det eka i den ödsliga grottan men undertryckte den och höll sig tyst medan de andra diskuterade. Hjalte och Bard återvände till sällskapet.

“Vi har hittat tre vägar vidare”, rapporterade Bard. “Så långt stämmer kartan. Om kartan har rätt om fortsättningen också mynnar de tre vägarna på samma plats några hundra steg längre in. Har din far lämnat någon annan ledtråd om vilken av dem vi ska välja?”

Krang förblev svarslös men bakom honom svarade Triotor i hans ställe.

*“Labyrinten skyddar uddar tre
den enkla vägen faror dölja
Mot krigets folk vaktar väktare
men fredens folk kan hjärtat följa”*

“Du tycks veta mycket om den här platsen”, anmärkte Hjalte misstänksamt.

“Så har jag också läst legenderna bortom orden om gyllne gator och glittrande brunnar, till skillnad från din herre”, svarade Triotor.

“Jag skulle just komma till det”, snäste Krang. “Så då ska vi ta...?”

“Den vänstra vägen?” fyllde munken i och himlade med ögonen samtidigt som ett roat leende spelade på hans läppar.

“Just det”, svarade handelsfursten. “Hjalte, Bard, framåt marsch!”

Men Hjalte rörde sig inte utan lade bara armarna i kors.

“Kan vi verkligen lita på den där munken?” frågade han. “Jag har redan förlorat tre dugliga män.”

“Dina män drog själva fördärvet över sig”, replikerade Triotor ilsket och den här gången gick det inte att miste på hans sinnesstämning. “Vill ni till Drömmarnas stad eller inte?”

“Vi borde åtminstone undersöka de andra vägarna först”, invände Bard. “Om där finns fiender riskerar vi att fångas i en fälla om vi inte eliminerar dem först.”

Triotor ryckte på axlarna och det roade leendet återvände till hans läppar.

“Nåväl”, svarade han. “Gör som ni vill. Jag väntar på er här.”

Hjalte och Bard tittade på sin herre. Krang rynkade på pannan men nickade till slut och de tre gav sig av mot den mittersta gången. Ale tittade på Triotor. Munken hade slutit ögonen men det kändes ändå som om han iakttog honom. Visserligen litade Ale mer på Triotor än på Krang i den här frågan men han föredrog ändå den senares sällskap. Till slut rusade han efter de andra och munkens besvikna skakande på huvudet övertygade honom om att han hade valt rätt.

Efter den stora grottsalen kändes gången liten men den var fortfarande stor nog för dem att gå i bredd. Efter bara ett par steg höjde Bard varnande handen och gick ned på knä. Försiktigt skrapade han bort grus framför sig och nickade tyst för sig själv.

“Gången är full av fällor”, rapporterade han. “Framför oss finns en lös platta som sannolikt utlöser en fälla av något slag och jag ser flera liknande plattor längre fram.

“Men du kan väl desarmera fällorna?” sade Krang.

“Förvisso”, svarade kunskaparen, “men det kommer att ta tid och är inte riskfyllt.”

“Betyder detta att fiender inte heller kan använda den här gången?” undrade Hjalte och Bard nickade till svar.

“I så fall kan vi betrakta den här gången som säkrad”, konstaterade han. “Låt oss undersöka nästa gång.”

Sällskapet gick ut i grottsalen igen och in i den högra gången. Till det yttre var den lik den mittersta gången men Bard såg mer än de andra och klev resolut framåt utan fruktan för dolda fällor. Plötsligt stannade han till och spanade framåt i dunklet.

“Skepnader tjugo steg bort”, viskade han. “Men de rör sig inte.”

Han lade en pil på sin bågsträng medan Hjalte drog sitt svärd. Även Ale drog tvekande sitt svärd medan Krang försiktigt höll sig i bakgrunden. Med skärpta sinnen fortsatte de så försiktigt framåt.

“Två stora kreatur”, mumlade Bard. “Men de rör sig fortfarande inte. Jag undrar...”

Han utbytte en blick med Hjalte och lät pilen lämna bågsträngen. Ett dovt ljud hördes när pilen träffade något där framme men därefter blev det tyst igen. Kunskaparen lade en ny pil på bågsträngen och de satte sig i rörelse igen.

Till slut kom skepnaderna inom facklornas ljuskrets och de häpnade över vad de såg. Framför dem öppnade sig två nischer till vänster och höger och utanför nischerna låg två orörliga varelser med skrämmande utseende. De såg ut som ödlor men de var större än hästar och betydligt kraftigare. Deras tjocka skinn var svart och oljigt och deras vasstandade käkar såg ut att kunna kapa en människa på mitten. Men de rörde sig inte ur fläcken och vid närmare betraktelse såg sällskapet att den främre ödlan saknade båda bakbenen medan den bortre helt saknade sina köttiga delar så att bara skinn och ben återstod. Två kraftiga kedjor i någon okänd metall tjudrade dem till nischen men ingen av ödlorna såg längre ut att vara i stånd att röra sig. En stank av ruttet kött vilade i gången.

Krang tog upp en brokig näsduk ur fickan och förde den äcklad till munnen.

“Vad har hänt här?” frågade han.

“Gångarnas väktare”, svarade Hjalte lakoniskt. “Deras husbönder tycks inte ha matat dem på länge så de har matat sig med varandra i stället.”

“Är de verkligen döda?” undrade Krang oroligt.

“Det ska vi snart förvissa oss om”, svarade Hjalte, fattade sitt svärd med båda händerna och höjde det över den främre ödlan.

Men i samma ögonblick som Hjalte tog i för att genomborra kreaturets nacke så slogs ögonlocken upp och två gula ögon glimmade till i mörkret. Ödlan drog blixtnabbt undan huvudet och innan någon hann reagera så öppnades de väldiga käftarna och slog med en smäll igen runt den överraskade krigarens midja. Hjalte gav upp ett ångestfyllt vrål som dock snabbt klipptes av och följdes av ljudet av ben som krossades. Bard släppte iväg ännu en pil som satte sig i odjurets huvud men den tycktes inte ens bekomma honom. I stället vändes de blodiga käftarna mot honom och med ett ljud som en kork som dras ut ur en flaska spottades en smutsgrå vätska ut ur dem. Vätskan träffade med ett frätande ljud kunskaparens ansikte och med ett skrik av smärta släppte han bågen och tog sig för ögonen.

Det hela hade gått på ett par ögonblick och Ale hade inte ens hunnit röra sig. Hans första instinkt hade varit att höja svärdet och ta ett steg framåt men Hjaltes död och Bards fall förekom honom. I stället höjde han sin sköld som skydd för sig och Bard och hjälpte honom tillbaka. Bakom skölden hörde han hur den fjättrade besten ryckte och slet sina bojor och bad en tyst bön om att kedjan skulle hålla. Krang hade redan lämnat gången så fort hans krumma ben hade kunnat bära honom.

Ödlans kamp upphörde snart, kanske för att den gav upp hoppet om att komma loss, kanske för att den nöjde sig med det byte den fått, och till slut kom Ale och Bard också tillbaka ut i grottsalen. Triotor satt lugnt kvar på samma ställe som de lämnat honom och det roade leendet på hans läppar liknade nu närmast ett hånflin.

“Är herrarna nöjda nu?” frågade han lakoniskt.

“Bespara mig dina sarkasmer och gör din plikt som gudsmän i stället”, fräste Krang. “Mina män behöver hjälp.”

“Krigaren kan bara Cindar hjälpa”, svarade munken, “men kanske kan jag ännu rädda kunskaparens syn.”

Utan ett ord tog Triotor fram en duk och en salva ur sin ränsel. Han tecknade åt Krang och Ale att hålla fast Bard och gned hårdhänt in salvan i ögonen, utan att bry sig om dennes skrik och stönanden.

“Sådär”, sade han. “Det vänstra ögat är förlorat men det högra ögat torde vara kurerat inom ett par dagar.”

“Inom ett par dagar?” utbrast Krang. “Det har vi inte tid med. Vi måste vidare omedelbart.”

“Tig med dig”, avbröt Bard med överraskande hetta i rösten. “Uppdraget har redan kostat fyra av mina kamrater livet och jag tänker inte riskera mitt liv också.”

Kunskaparens ord fick Krang att skumma av vrede.

“Hur... hur vågar du?” skrek han. “Jag betalar dig dyrt för det här uppdraget och beordrar dig att fortsätta!”

Men Bard reste sig bara upp som svar. Han tog fram en börs ur sin tunika och slängde den på marken framför Krang. Ett par tjocka guldmynt rullade ut ur den och lade sig till ro vid handelsfurstens fötter.

“Varsågod, se om ditt guld kan hjälpa dig nu.”

Med de orden vände han sig om och gick, sin blindhet till trots, med säkra steg mot järnporten. Ett ekande, metalliskt ljud hördes när den slog igen bakom honom. Krang skakade av ilska och fick först inte fram ett ord.

“Gott”, spottade han till slut fram, struttade bort till porten och låste den efter kunskaparen. “Cindarells förnämste handelsfurst behöver ingen hjälp av pultroner!” skrek han trots att det

näppeligen hördes genom det massiva järnet. “Må jättarna ta dig, jag går ensam till min fader!”

Med de orden lämnade han porten och gick med bestämda steg över grottsalen, mot den vänstra gången. Triotor och Ale tittade rådvilla på honom när han passerade.

“Går min herre verkligen ensam?” frågade munken.

Krang gav honom ett blixtrande ögonkast.

“Jag behöver inte er hjälp heller, försök inte följa efter mig”, snäste han.

Triotor höjde handen, i vilken han höll en lykta.

“Går min herre utan ljus också?”

Krang blev röd i ansiktet, om det nu var av vrede eller skam gick inte att uläsa.

“Nåväl”, fick han ur sig. “Följ med då, men håll er i bakgrunden. Min far ska allt få veta att Krang är den ende av hans söner och undersåtar som hedrar honom.”

Triotor bugade lätt som svar och de tre begav sig så in i den vänstra gången, den som legenden kallade för hjärtats väg.

Den vänstra gången liknade de två föregående med den skillnaden att inget hindrade deras väg den här gången. Bard hade läst kartan rätt, efter några hundra steg mynnade gången i ännu en stor grottsal, om än mindre än den de lämnat bakom sig. Krang fortsatte ut i grottsalen då plötsligt någon tilltalade dem från den bortre änden.

“Krang, son av Sartor?” frågade en kall röst.

“Det är mitt namn”, svarade handelsfurstens självsäkert utan att sakta in på stegen. “Vem frågar?”

“Mitt namn är min herres namn”, replikerade den okända stämman. In i ljuskretsen klev en man iförd svart kåpa med en vit stav i ena handen. “Min herre Sartor har befallt mig att eskortera er till hans residens i Drömmarnas stad.”

“Äntligen!” började Krang men tystnade tvärt då mannen drog undan sin kåpa och backade förskräckt tillbaka igen.

I samma ögonblick hörde Ale och Triotor hur beväpnade män klev ut i gången bakom dem och skar av deras reträttväg. Den kåpklädde mannen kom närmare och Ale såg nu anledningen till handelsfurstens plötsliga rädsla. Det var inte en levande människa som betraktade dem bakom kåpan, det var en hånleende döds-kalle. Den vita staven var i själva verket sammanfogad av flera lårben och dess topp kröntes av en människoskalle.

“Välkomna”, sade den med en isande röst, “till Drömmarnas stad”.

13. Jordgåva

“Således borde det vara möjligt att såsom själen bindas till kroppen knyta magiska krafter till döda föremål på det att de inte skola förflyktigas utan förbli i vår värld på gott och ont.”

Fragment från magikern Moratius förlorade bok, omkring 200 eCF

Minn blickade ut över ett hav av vättar. Morvan hade fört henne till en klippavsats ovanför en väldig grottsal, i vilken hundratals av dessa svartfolk hade samlats. De stod så tätt att man bara kunde se deras hjälmar som blänkte i fackelskenet och deras vassa spjut som stack upp ur den levande massan. Ett stilla sorl steg upp i taket och man kunde riktigt känna hur luften var full av förväntningar.

Plötsligt tystnade sorlet och man kunde se hur en väg öppnades genom de täta leden. Ur en av grottingångarna skred en procession fram som vättarna vördnadsfullt banade väg för. Minn kände igen de tung beväpnade vättarna från Vizarks tronsal och efter dem kom vättekonungen själv i en tvåhjulig vagn dragen av ulvar. Vid hans sida stod den lille Gork, alltjämt iförd sin kåpa.

Vizark körde tvärs över grottsalen och höll in vagnen vid den motsatta väggen, framför en stor järnport. Han vände sig om och höll vad som föreföll vara ett kort men kärnfullt tal. Massorna svarade med ett fanatiskt vrål som ekade genom gångarna och vättekonungen höjde i triumf sin spira, något som än mer stegrade hans undersåtars entusiasm.

Minn tyckte än en gång att den spiralformade spiran talade till henne och det ryckte ofrivilligt i hennes hand, trots att den var utom räckhåll för henne. Ryckningen undgick inte trollkarlens uppmärksamma sinnen.

“Så, du känner också föremålets magi”, konstaterade han. “Stark är den magi som en gång skapade jordgåva, eller Ghnom Gabh som dess nuvarande herre kallar den.”

“Vad är det för något?” undrade Minn.

“Såväl mina som dina krafter må vara starka men likt åskvädrets urladdningar så är de förgängliga och söker lämna vår värld lika snabbt som de dyker upp. Vi kan fokusera dem på våra mål och vi kan fördröja deras försvinnande men vi kan inte binda dem till vår värld mer än vi kan binda en eld. Jag ser att ämnet är dig bekant?”

Minn hade kommit att tänka på Khendirs armband och de krafter som hade bundits i dem.

“Men eldar låter sig bindas i glödlådor”, invände hon.

Morvan nickade uppskattande.

“Mycket bra”, sade han, “men även eldar i glödlådor behöver bränsle för att åter flamma upp. Så fungerar också magiska föremål. Den magi som en gång bands till dem bidar sin tid i väntan på att utomstående krafter ska väcka dem till liv. Det är magins röst som talar till dig från jordgåva ty magin känner dina krafter och magin vill leva.”

“Kan alla bruka magiska föremål?” frågade Minn.

“Ett föremåls styrka beror på dess brukares styrka men i princip kan alla bruka ett magiskt föremål som känner dess hemlighet. Det kan röra sig om ett magiskt ord eller en magisk gest.”

Minn drog sig till minnes trollkarlens tidigare ord om magiska hemligheter, de som han hade yttrat i vättekonungens tronsal.

“Du känner till dess hemlighet”, sade hon utmanande. “Du vill ha föremålet.”

“Rätt och fel”, svarade Morvan. “Jag känner till hemligheten men jag är inte intresserad av föremålet. Dess magi är inte min magi.”

Minn tittade åter på vättekonungen och hans spira. Den här gången rådde det ingen som helst tvekan. Hans följeslagare Gorks blick var som fastgjuten, inte på sin härskare utan på sin härskares spira.

“Vad har då den där spiran för magi?” frågade hon. “Kan den öppna dörrar?”

“Inte dörrar men väl väggar”, löd svaret. “Du ska få se, det är dags nu.”

Nere i grottsalen hade Vizarks ekipage åter satt sig i rörelse. Under jubel följde vättarna sin härskare mot en annan av de otaliga grottgångar som mynnade i grottsalen, strax under den klippavsats som Minn och Morvan stod på. Trollkarlen tecknade åt Minn att följa med, lämnade klippavsatsen via en trappa uthuggen i berget och anslöt till vättekonungen.

Tillsammans fortsatte de några hundra steg genom den vindlande gången tills Morvan höjde handen och pekade mot grottväggen. Vizark klev ur sin vagn, pekade med spiran mot väggen och började mumla på något språk som varken lät som vättarnas eller människornas. Än en gång upplevde Minn hur spirans orörliga stenansikte talade till henne, den här gången med en betydligt kraftigare och mörkare stämma. Vättekonungen riktade nu långsamma och tunga stötar med spiran mot grottväggen. Minn kände det som om varje stöt gav genklang i hennes eget huvud och kände med ens hur hon blev svagare och sömnigare.

Plötsligt förnam Minn hur berget svarade med ett dovt muller och en svag skakning i marken. Hon kastade en blick på trollkarlen men han stod bara med slutna ögon och tycktes försjunken i djup koncentration. Minn vände åter blicken mot grottväggen och häpnade över vad hon såg. Inför hennes ögon tycktes berget smälta undan och öppna sig för spirans stötar. Först vägrade hon tro på vad hon såg men ett sus av förundran bland vättarna bakom henne övertygade henne om att detta verkligen hände. Vizark tog ett steg framåt, ständigt mumlande och stötande, varvid öppningen vidgades och fördjupades och Morvan följde med, utan att öppna ögonen. Efter dem följde hela vättearmén under vördsam tystnad.

Minn kände förbluffad med handen längs bergväggen medan de gick. De andra vättegångarnas väggar hade varit skrovliga och fulla av sprickor men den här var lika slät som av sekler putsad sjösten. Det hela kändes som en dröm. Det var som att med öppna ögon dyka ned i ett klarblått hav och förundras över det fantastiska havslivet som uppenbarar sig. Precis som havet får liv för den som beger sig ned under ytan så uppenbarades nu bergets liv för henne. Hon såg nu tydligt stenens färgskiftningar, då och då genombrutna av långa malmådror som påminde om blixtar på en stormig och mulen himmel. Hade forna tiders blixtar skapat järnet i sitt möte med urberget? Här och där såg hon också märkliga lämningar av okända växter och djur som tycktes ha överraskats av berget och för alltid fångats i dess massiva famn. Var detta växter och djur som hade levt på den tid då Cindar skapade himmel och jord i tidens begynnelse? Tanken svindlade och Minn upplevde det som om hon för varje steg klev längre och längre bak i historien. Hon var inte längre en främling i ett främmande berg, hon var ett med det och återupplevde inom sig bergets tusenåriga tankar och känslor.

Men som genom ett trollslag övergick väggens släthet åter i skrovlighet och Minn väcktes ur sina tankar. Hon tittade upp och såg hur de åter befann sig i en gång skapad inte av magi utan av levande varelser. Morvan hade satt sig vid sidan av gången. Han såg alldeles utmattat ut och svetten rann över hans fårade ansikte. Med ens slogs hon själv av trötthet och sjönk ned bredvid honom medan vättarna oberörda marscherade förbi dem. Först när hon hade suttit ned ett tag insåg hon att vättekonungens stötar och mumlanden hade upphört.

“Vad hände?” flämtade hon.

Trollkarlen tog ett djupt andetag.

“Det var en stor kraftansträngning”, svarade han, “men vi har nu kringgått porten och treudden och tagit oss genom berget in i labyrinten.”

“Men hur gick det till?”

“Jordgåva bär på en uråldrig form av jordmagi som kan forma det hårdaste berg efter magikerns vilja. Men hon kräver tribut i form av stor kraft, större kraft än Vizark själv mäktar med. Nu vet du vilken eld som ryms inom jordgåva och hur mycket bränsle den elden kräver.”

Trollkarlen betraktade intresserat Minn.

“Jag ser på dig att det inte är första gången du kanaliserar din kraft.”

Minn mindes hur hon hade räddat livet på björnen under klosterprovet och insåg att något liknande hade hänt nu.

“Det är gott”, fortsatte Morvan, “ty jag kommer att behöva dina krafter i mitt värv, även om de så kommer att bringa mitt fall också.”

Minn svarade inte men inom sig började hon förstå vad trollkarlen menade. Såväl björnen som jordgåva hade sugit ut kraft ur henne men också öppnat sig för henne. Om han ämnade göra detsamma skulle han blotta sina krafter för henne och då skulle hon kanske förstå mer om sina egna krafter. Minn hade blivit mer och mer säker på att de krafter som Morvan till fullo behärskade också fanns latent inom henne och att det var det som trollkarlen syftat på i sin förutsägelse om att hennes framgång skulle leda till hans fall.

Morvan gav henne en dyster blick, som om han hade läst hennes tankar. Han sade dock ingenting utan reste sig bara mödosamt och följde med hasande steg efter de sista av vättarna. Minn reste sig också och vände sig en sista gång mot den väg som jordgåva hade öppnat för dem genom berget. Till hennes förvåning tycktes väggarna i gången röra sig. Hon gnuggade förvirrat ögonen men hon hade inte sett fel, väggarna rörde sig ut mot gången och krympte den, som om berget nu ville återta vad det givit bort. På några ögonblick så hade berget helt slutit sig kring gången och när hon kände efter så fanns där inga mjuka ytor kvar, endast urbergets oförsonliga hårdhet.

“Förgängligt”, hörde hon Morvan dystert yttra för sig själv. “Allt är förgängligt, snart är allt förbi.”

Minn kunde inte göra annat än skaka på huvudet och lämna det ena mysteriet för att följa det andra vidare.

Timme efter timme gick och det kändes som om labyrintens gångar aldrig skulle ta slut. Morvan tycktes ha återhämtat sig och höll sig nu i täten efter vättekonungen Vizark, vars vagn endast med möda kunde köras genom de trånga och slingrande gångarna. Då och då konsulterade han sin karta och nickade bekräftande. Även Minn kände sig piggare och följde dem hack i häl.

Minn granskade närmare gångarna de vandrade genom. Den tidigare känslan av samhörighet med urberget hade likt en dröm snabbt bleknat bort men hon betraktade ändå de skrovliga stenväggarna med nya ögon. Visst var de skapade av levande varelser men de skilde sig från vättarnas gångar. Medan vättegångarna hade varit skrovliga och spruckna så kändes de nya gångarna mer nötta och slitna. Dessa var antagligen äldre men Minn kände att det inte var hela förklaringen. Vättarnas gångar hade varit kantiga och burit spår av metallredskap men de här gångarna kändes snarare urgröpta, som om de skapats av ett trummande, frätande regn. Hur var något sådant möjligt djupt under jord?

Jordgåva hade fått berget att kännas så varmt och inbjudande men nu lade sig labyrintens kvävande djup och mörker över henne. Hur långt under jord befann de sig egentligen? Vilka mörkrets fador kunde dväljas här inne?

Bakom Minn ringlade sig den långa vättearmén fram som en mask genom jorden och tanken fick henne att rysa. Omkullvälta stenar avslöjar de många otrevliga kryp som lever under jord. Vilka fasansfulla avarter kunde då inte leva under detta urberg? Hon såg framför sig hur enorma maskar med slingrande tentakler kring ständigt tuggande käkar grävde sig fram genom mörkret och förtärde allt i sin väg. Hon försökte slå bort tanken och skyndade på sina steg för att komma närmare trollkarlen. Den man hon hatade mest av alla var också den man som hon var mest beroende av just nu.

Morvan hade inte bara återfått sin styrka utan till synes också ha ökat den ty han hade inga problem att hålla takten med vättekonungens vagn och soldaternas marscherande steg. Utan tvivel var det hans så hägrande mål som nu närmade sig och som gav honom styrka. För

honom så var inte underjorden någon skrämmande plats. Åtminstone så visade han det inte. Men han måste ha förnummit några av Minns känslor och saktade in för ett ögonblick så att Minn kunde komma ikapp honom.

“Vad ser du i berget?” frågade han.

Minn tittade förvånat upp. Vad var det med magiker och tankeläsning egentligen? Hade han dragit slutsatser av hennes blickar och sinnesstämning eller var det något annat?

“Sten och åter sten”, sade hon trotsigt.

Det var uppenbart att Morvan inte trodde henne. Han väntade dock tålmodigt på ett bättre svar och till slut kunde inte ens Minns trots stå emot hennes nyfikenhet.

“Jag såg liv”, sade hon.

Morvan svarade inte men nickade åt henne att fortsätta.

“När vi vandrade med jordgåva var det gott. Jag såg liv i alla dess former, okända växter men inte giftiga, främmande djur men inte farliga. Men framför allt såg jag det väldiga berget självt, med kött i form av sten och blod i form av järnådror. Det var stort men aldrig skrämmande. Tvärtom så kände jag mig tryggare än på länge, trots vättarna och trots...”

“Trots mig?” avslutade Morvan småleende meningen. “Och nu då, utan jordgåva?”

“Utan jordgåva så är det som när mörkret faller efter en ljus dag, när skuggorna blir längre för att till slut övergå i skrämmande skepnader. Allt det goda jag såg då ter sig nu ondskefullt och jag känner mig inte längre trygg utan förföljd och hotad. Jag har ju sett berget i ljuset men ändå skräms jag av det i mörkret, som ett litet barn om natten.”

“Litar du då mer på dina sinnen än på det du ser?” frågade Morvan gåtfullt.

“Vad är det för skillnad?” undrade Minn?

“Våra sinnen ser bara nuet men ibland ser vi mer än så. Du tror att du ser dag och natt men i själva verket ser du då och nu.”

“Jag förstår inte alls vad du menar.”

“Fordom var det här berget lika levande som du och jag men likt allt levande dör det långsamt. Ett träd kan dö men ändå stå kvar i många år, ett döende berg står kvar i många åldrar. Det här berget föddes när världen ännu var ung och i vardande, före Cindar och kanske rent av före De Gamla Gudarna.”

“Men är det ondskefullt då? Hur kan ett döende berg vara ondskefullt?”

“Inte berget kanske men väl dess arvtagare”, svarade trollkarlen. Berget var ett av de element som vår värld byggdes upp av och länge fanns bara elementen. Men även om de var tidlösa så var de inte odödliga och deras nedgång följdes av andras uppgång. I begynnelsen var liv stort och fåtaligt och det anpassade sig efter elementen de levde i. Luft och vatten kunde inte längre hindra de stora varelsernas flykt och kanske var det redan på den här tiden som drakar levde och tämjde elden.”

“Och jorden?” undrade Minn och ryste vid tanken på de gigantiska maskar hon sett framför sig.

“Inte heller jorden kunde hindra de stora varelserna”, sade Morvan som svar på hennes outtalade fråga. “Men du behöver inte oroa dig, de fåtaliga stora trängdes snart ut av de många små. Svaga förvisso men med massa och förmåga att föröka sig. De odödliga alverna först, de seglivade dvärgarna sedan och så småningom de bräckliga och förtappade människorna blev världens nya arvtagare.”

De sista orden spottade han bittert fram.

“Du vet väldigt mycket om gamla tider”, kunde Minn inte låta bli att inflika.

Trollkarlens min mörknade av någon anledning.

“Jag har gamla fränder”, sade han kort.

“Så bergets gamla invånare är lika döda som berget självt?” undrade Minn.

“Döda eller på nedåtgående och hur som helst inget hot mot oss”, löd svaret.

Plötsligt stannade Morvan till och tecknade åt de andra att vara tysta.

“Jag tror bestämt att vi får träffa en av dem snart”, mumlade han.

Med ens började Vizarks ulvar att vädra i luften och morra dovt tills ulvdrivarna fick tyst på dem. Nu hörde de ljudet allesamman. Från gången framför dem hördes ett svagt, surrande ljud, som av en jättelik fluga. Till en början lät det som om det var på väg bort från dem. Morvan tog då ett steg framåt och gjorde en rörelse med handen. Ljudet upphörde först men började snabbt igen och växte sig allt starkare. Ur skuggorna framför dem lösgjorde sig en silhuett och in i facklornas ljuskrets flög en varelse som Minn aldrig sett maken till men som ändå föreföll bekant.

Varelsen var något mindre än Minn. Kroppen var rödbrun och en onaturligt smal midja skilde den blanka, kokongliknande bakkroppen från den håriga överkroppen. Ovanför midjan sprang fyra smala ben ut och längre upp på överkroppen satt två kloförsedda armar. Det monstruösa huvudet fick till och med vättarna att se mänskliga ut. Munnen bestod av två kraftiga käkar och där näsan borde ha suttit stack två darrande spröt upp. Bakom dessa satt tre stora och uttryckslösa svarta ögon. De stora, flugliknande vingarna var alltjämt uppspärade, som om varelsen var beredd på att snabbt flyga iväg.

Till och med ulvarna ryggade tillbaka något men Morvan gick lugnt fram till den.

“Labyrintens invånare välkomnar oss”, sade han. “Men det förvånar mig att de håller sig så nära staden.”

“Vad är det för något?” viskade Minn äcklat.

“Insectoidum sapiente”, svarade trollkarlen. “Det kan översättas med mänskliga myror. De är mycket sällsynta och har i våra dagar nästan helt trängts ut av mer intelligenta jordlevande varelser. Men det är deras förfäder som långsamt och tålmodigt grävt ut dessa gånger i jakt på utrymme och föda.”

Han strök faderligt den märkliga jättemyran på huvudet, som nu sakta fällde ned sina vingar.

“Detta är en budbärare, en mindre kast vars främsta uppgift i insektoidsamhället är att föra bud mellan ledarna”, fortsatte han med viss värme i rösten. “Kanske hade han i uppdrag att varna för inkräktare, kanske letade han bara efter föda.”

“Är de farliga?” undrade Minn.

“Åh, de är mer rädda för oss än vad vi är för dem. De dummare av dem kan kanske försöka äta sådana som vi men de mer intelligenta vet bättre än att ta den risken.”

Ju mer Minn tittade på den lilla varelsen, desto mindre blev hennes olust inför den lille budbäraren. När hon väl vant sig vid dess främmande utseende så såg den inte alls så farlig ut längre. Käkarna var kraftiga men knappast stora nog för att kunna göra henne illa och klorna var i själva verket små, trefingriga händer. Under trollkarlens klappningar såg den faktiskt mer ut som en liten hundvalp. Samma känsla av vänskap som hon känt till berget kände hon nu till insekten framför henne. Det var ju trots allt hon som var en främling på dess domäner och inte tvärtom.

Minn tog instinktivt ett steg framåt för att klappa den då den plötsligt spärrade upp sina små spröt. Vingarna darrade till, som om den försökte lyfta men som om något tungt hindrade den. Ett otäckt, krasande ljud hördes och Minn såg hur den lilla varelsens huvud och kropp pressades samman, som av en jättelik, osynlig hand. Sprickor öppnade sig i huden och en färglös vätska pressades ut.

“De har också ett eidetiskt minne som gör att de aldrig glömmer något”, hörde Minn Morvan säga, nu åter helt utan värme i rösten. “Vi kan därför inte ta några risker.”

“Nej!”, utbrast Minn men förgäves.

Det lilla huvudet plattades ut mot marken och de små spröten sjönk ihop. Insekten lemmar darrade till en sista gång och förblev sedan stilla. Döden hade kommit snabbt och tyst, trots den ångest som den måste ha känt så kom det aldrig något ljud från den. Tigande hade den försvarslösa varelsen funnit sig i sitt öde.

Trollkarlen gick oberört vidare och vättarna följde efter utan att bevärdiga den döda insekten med så mycket som en blick. Minn stod länge kvar och genomförs av motstridiga känslor.

Hon ville döda honom så fort som hon bara kunde men denna hennes vilja skrämde henne också. Skulle hon kunna döda honom och sedan oberört gå vidare, precis som han nu hade gjort? Skulle hon bli densamme efter det? Vilket fasansfullt förflutet hade så förstört den mannen att inget annat än hämnden längre spelade någon roll i hans liv? Tänk om Minn skulle bli som honom efter hans död, tänk om hämnden skulle förstöra också henne? Hon kände hur hennes krafter lockande bubblade upp inom henne och det var varken första eller sista gången som de skrämde henne.

14. Drömmarnas stad

“Gyllne gator, glittrande brunnar
fält och gruvor utan dess like
Mättar stadens alla munnar
skiljer ej fattige från rike”

Ur legenden om Drömmarnas stad, gammal cindarisk tradition

De vandrade under tystnad genom ändlösa, slingrande gångar. Inte ens den annars så talföre Krang vågade yppa något. Han släpade sig mödosamt framåt, blek och darrande och med blicken i marken för att slippa se sina fångvaktare. För fångar kände de sig som. Visserligen hade de fått behålla sina vapen men de omgavs av ett dussin av Sartors skrämmande tjänare. Dessa hade inte yttrat ett ord sedan välkommandet och marscherade nu tysta framåt med de tomma ögonhålorna vända mot dem. Endast skramlet av deras vapen och rustningar ekade genom gångarna.

Då och då hörde Ale avlägsna ljud från de sidogångar de passerade. Det lät ibland som tassande steg men de rörde sig aldrig mot dem utan alltid bort från dem. Vad det än var för djupets fasor som dolde sig i mörkret så var de lika rädda för de odöda krigarna som Ale var.

Ale mindes de skelett som Legim modigt konfronterat i Norrby för så många år sedan. Det svärd som nu hängde tungt i hans skida hade oförväget svingats mot Melrochs odöda och krossat deras vitnade ben. Men då hade det varit en starkare och modigare hand som svingat svärdet. Nu förblev det odraget och slog gång på gång i Ales knä som för att protestera mot sin nye herres försiktighet.

Men det var inte bara försiktighet som höll tillbaka Ales hand. De här skeletten skilde sig från de föregående. Norrbys skelett hade haft byknektars enkla beväpning medan de här var rustade för strid. Deras ledare hade dessutom tilltalat dem och tycktes vara i besittning av en egen vilja till skillnad från de marionetter som Melroch hade kontrollerat.

Bittert ångrade han nu sin ouppmärksamhet under klosterlektionerna. Munken Triotor visste kanske mer men han stirrade bara tomt framför sig och Ale vågade inte prata med honom av fruktan för skeletten. Om ändå Minn hade varit med honom, hon hade vetat.

Tanken på hans nu förlorade barndomskamrat kändes som ett styng i hjärtat. Om Minn hade varit med honom hade han inte befunnit sig i denna gudsförgättna labyrint.

Men just som Ales tankar var som mörkast så ljusnade det plötsligt framför dem. Det var mer än bara facklors fladdrande sken eller lyktors bleka låga, det var månens ljus som sökte sig in genom de mörka gångarna. Med ens kom de ut i en grottsal så ofantlig att man knappt ens i dagsljus skulle kunnat se den andra änden. Ale trodde inte sina ögon. Så långt ögat kunde nå sträckte sig jordbruksmarker och bland dem skymtade små torp och stugor av samma slag som de som Cindarells bönder byggde sig. Mitt i grottsalen skymtade den glittrande vattenytan på en enorm underjordisk sjö. Vid sjöns vänstra ände reste sig en ringmur, inte olik Gyldes ringmur, bakom vilken kyrktorn avtecknade sig mot den bakomliggande bergväggen. Ovanför allt detta öppnade sig en väldig krater, genom vilken månens bleka sken lyste in.

Skeletten gav dem dock ingen tid att stanna och beundra synen utan marscherade målmedvetet mot ringmuren. När de kom närmare såg Ale att muren bestod av åtta lika långa sidor, varav en vette mot sjön. Av allt att döma var de väntade ty så fort ledarskelettet kom fram till vallgraven sänktes en vindbrygga ned så att de kunde komma över och in i staden.

Om grottsalen hade gjort ett stort intryck på Ale så var det inget mot vad staden gjorde. Han var van vid Gyldes brokiga byggnader och myllrande gränder men den här staden liknade inget av det. Bakom stadsporten öppnade sig en rak och bred gata som sträckte sig hela vägen

till stadens mitt. Alla stadens hus såg nästan likadana ut. De var alla uppförda i sten med en murarkonst som inte hade lämnat några som helst ojämnheter och hade utan undantag fönster i vackraste glas. Portar, räcken och fönsterkarmar var helt och hållet smidda i järn, några snickerier syntes inte till. Stadens invånare hade inte ens försummat gatorna, i stället för den smutsiga blandning av gyttja och träck som Gyldes gator var belagda med så var denna stads gator helt stenlagda och fria från all smuts. Ale kunde bara mållös betrakta det hantverk som låg bakom allt detta. Krang däremot vågade äntligen ge luft åt sina tankar.

“Men var är gatorna av guld?” frågade han gnälligt.

Om ledarskelettet hade öron att höra handelsfursten med så visade han det i alla fall inte utan fortsatte bara framåt mot stadens mitt. De passerade ett torg format som en exakt fyrkant med en brunn i mitten. Krang vågade ta ett steg åt sidan och titta ned i brunnen men av hans klagande mummel att döma så uppfyllde inte heller den hans förväntningar. Ale såg att vägarna från torget var lika raka och breda som den väg de gick på. Några trånga, krokiga gränder tycktes inte finnas i den här staden. Det enda som störde harmonin var ett stort hål i marken i torgets vänstra ände. Det såg ganska nygrävt ut och Ale undrade vem som hade grävt det och i vilket syfte.

Efter ytterligare några hundra steg passerade de under ett valv och kom ut på ett stort torg mitt i staden. En väldig åttakantig byggnad dominerade torget och det var till den som skeletten styrde sina steg. Ale noterade förekomsten av ännu ett av dessa mystiska hål och den här gången hörde han hur ljudet av spadar mot sten steg upp från dess djup. Väl framme vid byggnaden radade skeletten upp sig på ömse sidor om en öppen järnport och sällskapet hade inget annat att välja på än att kliva in. Porten stängdes tungt bakom dem och de var nu ensamma i den okända byggnaden.

Det tog innan deras ögon vände sig vid dunklet i byggnaden. Ett svagt ljus silades in genom små fönstergluggar och avslöjade att de befann sig i någon sorts mottagningsrum. Det var enkelt inrett med ett par skrivbord, några hyllor och ett antal stolar, antagligen för väntande besökare. Ett tjockt lager damm överallt tydde dock på att de var de första besökarna på mycket länge. Från rummets andra ände fortsatte en korridor och i dess slut kunde man skymta en trappa uppåt. På vägen till trappan passerade de tysta, låsta dörrar som likt väktare hindrade all flykt och pressade dem vidare mot trappan.

Med tunga steg gick de uppför den mörka trappan. På sin väg passerade de ytterligare låste dörrar som obevekligt tvingade dem högre och högre upp i den okända byggnaden.

Till slut öppnade sig en dörr för dem och de klev ut mitt i en stor och väl upplyst sal. Salen var, precis som byggnaden, åttakantig och omfattade av storleken att döma hela våningsplanet. Runt hela salen löpte rader av stebänkar och bakom dem öppnade sig fönster och dörrar ut mot en terrass som gick hela vägen runt byggnaden. Det trapphus som de kommit ut ur var åttakantigt också det och en mindre trappa längs trapphusets utsida ledde upp till något som såg ut som ett talarpodium.

Vid första anblicken var också denna sal övergiven och de blev rådvilla stående i den. Plötsligt tilltalades de av en sträv röst från podiet.

“Vilka är det som vågar tränga sig in hos mig?”

Rösten kom från en högre man av ålder böjd man med fårat, skägglöst ansikte, insvept i en pälsbrämrad mantel. I sin högra hand höll han ett väldigt svärd medan den vänstra handen krampaktigt grep om en kort, reliefprydd stav i svartaste trä. Den tjocka manteln, den böjda nacken och det skalliga huvudet förlänade honom en gams utseende. De mörka ögonen stirrade på dem med en vild och genomträngande blick som fick dem att känna sig just som sårade djur som förgäves försöker undkomma en lysten asfågel.

“Fader...”, började Krang och gjorde en rörelse för att rusa upp mot podiet men mannen riktade hotfullt sin stav mot handelsfursten och fick honom att stanna upp.

“Stanna där ni är”, sade mannen med tonfallet hos en man som är van vid att åtlydas. “I Sartors närvaro rör man sig inte utan befallning.”

“Fader”, försökte Krang igen. “Känner du inte igen din egen son, Krang?”

Den man som alltså var den beryktade Sartor svärdsmästaren granskade den bleke och ymnigt svettande handelsfursten.

“Krang”, sade han och smakade på ordet. “Om du är min son, var är i så fall dina bröder?”

“Triotor, er son Lihrinds tjänare, till er tjänst”, sade munken, bugade och klev åt sidan för att släppa fram Ale.

“Öh... Ale, Ragnvalds tjänare, till er tjänst”, stammade han.

Hälsningarna blidkade inte stadens herre.

“Vafalls?” utbrast han. “Befalldes jag inte alla mina söner att hörsamma min kallelse?”

Krangs forna självsäkerhet var som bortblåst och inför sin faders vrede vågade han inte annat än att tuga. I stället trädde Triotor fram.

“Minns mina ord, herre, blodsband är en ringa garant för trofasthet”, sade han lismande.

“Jag har dock utfört vad som ålagts mig och jag är övertygad om att min herre kommer att finna full satisfaktion i unge Ales person. Vad den fjärde sonen Morvan beträffar så kan ni vara viss om att han inom kort också kommer att hedra er med sin närvaro.”

Sartor mumlade något ohörbart och tycktes begrunda något.

“Näväl”, sade han till sist. “Ni tre har kommit till Sartor med vapen i hand. Ämnar ni räcka dem till mig med egg först eller hjalt först?”

“Fader”, sade Krang upprört. “Det skulle aldrig falla mig in att vända mina vapen mot min egen fader. Jag är din son och jag vet att hedra min fader. Jag har dig att tacka för min välgång och mina resurser är dina resurser.” Handelsfursten bugade sig så djupt som den stinna magen tillät och stod darrande kvar i den ställningen tills Sartor ånyo talade.

“Sartor vill ha handling och inte ord”, muttrade han och vände sig mot Ale och Triotor. “Underkastar ni er också å era herrars vägnar?” frågade han.

“Det gör vi båda”, sade Triotor och svarade därmed i både sitt och Ales ställe.

Ale själv förstod ingenting av vad som sades och visste heller inte vad han skulle tro längre. Detta var inte vad han hade väntat sig att finna i den mytomspunna Drömmarnas stad och hos den likaledes mytomspunne Sartor svärdsmästaren. Sartor däremot föreföll någorlunda tillfredsställd.

Med bestämda och värdiga steg klev han ned för podiet och bort mot terrassen. Intill terrassdörren stod ett bord, på vilket en kagge och ett antal bägare höll en stor, utrullad karta på plats. Så vitt Ale kunde bedöma föreställde kartan Cindarell och var full av pilar och anteckningar. Men Sartor förde dem förbi bordet och ut på terrassen. Från den hade de utsikt över hela staden med dess omgivande jordbruksmarker.

“Skåda Drömmarnas stad”, sade Sartor med något som påminde om stolthet i rösten. “Än kan Sartor svärdsmästaren lägga land och rike under sig. Snart är mitt mål här uppfyllt, snart är jag redo att ta nästa steg.”

Han vände sig mot Krang.

“Min son”, sade han. “Jag vet att du har återfunnit nyckeln till Drömmarnas stad. Överlämna den nu till din fader.”

Handelsfursten vågade inte annat än att åtlyda sin faders befallning och överräckte den stora guldnyckeln. Sartor tog emot den med sin svärdshand, utan att släppa svärdet, och granskade den noga.

“De trodde att de hade låst in mig”, mumlade han för sig själv. “De trodde att de kunde stoppa Sartor svärdsmästaren. Men de bedrog sig och de betalade dyrt för sin villfarelse.”

Han stoppade undan nyckeln i sin mantel och vände sig åter mot de tre.

“Mina herrar”, sade han. “Låt oss medan vi väntar på min fjärde son dricka till min hälsa.”

Han återvände till bordet och tecknade åt Krang att servera. Den således till tjänare degraderade handelsfursten hällde utan att protestera ur kaggen upp en skummande brygd i fyra bägare.

Stadens herre höjde sin bägare och bjöd de andra att göra detsamma.

“Mina herrar”, sade han. “Skåla nu för er nuvarande herre Sartor.”

Längre än så hann dock inte Sartor ty plötsligt trängde ljudet av stridstrumpeter in till dem. Bestört rusade han fram till terrassen och lutade sig ut över räcket. Från terrassen kunde de se hur små, stridsklädda varelser vällde in i grottsalen och under högljudda skrik avancerade mot stadsmuren. Några av dem sprang till fots, andra red på fyrfota djur. Flera av dem bar med sig stegar och rep med änterhakar. Vilka än inkräktarna än var så var de väl förberedda. En av dem färdades till och med i en vagn och stadens herre lät sin svepande blick stanna vid den, som om han hade känt igen någon eller något. Ett ansikte förvridet av raseri vändes mot Krang.

“Jaså?” utbrast han. “Du vågar förråda ditt eget kött och blod!”

“Fader, jag förstår inte vad du menar”, försökte Krang invända men förgäves.

“Erkänn!” skrek han spottande och fräsande. “Erkänn att du skulle invagga mig i säkerhet så att dina andra bröder skulle kunna anfälla mig i ryggen. Erkänn!”

“Fader”, försökte Krang igen och öppnade sina tomma händer. “Jag svär att jag kommit till dig med rent uppsåt, jag skulle aldrig göra något mot min egen fader, jag är din trognaste son, trogen intill döden.”

Triotor drog sig närmare Sartor och tycktes viska något som fick denne att besinna sig något.

“Trogen intill döden?” frågade han misstänksamt. “Vågar du svära på det?”

“Jag vågar svära på vad som helst, fader, vad som helst.”

“Så?” fortsatte Sartor med samma misstänksamma tonfall i det att han återvände till bordet och grep sin bägare. “Svär i så fall och drick ur den bägare som du ämnade skänka din fader.”

Krang blev alldeles blek men tog emot bägaren med bägge händerna.

“Fader, din misstro sårar mig men om det krävs för att jag ska återfå ditt förtroende så dricker jag din skål ur din bägare och svär vid min moders grav att jag är dig trogen.”

Med de orden svepte handelsfursten bägaren och räckte tillbaka den. Sartor tog emot den och betraktade tyst sin son. Krang mötte sin fars anklagande blick med en blandning av vädjan och skräck i sin.

Plötsligt genomförs han av våldsamma spasmer. Ansiktsmusklerna spändes till det yttersta och ögonen tycktes vilja tränga ut ur sina hålor. Fadern tog ett steg närmare och de mörka ögonen sög girigt i sig sonens plågor.

“Mitt eget kött och blod”, väste han. “Men jag varnades, jag är beredd, ni kommer att gå under, allesamman.”

“Fader, pappa”, flämtade Krang. “Jag skulle aldrig förgifta dig. Jag handlar inte ens i gift, det ger inte tillräcklig förtjänst.”

Handelsfursten föll ihop och vred sig i plågor. Stadens herre klev oberört runt honom för att inte missa något av dödskampen. Ur munnen trängde nu skummande fradga fram och Krang förmådde inte längre yttra några ord. Han kunde bara sträcka fram en bedjande hand mot sin fader men som svar fick han bara en kylig blick. Kroppen ryckte till en sista gång, ögonen rullade runt och blev vita och handen föll stelt ned i golvet. Krang, Cindarells främste handelsfurste, hade mottagit döden ur sin egen faders hand.

Sartor spottade på den livlösa kroppen och vände sig mot Ale och Triotor.

“Nå”, sade han hotfullt. “Vill ni också ta Sartors liv? Varsågod i så fall, utmana era öden!”

Ale var ännu skakad av Krangs våldsamma död och vågade inte svara. Handelsfursten hade aldrig vunnit hans gillande men detta hade han aldrig trott honom om. Än en gång så svarade Triotor i hans ställe.

“Herre, var mina sympatier ligger vet ni redan. Vad Ale anbelangar så är jag säker på att han vill bevisa sitt mod och sin trofasthet genom att bekämpa er andre fiende, den onde trollkarlen Morvan. Inte sant, Ale?”

Munkens ord fick Ale att erinra sig varför han valt att följa med till denna av Cindar bortglömda plats. Morvan, Minns och Legims baneman, väntade där ute och det tycktes honom som om Legims svärd darrade i sin skida i sin iver att få utkräva hämnd. Med tankarna långt borta nickade han och som i en dröm följde han Sartor och Triotor ned för trapporna och ut ur den åttakantiga byggnaden.

15. Avslöjanden

“Fem sinnen skänker jag eder, på det att ni ska uppleva eder värld. Öppna edra ögon för att se allt som solen kastar sitt ljus på, öppna edra öron för att höra stora som små ljud, öppna edra näsor för att lukta såväl doft som stank, öppna edra munnar för smaken av sötma och av sälta, av syra och av beska, och öppna edra kroppar för värme och för kyla, för mjukt och för hårt. Nyttja edra sinnen för att njuta av världens goda och tag varning av edra sinnen för världens onda. Men låt inte era sinnen bedra er i edra möten med varandra, ty andra mäns och kvinnors hjärtan kan ni bara uppleva genom att öppna edra egna hjärtan.”

Cindars Ord, kap 2, tal 3

Våg efter våg av vättar slog emot ringmuren framför henne. Minn såg hur stegar restes och äntherhakar kastades upp. Från muren kom svar i form av pilar som visserligen fällde enstaka vättar men som på massorna åstadkom lika lite som om de avfyrats mot riktiga vågor. Från murkrönet hördes snart det klingande ljudet av svärd som korsas, då och då avbrutet av det dova dunset av kroppar som faller till marken.

Skådespelet betraktades också av Morvan, Vizark och Gork. Vättekonungen levde sig entusiastiskt in i striderna och gestikulerade vilt och högljutt var gång en mursektion stormades eller en försvarare vräktes ned. Hans två ledsagare däremot betraktade till synes likgiltigt striderna. Efter ett tag tog dock Morvan till orda.

“Tiden är inne”, sade han kort.

Med bestämda steg gick han mot ringmuren och den sektion som mötte grottsalens bergvägg. Efter honom följde Vizark och Gork samt vättekonungens livvakt.

“Men pilarna då?” frågade Minn i det att hon ansträngde sig för att hålla jämna steg med trollkarlen.

“Bågskyttarna är för skickliga för att träffa oss”, löd det kryptiska svaret.

Hur det nu än kom sig så hade Morvan rätt och de kom allesamman oskadda fram till muren. Än en gång höjde Vizark jordgåva, denna märkliga spira som förmådde själva urberget att ge vika, och inför deras ögon öppnade sig en gång under muren. På kommando stormade livvakterna in tätt följda av sin konung och dennes tjänare.

Väl förbi muren såg de hur livvakterna hade överrumplat portvakterna och var i färd med att öppna porten för sina kamrater. En vätte hade fallit men hans liv hade betalats med tre av försvararnas. Minn upptäckte till sin fasa att försvararnas ansikten saknade kött och blod och att endast vitnade ben grep om de blanka vapnen.

“Är det där också ditt verk?” flämtade hon.

Morvan tittade först överraskat på henne men nickade sedan för sig själv.

“Du utvecklas snabbare än jag trodde”, sade han. “Om vättarna också hade sett stadens invånare så som de verkligen är så hade de inte varit lika modiga.”

“Menar du att hela staden är död?” utbrast Minn förfärat.

“Sade jag dig inte att vi inte skulle dräpa några andra människor än de som förtjänar det? Dessa vakter har varken jag eller vättarna fällt, de har mött en långt tidigare och en långt hemskare död.”

I detsamma slogs porten upp och vättarna utanför stormade in under vilda stridstjut. Men som genom ett trollslag stannade de upp i sin framfart och deras stridstjut ersattes av förvånade och förskräckta utrop.

Från stadens inre delar hördes det taktfasta ljudet av tunga, marscherande steg. Ur grändernas skuggor lösgjorde sig dussintals av de hångrinande skeletten. Med dragna vapen avancerade de långsamt och tigande mot inkräktarna. Bakom dem stod ett par högresta skelett som tycktes anförda dem i striden.

“Dödsriddare”, svor Morvan. “Dessa odöda vars själar ännu inte helt lämnat kroppen. Hur har min fader kunnat skapa så mäktiga varelser?”

Vättarna, som inte hade tvekat att storma murar bemannade av dessa skrämmande varelser, stod nu plötsligt som paralyserade inför förstärkningarna.

“Varför stannar de upp?” frågade Minn. “De är ju fortfarande fler.”

Morvan svarade inte och Minn såg till sin förvåning att han var alldeles blek och kallsvettig.

“Omöjligt”, mumlade han. “Han kan inte vara så stark att han kan bryta min förtrollning, han kan inte vara det.”

De främre av vättarna ryggade nu försiktigt undan medan vättarna utanför porten, som ännu inte hade upptäckt vad som hänt, fortsatte att trycka på. Förvirringen och oron spred sig i leden och kalabaliken övergick snart i panik när skräckslagna vättar försökte slå sig ut genom sina egna. Den tidigare så goda disciplinen var som bortblåst och varje vätte tänkte bara på att rädda sig själv. Skeletten mötte inget som helst motstånd och Minn såg med fasa hur de oförsonligt högg ned de stackars eftersläntrarna i ryggen. Någon tog hårdhänt tag i hennes hand och drog undan henne från den masslakt som stundade.

“Vizark”, muttrade trollkarlen medan han drog med sig Minn tillbaka. “Var är Vizark?”

Men tillbaka vid muren väntade dem ännu en obehaglig överraskning. Vizark, bergens och vättarnas konung, låg stilla med ansiktet mot marken och en tjock, mörk vätska rann ymnigt från hans hals. De händer som så hårt gripit om den magiska spiran jordgåva var nu tomma och stela. Det hål som de kommit in genom fanns inte längre kvar men intill vättekonungen fanns ett nytt och onaturligt runt hål i marken, varifrån dova stötar då och då trängde upp.

“Må underjordens makter ta dig, Gork!” skrek Morvan närmast hysteriskt.

“Vi kan fortfarande komma ikapp honom”, sade Minn och gjorde en ansats till att hoppa ned i hålet men trollkarlen höll henne tillbaka.

“Han är inte stark nog ännu. Jag varnade honom men han lyssnade inte. Han är inte stark nog ännu. Titta bara!”

Inför Minns ögon började hålet krympa, som en mun som som sakta sluts. Från dess djup hördes ett kvävt och ångestladdat skrik. Skriket varade bara några ögonblick och klipptes sedan tvärt av. Inga spår syntes längre av hålet. Deras enda väg ut ur staden var borta.

Gorks öde fyllde Minn med en stor och oförklarlig sorg och hon fick lägga band på sig för att inte knäfalla och med sina bara händer gräva i marken där han försvunnit. Morvan däremot hade lugnat ned sig igen och försjönk i funderingar.

“Han måste vara i närheten”, sade han sammanbitet. “Än är inte hoppet ute.”

Han vände sig till Minn, grep henne om axlarna och tittade henne djupt i ögonen.

“Följ mig och håll dig nära mig”, uppmanade han henne med en röst som var hotfull och vädjande i ett. “Jag behöver all kraft jag kan få.”

Han föste henne framför sig bort från muren och djupare in i staden, varifrån skeletten hade kommit. Utan att tveka sicksackade han sig genom kvarteren, som om en okänd kraft drog honom mot ett okänt mål. När Minn vände sig om såg hon att trollkarlens blick var alldeles tom och hon kände hur det sprakade i luften omkring dem.

Plötsligt stannade han upp och grep henne än en gång hårt om axlarna. De hade kommit ut på ett stort torg i vars mitt tre skepnader stod. Två av dem bar svärd medan den tredje stödde sig på en stav. De var vända bort från dem och verkade fullt upptagna med att betrakta något som pågick bortom torget. Avlägsna skrik och vapenslammer nådde dem, antagligen från den ojämna striden vid stadsporten. Morvan hade dock bara ögon för den ene av de svärdsbeväpnade männen.

“Stunden är inne”, flämtade han upphetsat. “Svik mig inte nu.”

Med ens upplevde Minn hur luften omkring dem blev tjockare och det var som om en väldig kraft byggdes upp inom henne utan att hon önskade det, en kraft som bara längtade efter att få

tränga ut ur henne. För ett ögonblick tyckte hon att en stor mörk skepnad tog form mellan dem och männen, en skepnad som hotade att falla männen i ryggen och förgöra dem.

Men det var inte grottornas dunkel och stadens skuggor som byggde upp skepnaden, det var det mörkaste hat och den svartaste hämndlystnad som gjorde det. Minn kände hur samma hat och hämndlystnad började byggas upp inom henne, känslor till och med starkare än de hon hade känt vid Legims död.

Minn sneglade på Morvan. Han slickade sig nervöst om munnen och ögonen lyste av upphetsning. För ett ögonblick tyckte hon sig genomskåda trollkarlens hårda och kalla yttre. Hon tyckte sig se något mjukt och försvarslöst därinne, något som förtvivlat försökt skydda sig mot en hård och kall omvärld, något som hon nästan kände systerskap med. Förtvivlat försökte hon sträcka sig längre in. Det tycktes henne som hon var så nära någonting viktigt, som om en länge efterlängtd sanning äntligen var på väg att uppenbara sig.

Men plötsligt gjorde en främmande, motstridig känsla sig gällande. Någonting inom henne protesterade mot vad som höll på att hända, först försiktigt och sedan alltmer högljutt. Någonting var fel, fruktansvärt fel!

Lika plötsligt som den mörka skepnaden hade uppstått, lika plötsligt bleknade den och försvann. I samma ögonblick vände sig de tre männen hastigt om, som om någon hade kallat på dem, och upptäckte Minn och Morvan där de stod vid andra änden av torget. De två med svärd drog sina vapen och rusade mot dem medan den tredje med stav följde efter i lugnare mak. Männen var bara ett tjugotal steg bort och det fanns ingenstans att fly eller gömma sig.

Minn kastade en förtvivlad blick på Morvan men av honom fick hon ingen hjälp. Hans upphetsade blick var fortfarande fäst på en punkt bakom männen, den punkt där den mörka skepnaden till alldeles nyss befunnit sig. Hon ryckte desperat i hans ärm men förgäves, det var som att försöka få en galning att besinna sig. Minn måste möta svärden ensam.

Rädslans kalla händer grep tag om Minn men som så många gånger förr så svarade kraften inom henne på hennes starka känslor. Hon kände lågan, matade den med sin rädsla och byggde upp en flammande eld. Den ena av männen höjde nu sitt svärd över henne, redo för hugg, och hon öppnade sig för att släppa lös sin eldstorm över honom.

Ale skulle aldrig glömma det som hände den där stunden. Om och om igen skulle han återuppleva händelserna men han skulle aldrig komma att förstå vad det egentligen var som hade hänt.

Utanför den åttakantiga byggnaden hade Sartor mötts av det ledarskelett som fört dem till staden samt ytterligare två som tycktes vara av samma rang. Han hade kallat dem dödsriddare och beordrat dem att kalla samman sina soldater och marschera mot östra stadsporten, en order som de omedelbart hade hörsammat som vore de intelligenta varelser. Triotor hade viskat något i hans öra, varvid svärdsmästaren hade höjt sin stav och mystiskt mumlande följt sina svarta riddare mot porten. Från ett torg hade de sedan bevittnat hur främmande varelser först trängde in och sedan fegt flydde för de levande döda.

Plötsligt fångade något bakom dem deras uppmärksamhet. De vände sig om och upptäckte två män med neddragna huvor som tysta betraktade dem.

“Herre!” utbrast Triotor. “Det är er fjärde son, Morvan. Skynda er att ta hans liv innan han tar ert.”

Sartor gav upp ett triumferande vrål, drog sitt svärd och rusade mot dem. Då Ale hörde Morvans namn glömde han bort allt annat, drog sitt svärd han med och följde efter svärdsmästaren. Det var inte längre hjältedåd som fyllde hans tankar och drev hans handlingar. Nej, det var minnet av Minns och Legims okända öde som denne Morvan var ansvarig för som drev honom. Vad som än hade vederfarits dem så skulle han nu få betala för det.

De två männen tycktes först inte reagera på deras anfall. Den längre av dem stod bara och stirrade på dem medan den kortare förgäves försökte påkalla sin följeslagares uppmärksamhet. Sartor riktade in sig på den förstnämnde, svängde elegant runt svärdet i sin hand så att han kom åt att stöta uppifrån och tryckte med all kraft in svärdet i den försvarslöse mannens bröst. Med blodet forsande ur munnen och en närmast förvånad blick föll mannen bakåt och kunde bara liggande betrakta hur hans baneman föraktfullt lutade sig över honom.

Ale försökte inte efterlikna svärdsmästarens fint utan måttade i stället ett hugg från sidan mot sin likaledes försvarslöse motståndare. Men plötsligt höll han in hugget och lät svärdet sjunka. Efteråt skulle han inte kunna förklara vad det hade varit som hindrat hans hand. Han skulle intala sig att han känt igen något hos sin fiende, en silverblond lock som stack fram ur kåpan eller en stolt knyck med huvudet, men hur han än försökte så lyckades han aldrig övertyga sig själv. Förvirrat lyfte han på visiret samtidigt som personen framför honom drog undan sin huva.

“Minn?” frågade han förvånat.

“Ale?” lød det lika förvånade svaret.

De hade aldrig trott att de skulle få återse varandra. Ödet hade skilt dem åt så plötsligt att de inte ens hunnit tala med varandra en sista gång, än mindre ta farväl. Nu när de lika plötsligt möttes igen så fanns det så många frågor att ställa och så många svar som önskades men likväl fick ingen av dem fram ett ord. De stod bara tysta och tittade på varandra, utan en tanke på det våldsamma skådespel som ägde rum utanför deras möte.

Det blev till slut Morvans rosslande stämman som återkallade dem till verkligheten.

“Jag förutsåg det”, fick han mödosamt fram med blodet bubblande i munnen. Hans huvud föll åt sidan så att han kom åt att kasta en sista blick på Minn. ”Varse nu min och din hemlighet.”

Trollkarlen hostade upp mer blod och fick inte längre fram några fler ord. Trots det hat som Minn kände mot Legims baneman så kunde hon inte låta bli att fälla en tår över hans öde, ett öde som hon på något sätt kände sig delaktig i. Sartor däremot hyste inga som helst samvetsqual över dråpet på sin egen son. Likgiltigt torkade han av sitt svärd på Morvans kåpa och spottade honom i ansiktet. Från den försvarslöse trollkarlen kom inget svar. Livet rann långsamt ur honom och glöden i hans ögon slocknade stilla. Morvans dystra och mörka liv var till ända.

Men i samma ögonblick som livet lämnade trollkarlen så tycktes något hända med hans yttre. Hans ansiktsdrag blev suddigare och svårare att urskilja. De hårda ansiktsdragen tycktes mjukna och det fårade ansiktet föreföll med ens slätare. Det gråa håret växte sig längre och antog en silverskimrande ton. Det var bara den lilla näsan förblev densamma och till skillnad från vad Minn hade tyckt tidigare så passade den med ansiktet så som det såg ut nu. Det var inte längre ansiktet hos en död man, det var ansiktet hos en död kvinna.

Ale och Minn kunde bara mållösa betrakta förvandlingen och till och med mannen med staven, som nu var framme hos dem, granskade med förvåning det skedda. Endast Sartor förblev oberörd.

“Se på dig nu”, sade han föraktfullt. “Du ser ut som mor din efter att jag var färdig med henne, lika ynkelig och blödande som hon. Jag var svag som sedan erkände dig som min son men det är slut med svagheter nu.”

Svärdsmästaren höjde i triumf sitt vapen i luften.

“Vet att det som Sartor svärdsmästaren inte får, det tar han med våld!” skrek han så att det ekade mellan stadens byggnader.

Självhärskares ord skar in i Minn som dolkar. Var detta Morvans fruktansvärda hemlighet och källan till trollkarlens oförsonliga hat? Avlad, inte genom kärlek utan genom våld, och född, inte till en stark man i stånd att hämnas utan till en bräcklig kvinna dömd till

underordning i männens värld. Men hon hade inte nöjt sig med sitt öde. Med sin okuvliga vilja hade hon stöpt om sitt öde och med sina hemliga krafter hade hon format världen efter eget tycke. Hon hade fått en mans skolning, hon hade lett män i arbete och i strid och hon hade till och med lurat sin egen far. Men allt detta hade bara varit en illusion, en illusion som nu med våld hade spräckts då hon hade varit så nära sitt mål. Hur förgäves kändes nu inte hennes långa kamp då den så tvärt tog slut?

Minns funderingar avbröts av Sartors kärva röst.

“Ormtunga!” sade han. ”Stora ting har hänt här. Hur lyder din tolkning?”

“Triotor är mitt namn, herre”, svarade mannen med staven servilt. “Stora ting har sannerligen hänt här. Stor var Morvans magi som åstadkom detta, även om jag inte till fullo förstår den. Du har stavens styrka att tacka för att dina skelett framträdde så som de verkligen är så att deras skräckinjagande yttre kunde jag svartfolken på flykten.”

“Upprepa inte som en korp det som jag redan vet”, snäste Sartor av. “Varför använde han inte sin kraft mot mig när jag var upptagen? Varför stod han stilla och lät sig dödas?”

“I det avgörande ögonblicket vändes hans... hm... hennes kraft mot henne själv. Jag måste erkänna att orsaken därtill är bortom mitt vetande men någonting inom mig säger mig att vi har unge Ale att tacka för det. Sade jag dig inte att den unge mannen besitter intressanta förmågor och egenskaper?”

Munken vände sig mot Ale och betraktade honom med stirrig blick samtidigt som han bet sig i läppen. Vem han än var så tyckte Minn instinktivt illa om honom.

“Den pojkvaskern...” började Sartor men tystnade plötsligt då han såg på Ale. Hans blick fästes på det ännu dragna svärdet i Ales hand och han föreföll med ens mycket upprörd.

“Svärdet!” utbrast han. “Var har du fått tag på det där svärdet?”

“Jag... jag har fått det”, stammade Ale förbryllat.

“Det är inte ämnat för dig!” skrek Sartor och viftade hotfullt med sitt svärd. “Ge mig det!”

Ale ryggade förskräckt undan men släppte inte svärdet.

“Ge honom det”, sade Triotor kallt. “Lyd din herre Sartor och ge honom svärdet.”

Ställd inför Cindarells främste svärdsmästares vapen skulle varje man ha lytt, i synnerhet om de vore unga och ännu väntade på sin första strid. Men det svärd som Ale höll i sin hand var inte vilket svärd som helst. Det var Legim Järnklingas svärd, i sista stund räddat från att kastas i avgrunden vid Andarnas hemvist och högtidligt givet åt honom och ingen annan. Legim hade skänkt honom svärdet för hans mod och förutsett att det skulle åstadkomma stordåd i Ales hand. Han kunde inte lämna det ifrån sig, det skulle vara att förråda både Legim och sig själv.

Sartor såg hur Ales grepp om svärdet hårdnade och sänkte sitt eget svärd. I stället höjde han sin svarta stav och med den riktad mot Ale tog han ett kliv framåt.

Ale såg nu att relieferna i själva verket var utsnidade människoansikten. Vem som än hade snidat dem så måste han ha haft en makaber smak, ty ansiktena var alla förvridna av smärta och skräck. Det ansikte som krönte stavens topp skilde sig dock från de andra. Den nosliknande näsan och de kraftiga käkarna påminde mer om ett djur men de genomträngande ögonen utstrålade mer ondska än vad något djur är kapabelt till. Den tycktes ursprungligen ha haft två spiralformade bockhorn men det ena av dem måste ha brutits av ty endast en trasig stump återstod därav.

Staven fyllde Ale med en oförklarlig rädsla, större än den han kände inför svärdet, och han kände hur Minn hårt grep tag i hans hand.

“Ditt namn, pojke!” röt Sartor. “Vad är ditt namn?”

“Hans namn är Alemon”, svarade Triotor kallt i Ales ställe.

Med en överraskande snabbhet sträckte sig Sartor framåt och slog staven i Ales axel i det att han uttalade Ales namn. Ale mötte förvånat svärdsmästarens blick och såg i den en än större förvåning.

“Det är inte ditt namn, säg mig ditt riktiga namn!” utbrast Sartor och vände sig till Triotor. ”Munk, vad är hans riktiga namn?”

“Jag... jag förstår inte”, stammade Triotor förbryllat.

Svärdsmästaren vände sig åter mot Ale men ryggade förskräckt tillbaka, som om han sett ett spöke.

“Var är han? Munk, var är den falske pojken?” skrek han och såg sig omkring.

Ale förstod ingenting men Minn ryckte honom med sig och tillsammans sprang de bort från den skrikande mannen och mot det närmaste huset. Ovanför porten hängde en vapensköld föreställande en uppslagen bok mot en bakgrund av stjärnor men om den så hade föreställt en eldsprutande drake så hade de inte tvekat. Lyckligtvis var porten olåst och de kastade sig in i ett dunkelt förmak.

“Det är magi, herre!”, hörde de munkens röst utanför. “Använd staven för att skingra magin!”

Mer än så hörde de inte ty i samma ögonblick gav trägolvet under dem vika. Hjälplösa rasade de ned i ett av bjälkarna dolt hål och uppslukades av dess mörker.

16. Flykt under jorden

“Det som åt jorden har skänkts skall också jorden tillkomma. Lev era liv ovan jord och gräv inte i det förflutna under jord, ty det som har varit det har varit och det som har begravts det har icke begravts utan anledning.”

Cindars Ord, kap 3, tal 5

Grus och stenar rasade ned i stadens innandömen och rörde upp damm som länge legat begravt under stenlagda gator och torg. Ett smutsgrått moln steg upp ur hålet och blandade sig med det tomma husets damm ovanför dem. Till slut stillade sig stenarnas raseri. Dammet lade sig åter till ro och tystnaden återvände till det mystiska hålet.

“Hur gick det?” frågade Ale.

Han var rejält blåslagen efter fallet men alldeles för upphetsad för att känna någon smärta.

“Bra tror jag”, svarade Minn.

Hon hade skrapat upp ena benet i fallet men såret var bara ytligt och till skillnad från den tungt utrustade Ale så hade hon lyckats landa mjukt. Oroligt tittade hon upp mot hålets öppning. De hade flytt undan Morvans baneman bara för att fångas i en fälla och hon väntade sig att när som helst se hångrinande skelett kika över kanten.

“Vad är det där för något?” hörde hon Ale fråga.

Hon vände sig mot honom och såg hur han pekade på en smal öppning i marken som ledde vidare nedåt. Minn tog sig inte tid att svara utan skyndade fram till den. Ett svagt vinddrag förde med sig en unken lukt men Minn välkomnade den. En väg ut ur fällan! Hon kröp igenom hålet med Ale tätt efter sig och de kom snart ut på något som kändes som ett stenlagt golv. Ljuset förmådde inte att tränga ända in och de omslöts snart av ett tryckande mörker där bara deras händer kunde vägleda dem.

“Var är vi någonstans?” viskade Ale. “Det känns som om vi befinner oss i en murad korridor.”

“Inte murad” rättade Minn. Sedan upplevelserna med jordgåva uppfattade hon sten på ett nytt sätt. “De här stenarna har slipats och sammanfogats utan murbruk. Så såg inte stadens byggnader ut.”

Hon snubblade på något på golvet och kände efter vad var.

“Någon har varit här förut”, viskade hon varnande. ”Det ligger använda facklor på golvet.”

“Jag har ett elddon på mig”, sade Ale. “Tror du att vi vågar tända dem?”

“Vi har nog inget val”, svarade Minn och räckte honom en fackla. “Utan ljus kommer vi inte vidare.”

Gnistor från Ales elddon lyste upp mörkret och inom kort flammade facklans välkomna sken upp. De befann sig mycket riktigt i en korridor med raka väggar och golv i slätputsad sten. Vad än syftet med hålet hade varit så hade dess grävare funnit den här korridoren i underjorden och avslöjat dess hemlighet för världen ovanför. Men det fanns ingen tid att fundera närmare kring detta mysterium. Med ljuset som vägledning smög de raskt vidare i korridoren för att undkomma eventuella förföljare.

Det dröjde inte länge förrän de upptäckte fler färska spår av inkräktare. På flera ställen i korridoren hade väggarna brutits upp och blottlagt små nischer, knappt djupa nog för en människa att stå upprätt i. I några av dem låg enkla smycken men de allra flesta av dem var tomma. Minn förstod nu vad det var de befann sig i och var de onda männen ovan jord fått sina skelett från.

“Katakomber”, sade hon med en rysning. “Vi vandrar bland de döda.”

“Hellre döda än levande”, muttrade Ale som fortfarande såg Sartors vildsinta blick framför sig. “Tror du att de förföljer oss ända hit ned?”

“Frågar du mig det?” genmälde Minn med en plötslig bitterhet i tonen. “De är dina vänner. Hur kunde du beblanda dig med dem?”

“Mina vänner?” utbrast Ale. “De är verkligen inte mina vänner. Än du själv då? Vad hade du med den där Morvan att göra egentligen?”

“Tig om sådant som du inte vet något om! Du kände aldrig Morvan som jag gjorde. Du är lika kall och känslolös som dem.”

De sista orden yttrade Minn med gråten i halsen.

“Känslolös? Jag? Jag trodde att han hade dödat dig och Legim. Förstår du inte vad jag har känt? Jag trodde aldrig att jag skulle få se er igen. Var är Legim förresten?”

Nu kunde Minn inte längre hålla tillbaka tårarna.

“Legim är död”, snyftade hon. “Klostret förråddes och Legim gav sitt liv för att rädda mitt.”

Ale blev alldeles kall och det var som om någonting inom honom brast. Längre hade han trott att krigaren var död men innerst inne hade hoppet vägrat dö. Först nu förstod han det oåterkalleliga. Legim var borta för alltid och trots att han aldrig hade lärt känna honom väl så ingav hans död Ale en oförklarlig känsla av tomhet. Utan ett ord lade han armarna om Minn och tillsammans begrät de den store krigarens bortgång.

Plötsligt avbröts deras sorg av ett främmande ljud. De var inte längre ensamma i katakomberna! Genom gångarna ekade ljudet av springande steg. Ale sänkte instinktivt facklan mot marken i syfte att släcka den men Minn höll tillbaka hans hand.

“Vad som än finns här nere så vill jag inte möta det i mörker”, sade hon. “Vi måste hitta ut.”

Ale nickade och de satte sig i rörelse igen. Det var omöjligt att höra varifrån ljudet kom eller ens hur många fötter som gav upphov till det. De kunde bara hoppas på att de skulle upptäcka det innan de själva upptäcktes.

Efter ett tjugotal steg nådde de en korsning där deras korridor mötte tre andra. Ale tittade på Minn som bara kunde rycka på axlarna. Vid första anblicken såg de likadana ut som den de kom ifrån med uppbrutna och plundrade nischer. I slutet av den motsatta korridoren skymtade dock en dörr och de gick provande ditåt. Dörren visade sig vara en tung järnport som kunde reglas utifrån men som nu stod på glänt. Bakom den öppnade sig ett rum som var tomt så när som på en stensarkofag i mitten.

“Varför har man varit så omsorgsfull med att låsa in de döda?” muttrade Ale för sig själv.

“Kanske för att man har varit mer rädd för dem som döda än som levande”, svarade Minn och gick försiktigt fram till sarkofagen. “Men vem som än har låsts in här så finns han eller hon inte längre kvar.”

Locket hade vräcks undan och sarkofagen gapade tom mot dem. Synen gjorde dem båda illa till mods. Det kändes som om någon hade släppt lös något som borde ha förblivit begravet. Sarkofagens ödesmättade inskription förstärkte den känslan.

“Till minne av Thargan, bärare av Sjalastaven”, läste Minn högt. “I livet bringade han mången död. I döden tog staven sin tribut. Må onskans krafter aldrig återuppväckas.” Hon tittade på Ale. “Förstår du något av det här?”

Ale skakade bara på huvudet och såg sig omkring.

“Är det inte viktigare att vi försöker ta oss ut?” frågade han. “Här finns inga andra utgångar. Vi är fångade som råttor om de hittar oss här.”

Minn kände att sarkofagens gåta var viktig och tänkte först säga något om män och deras oförmåga att tänka på flera saker samtidigt men lade band på sig. De befann sig här inne tillsammans och måste ta sig ut tillsammans. Hon lade på minnet hur de hade gått och följde med Ale ut ur rummet igen.

De var nästan framme i korsningen igen då de springande stegen hördes på nytt, nu betydligt närmare. Innan de hann reagera så rusade plötsligt en skepnad runt det vänstra hörnet. Bländade som de var av Ales fackla såg de bara hur en mörk skugga för ett ögonblick tornade upp sig över dem. Men lika snabbt som den dök upp, lika snabbt var den borta igen

och dess springande steg försvann vidare i den högra gången. Ale och Minn betraktade varandra med klappande hjärtan.

“Vad var det?” frågade Ale.

“Jag vet inte”, svarade Minn. “Men den verkade räddare än oss. Jag tror inte ens den såg oss. Vad kan ha skrämmt den så?”

“Vad det än var som flydde så flyr vi från samma sak”, svarade Minn. “Vi måste följa efter den.”

De rusade in i den högra gången, från en okänd fara mot en annan. Inom kort nådde de en ny korsning men gången rakt fram och åt höger var blockerade av ras så den enda vägen öppen för dem var till vänster. Det dröjde dock inte länge förrän de kom till ännu en korsning och den här gången blev de stående rådvilla. Då nådde dem ljudet av tunga andetag från den vänstra gången.

“Det är i alla fall en levande varelse vi följer”, viskade Minn.

“Alltid något”, svarade Ale och drog sitt svärd.

De smög in i den vänstra gången och insåg efter ett tag att den kändes annorlunda. Deras fötter trampade inte längre på stenplattor utan på stampat jordgolv. Minn kände instinktivt längs väggarna och upptäckte att de var murade och inte sammanfogade. I samma ögonblick vidgades gången och de fann sig stående i en krypta.

På golvet låg stenplattor som bar döda mäns och kvinnors namn och väggarna var smyckade av vackra men sorgsna illustrationer av döden. Under vanliga omständigheter skulle detta dödens rum ha tett sig skrämmande men i jämförelse med katakomberna kändes det nästan som att komma hem.

“Vi är i en kyrka”, viskade Minn förvånat. “Bilderna är likadana som de i klostret.”

Ale svarade inte utan grep bara tag i Minns arm. Med darrande svärd pekade han mot kryptans bortre ände. Där, vid foten av en trappa, satt en darrande gestalt hopkrupen.

“Vik hädan!” skrek den med en kvävd röst. “I Cindars namn, vik hädan, dödens tjänare!”

Ale och Minn stirrade mållösa på gestalten. Det var en man, eller närmare bestämt spillrorna av vad som en gång varit en man. Det vita, tovigå håret stod på ända och det vanvårdade skägget räckte ned till magen. Kläderna hängde i trasor och på den beniga, smutsiga kroppen och av fötternas tjocka förhårdnader att döma hade de trampat långt och länge utan skor. Men värst var ögonen. Pupillerna var onaturligt stora, som om ögonen vant sig vid ett liv i mörker, och den vilt stirrande blicken var mer lik ett djurs än en människas.

“Vi vill inget illa”, började Ale och tog ett försiktigt steg framåt men mannen kröp bara ihop än mer och upplät ett gnyende ljud, som av en sårad hund.

“Försiktigt”, manade Minn. “Du skrämmer ihjäl honom.”

Med stilla stämman började hon nynna några av de hymner som de lärt sig under klostertiden. Det här var knappast vad nunnorna hade tänkt sig när de lärde ut hymnerna men de hade verkan på den skrämde mannen. Långsamt upphörde de gnyende ljuden och skälvningarna övergick i mjuka, vaggande rörelser i takt med Minns nynnanden.

“Jag är redo”, mumlade han med slutna ögon. “O Cindar, jag följer Din ljusbringarska och överlämnar min själ i Din Nåd.”

“Stilla”, viskade Minn till svar. “Hårt har ditt liv varit mot dig men än har det inte lämnat dig. Se på mig. Jag lever och det gör du också.”

Mannen öppnade långsamt ögonen och betraktade Minn framför sig. Med skenet av Ales fackla i bakgrunden måste hon verkligen ha tett sig som en ljusbringarska i den arme mannens ögon. Försiktigt sträckte Minn fram sina öppna händer mot honom.

“En dröm”, mumlade han. “Det är en dröm, en vacker dröm.”

“Känn på mig”, sade hon. “Jag är av kött och blod som du.”

Mannens skrovliga, närmast klolika nävar fattade Minns vita och mjuka händer.

“Hur är det möjligt?” började mannen men rösten avbröts av en våldsam hostning, märkt som den var av underjordens tjocka damm.

Ale klev fram för att hjälpa till och vid åsynen av honom vidgades mannens ögon igenkännande.

“Arvin!” utbrast han. “Du kom verkligen tillbaka med hjälp. Jag som hade slutat hoppas. Kan du förlåta mig?”

Ale sneglade på Minn för stöd men hon såg lika förvånad ut hon.

“Ni tar fel”, svarade han. “Jag heter Ale.”

“Ja, ja”, mumlade mannen. “Du är lik min Arvin men jag ser nu att du inte är han. Men vilka är ni då? Ni är inte från staden. Hur har ni kommit in utan nyckeln?”

Ale erinrade sig jätteflickan Vittras tal om den pojke som fört med sig en nyckel ut ur Drömmarnas stad och som jättarna i sitt vredesmod slagit ihjäl. Kunde det ha varit Arvin? Det var nog säkrast att bespara den stackars mannen den nyheten.

“Jag kom in med en nyckel”, svarade han, “men den nyckeln har Sartor svärdsmästaren nu.”

Den nyheten togs dock emot illa av mannen den med. Förtvivlat höjde han händerna över huvudet och brast ut i en jämmerlig klagolåt.

“Förlorat”, snyftade han. “Då är allt förlorat. Sartor har nyckeln och så fort han har staven kan ingenting längre hindra honom.”

“Förlåt oss”, bröt Minn in, “men vi är främlingar här och förstår inte alls vad detta rör sig om. Du måste hjälpa oss om vi ska kunna hjälpa er.”

Minns lugnande röst fick mannen att slappna av något men han var fortfarande mycket upprörd.

“Nej, ni förstår inte”, sade han. “Det som har begravts har inte begravts utan anledning. Jag försökte varna dem men ingen ville lyssna på mig och se på oss nu.”

Mannen fortsatte sitt osammanhängande tal medan Minn tålmodigt lyssnade och då och då flikade in uppmuntrande ord. Till slut hade mannen lugnat ned sig så pass mycket att han kunde berätta sin historia från början.

“Nehron är mitt namn och överstepräst var min befattning innan förbannelsen drabbade Drömmarnas stad”, började han. “Ni är främlingar hos oss och ska veta att vår stad är fjärran från de ideal den en gång grundades på. Förvisso upprätthöll stadens fyra folk länge goda förbindelser men med tiden ansträngdes dessa mer och mer. Jättarna var sedan tidigare av sin storlek hänvisade till västra porten medan vättarna föredrog att hålla sig för sig själva i sina grottboningar vid östra porten. De stolta dvärgarna fann sig aldrig till rätta i vår stenstad och talade ofta med saknad om sina fäders bergariken. Många dvärgar lämnade därför staden och deras antal var ständigt minskande. Inte ens den andliga tron delade vi, endast i den materiella handeln var vi förenade. Det var inte under mässor utan på marknader som de fyra folken umgicks. Den ömsesidiga misstron förblev dock stor.”

Nehron suckade beklagande.

“Men så inföll två omvälvande händelser, vars sammanträffande jag nu misstänker är mer än bara en ödets nyck. Vid utgrävningen av den krypta ni ser här bröt vi in i uråldriga katakomber av okänt ursprung. Samma dag fann den man som ni känner som Sartor svärdsmästaren men som vi känner som Sartor stadsförstöraren vägen till vår stad. Sartor vann inträde till adelns hus medan hans följeslagare, en tystlåten man som vägrade uppge sitt namn, vann inträde till magins hus. De två männen visade ett onaturligt stort intresse för de upptäckta katakomberna men jag vägrade dem envist tillträde till dem. Hedniska gravar eller ej, hedningar har också rätt till vila och till slut föll de föga. Natten därefter hördes dock från magins hus märkliga ljud om natten, som av grävarbeten, men våra frågor därom lämnades obesvarade.”

“Det måste ha varit där vi föll ned i katakomberna”, viskade Minn till Ale, som nickade instämmande.

“Under tiden växte misstron mot de övriga folken, sannolikt genom de två männens försorg, och kort därpå genomdrev adelns och magins hus ett beslut om självförsörjning. Åkrar odlades upp, vapen och rustningar smiddes, de yttre förbindelserna bröts och portarna stängdes. Jättarna och vättarna utestängdes medan de sista dvärgarna i avsmak lämnade oss. Drömmarnas stad blev enbart människornas stad. Men det var inte det värsta.”

Den gamle mannen ryckte till, som om han hade hört något, och lyssnade omkring sig. Ingenting störde dock kryptans tystnad och han lugnade snart ned sig igen.

“Nej”, mumlade han, “de är inte Cindars skapelser och beträder heller inte Cindars mark. Ni förstår, före stormen lade sig ett bedrägligt lugn över staden. Ljuden från magins hus upphörde och varken den namnlöse eller de andra magikerna visade sig längre. Men ett månvarv därefter började folk försvinna spårlöst. Rådet sammankallades och det visade sig då att flera av stadens ledande män och kvinnor också var som uppslukade av jorden. Stadsportarna låstes och vakter sattes att patrullera gatorna men försvinnandena fortsatte obönhörligt. Paniken började sprida sig i staden och folket förberedde sig på att överge den då ondskan med all kraft svepte in över oss.”

Prästen tystnade för att hämta andan och svettdroppar glittrade på hans panna.

“Ut ur magikernas hus kom dödens tjänare i en aldrig sinande ström. De besatte portarna och slog brutalt ned alla som försökte göra motstånd. Sedan drev de ut män, kvinnor och barn från husen och föste samman dem på stortorget. Kyrkans hus beträdde de dock inte och därifrån kunde jag bara maktlös åse vad som skedde. På torget stod Sartor med en mystisk svart stav i sin hand. Hans namnlöse följeslagare syntes fortfarande inte till, kanske hade han lämnat staden i något dunkelt syfte? De kåpor som de främsta av de levande döda bar var dock skrämmande lika dem som magikerna brukade bära. Fångarna tvingades fram till Sartor en och en och jag såg till min fasa hur den ondskefulle mannen med ett slag av staven fick dem att försvinna i tomma intet. Folk skrek och jämrade sig, de bönade och bad men förgäves, Sartor lät sig inte bevakas utan fortsatte kallt sitt svarta värv tills ingenting längre återstod av stadens tusenhövdade befolkning. Jag var ensam kvar men till vilken nytta hade Cindar skonat mitt liv?”

Nehron skakade på huvudet och tunga tårar lämnade spår i hans smutsiga, fårade ansikte.

“Men Cindar hade skonat en till, ty i detta ögonblick smög sig min trogne novis Arvin in i kyrkan. Hans far var stadens borgmästare och ur hans döende hand hade Arvin fått stadens nyckel. Jag såg det som ett försynens tecken. Nyckeln syftade till att skydda staden från världen men nu skulle den kunna skydda världen från staden. Min modige Arvin gick med på att föra ut nyckeln ur staden, låsa in ondskan och varna världen därom. Själv kunde jag inte överge mitt folk, ty inom mig hyste jag ännu ett svagt hopp om att de inte var bortom räddning, stavens svarta magi till trots. Arvin kysste min hand, flydde genom katakomberna och överlämnade sitt öde till Cindars Nåd.”

Den arme mannen tog händerna för ansiktet och lät tårarna strömma fritt.

“Jag har inte sett till Arvin sedan dess och själv har jag inte vågat lyfta ett finger mot Sartor. Jag vet att han letar efter något, jag har sett honom peka på nederdelen av sin stav och beordra sina odöda att gräva gropar i marken, jag har hört hur de klampar runt i katakomberna. Ibland vågar jag mig själv ut i dem, i hopp om att förekomma Sartor eller bara i jakt på fukt att släcka min törst med och småkryp att stilla min hunger med. Jag har sett den grav där han antagligen fann sin stavhalva, jag tror att han söker maken till den och jag fruktar att hans makt kommer att bli ännu större i så fall. Hans sökande har hittills varit fruktlöst men så också mitt. Nu när han har nyckeln fruktar jag att ingenting längre kan stoppa honom. Vi kan bara försöka fly och rädda oss själva.”

Nehrons berättelse var slut och han tystnade. Minn försökte trösta honom medan Ale höll sig i bakgrunden och skuldmedvetet skruvade på sig. Den man som han i hela sitt liv hållit för en stor hjälte hade visat sig vara en neslig förrädare och ondskefull mördare. Till slut så

fattade han sitt beslut. Han knäföll inför mannen och talade till honom med en beslutsamhet som förvånade honom själv.

“Nej”, sade han. “Ale ska inte fly, jag ska kämpa mot Sartor och hjälpa dig att befria din stad.”

Den gamle mannen tittade på honom med glansiga ögon.

“Så ung men ändå så modig”, sade han. “Men hur ska du ensam kunna rå på Sartor?”

“Han är inte ensam”, flikade Minn in. “Jag har en skuld att återgälda. Minn ska också kämpa mot Sartor.”

“Ale och Minn, ni är i sanning ljusbringare, utsända av Cindar att frälsa oss”, utbrast Nehron.

Han fattade tacksamt deras händer och det var inte längre av sorg som han fällde tårar utan av rörelse. Men så avbröt han sig plötsligt och lyssnade ånyo omkring sig.

“Han är på väg”, viskade han. “Det är inte de dödas steg jag hör den här gången, det är de levandes röster. Han låter sig inte stoppas av kyrkans heliga grund.”

Den gamle mannens hörsel hade sannerligen skärpts under den långa tiden i mörkret ty varken Ale eller Minn hade hört något. De såg sig oroligt om.

“Finns det någon annan väg ut?” frågade Ale men prästen skakade bara på huvudet.

“Ovan jord är vi lika utlämnade som råttor för ugglans blick på det öppna fältet. Vi måste djupare in i katakomberna.”

Han reste sig med en överraskande vighet och drog med sig dem ut ur kryptan, tillbaka till den korsning där prästens andetag hade väglett dem. Nu kunde de alla höra steg och röster från höger, varifrån Ale och Minn kommit, och de såg hur ett svagt ljussken närmade sig. Nehron tecknade åt Ale att släcka sin fackla och drog dem vidare in i den vänstra gången. Mörkret tryckte på från alla håll men trots det ledde prästen dem lika säkert som om han hade rört sig i fullt dagsljus. Efter ett hundratal steg och vad som kändes som otaliga svängar stannade han.

“Jag tror att du kan tända din fackla nu”, sade han till Ale.

Ljuset flammade upp och de fann sig stående i en korsning som såg ut som de många andra de passerat, med den skillnaden att de flesta av gravarna här ännu var orörda. Det var dessutom kallare här och väggarna dröp av fukt. Droppar föll tungt mot det stenlagda golvet och den högra gången, en blindgång som slutade tvärt, var helt täckt av vatten. Minn huttrade. Hon hade inte tyckt om katakomberna till att börja med men i jämförelse med den här delen av dem så hade de andra delarna varit riktigt gästvänliga.

“Vem byggde de här katakomberna egentligen?” frågade hon prästen.

“Det vet nog bara Cindar”, löd svaret. “Under alla dessa år som staden ruvat på dem har vi aldrig ens anat deras existens. Bland magikerna cirkulerade teorier om att de begravda skulle vara av ett svunnet, ondskefullt folk som besegrades av Seren och de fyra folken vid den tid då staden grundlades. Själv tvivlar jag på det. Människan reser gärna äreminnen över sina segrar så varför skulle en sådan seger döljas under jord och falla i glömska?”

“Varifrån kommer vattnet?” undrade Ale.

“Vi befinner oss nu utanför staden, under sjön. Gångarna bortom dessa har antagligen översvämmats och lika bra är det. Om vattnet hade förmått uppsluka mer av katakomberna så hade staden kanske förskonats sitt öde.”

Nehron suckade djupt och beredde sig att leda dem vidare då plötsligt ett kväkande ljud från den högra, vattenfyllda gången fångade deras uppmärksamhet. Ale riktade facklan ditåt och till sin överraskning såg de hur skenet återspeglades i en paddas blanka ögon.

“Var kom den ifrån?” utbrast Ale.

Den gamle mannen ryckte på axlarna.

“Katakomberna må ha grävts för de döda men det hindrar inte smådjur från att ta sig in.”

“Inte råttor och skalbaggar kanske men den där måste ha simmat in”, sade Ale och erinrade sig med ens Vittras ord om hur pojken Arvin hade tagit sig genom vatten. “Kan gången vara i förbindelse med sjön?”

“Jag vet inte”, erkände Nehron. “Tanken har aldrig slagit mig.”

Ale vadade försiktigt ut i vattnet. Det blev gradvis djupare men han kände hela tiden stenplattor under sina fötter, stenplattor som ledde nedåt.

“Har ni sett, det finns en trappa under vattnet. Om jag kan hålla andan tillräckligt länge...”

“Du är inte klok” utropade Minn. “Du kan inte bara ge dig ned i en mörk, vattenfylld gång så där. Tänk om du fastnar eller aldrig hittar upp igen?”

“Arvin måste ha kommit ut någonstans. Om det är vår enda chans att komma ut så måste vi ta den.”

Minn försökte finna invändningar men prästen gick emellan.

“Pojken har rätt”, sade han. “Det är vår enda chans. Ditt mod är sannerligen stort. Jag är nu viss om att Cindar själv sänt er och att han kommer att föra oss ut ur detta mörker.”

Minn öppnade munnen för att säga något men såg på dem att det var lönlöst och stängde den igen.

“Idioter”, mumlade hon för sig själv.

Ale hängde motvilligt av sig sitt svärd och tog av sig sin tunika. Då påminde en rörelse honom om att hans tama skogsmus Silkestass fortfarande var med honom.

“Minn”, sade han. “Skulle du kunna ta Silkestass så länge?”

“Vad? Åh, har du kvar skogsmusen fortfarande? Ge mig den så...” började Minn och sträckte fram händerna men drog snabbt tillbaka dem när hon såg Silkestass röda ögon. Han väste ilsket åt henne och påminde i det ögonblicket mer om en orm än om en skogsmus. “Vad är det där för monster?” utbrast hon.

“Det är inget monster”, genmålde Ale och drog Silkestass till sig igen. “Det är min vän.”

“Det där är inte en mus, det är en...” började Minn men tystnade då hon såg hur prästen nyfiket vände sig mot dem. “Snälla Ale”, sade hon tystare. “Gör dig av med den där. Bryt nacken av den och begrav den djupt. Den kommer att bringa olycka.”

“Aldrig! Om du inte vill ta den så får han följa med mig.”

Minn suckade. Mäns tjockskallighet rådde ibland inte ens hennes envishet på.

“Var bara försiktig”, sade hon. “Ta väl hand om dig och kom tillbaka så fort du kan.”

“Jag lovar. Jag ska hitta en väg ut åt oss allesamman.”

Ale släppte provande ned Silkestass i vattnet. Skogsmusen tycktes inte ha något emot vattnet och simmade oförskräckt runt i väntan på sin husbonde. Ingenting kunde visst få honom att vilja skiljas från Ale. Med långsamma steg gick så Ale nedför trappan och lät vattnet stiga honom högre och högre. När bara huvudet nådde över ytan vände han sig om, gav Minn en sista blick, tog ett djupt andetag och försvann i det mörka vattnet. Några bubblor steg till ytan och sedan blev vattnet åter lugnt. Ale var borta.

Minn slog bedrövat ned blicken. Hon kände knappt igen sin gamle barndomskamrat längre. Var det nyvunnet mod eller gammal dumdristighet han gav prov på? Legims svärd vägde inte längre lika tungt i Ales hand men hade samma hand frambringat den där ohyggliga skapelsen som han kallade sin vän? Vad mer fanns det hos honom som hon inte visste om? Nej, Ale hade sannerligen förändrats sedan de sist sågs och hon var inte säker på om hon tyckte att det var till det bättre eller till det sämre.

17. Ljusbringarna

“Men när mörkret är som svartast, svårmodet är som djupast och smärtan är som störst, då skola ljusbringaren komma och frälsa de trogna, de modiga och de uppoffrande. Ge därför aldrig upp edra hopp och avvik aldrig från eder väg ty frälsningen finns aldrig bakom eder utan alltid framför eder.”

Cindars Ord, kap 5, tal 7

Varje simtag förde Ale djupare ned i det okända. Den lilla modighet som drivit honom ned i vattnet trängdes undan av en överväldigande känsla av instängdhet när vatten och mörker tryckte på från alla håll. Varken syn eller hörsel kunde längre vägleda honom och han var helt utlämnad åt känslan. Med en hand kämpade han sig framåt genom vattnet medan han med den andra kände den oändliga väggen bredvid sig och det ständigt sluttande taket ovanför sig. Gången förde honom obevekligt allt djupare och djupare.

Hur länge hade han simmat under vattnet? Hur länge till skulle han orka? Förde varje simtag honom närmare en utgång eller närmare sin undergång? Tänk om gången var längre än vad han kunde klara eller om den slutade i en blindgång. Om han skulle tvingas vända, skulle han då orka simma tillbaka?

Han försökte slå undan tankarna och koncentrera sig på att komma framåt. Ett simtag till, intalade han sig, så skulle han vara ute. Men det var förgäves, tankarna återkom gång på gång och snart kunde han inte längre ignorera dem. Han måste ha luft, han måste upp, han måste ut.

Ale beslutade sig för att simma tillbaka men då han försökte ta spjörn mot väggen för att vända sig så kände han bara öppet vatten. I förvåningen tumlade han runt och förlorade för ett ögonblick all uppfattning om riktning. Fortvivlat simmade han uppåt med händerna famlandes efter väggar och tak. Men i stället för det väntade stenmassivet så kände han bara vatten och åter vatten ovanför sig. Så plötsligt bröt hans händer vattenytan och ögonblicket senare kastade Ale frustande upp huvudet ur vattnet. Äntligen kunde han öppna munnen och han insöp girigt den luft som han så länge försakat. Aldrig förr hade väl luft känts så frisk och aldrig förr hade han så uppskattat den. Han var åter fri!

Glädjen över att ha klarat sig ur den mörka, vattenfyllda gången fick honom att för ett tag glömma allt annat men det plaskande ljudet från Silkestass återförde honom till verkligheten igen. Han hade undkommit sin håla men var ännu kvar i fängelset. Var var han egentligen? Luften kändes faktiskt friskare här än i katakomberna och hans ögon började urskilja konturer runt omkring honom. Det var inte längre underjordens mörker som omgav honom utan nattens mörker. Ovanför honom skymtade stjärnor och en bit från honom kunde han urskilja byggnader. Han befann sig i sjön utanför Drömmarnas stad!

En djup tystnad vilade över sjön och från stränderna hördes heller inga ljud. Ale spanade in mot stranden men kunde inte uppfatta några rörelser. Hans bokstavliga uppdykande tycktes inte ha väckt någons uppmärksamhet. Viss om att hans flykt var oupptäckt började han fundera närmare på hur den hade gått till.

Ånyo dök han ned i vattnet och efter några vändor insåg han att sjön bara var dryga famnen djup här. Där han hade dykt upp öppnade sig emellertid ett väldigt hål med stenlagda kanter, likt en enorm brunn. Av någon anledning ingav brunnen honom en stark känsla av obehag och för varje ny dykning ökade hans ovilja mot att närma sig den. Men ned måste han ty bortom den fanns hans vänner fortfarande kvar i underjorden.

Ale tog ett djupt andetag, dök ned i brunnen och sökte sig fram till öppningen i brunnsväggen. Vetskapen om att han klarat simningen under vattnet en gång tidigare gjorde det lättare den här gången och snart kände han åter trappstegen som ledde upp till

katakomberna. Med ett stolt leende kastade han sig upp ur vattnet och beredde sig på sina vänners beundran och beröm. Men i stället för det fick han en fruktansvärd överraskning.

Gången han kom upp i var alldeles tyst och mörk. Varken hans vänner eller deras fackla fanns längre kvar. Endast Silkestass röda ögon lyste i mörkret. Förvirrad stapplade han upp ur vattnet och famlade i mörkret.

“Minn! Nehron!” ropade han men till svar fick han bara ekon. Plötsligt törnade han mot någonting hårt. Det var en reglad port i järn, inte olik den de hade stött på tidigare i katakomberna, bortom vilken de funnit den mystiska, tomma sarkofagen. Hade de varit så nära? Utan att närmare tänka efter öppnade han försiktigt porten och kände sig fram till sarkofagen. Jodå, det var definitivt samma sarkofag. Men hade de inte lämnat sarkofagen öppen?

Som styrd av en främmande vilja sköt Ale undan locket och lät händerna löpa längs sarkofagens kalla botten. Den var inte tom! Ales händer greppade ett avlångt, ojämnt träföremål som trots fukten och kylan kändes torrt och varmt. Först nu gick det upp för Ale att han måste ha simmat åt fel håll från brunnen. Han befann sig i en annan del av katakomberna än den där hans vänner väntade, en främmande och kanske farlig del.

Ale vände sarkofagen ryggen och rusade tillbaka så fort han vågade i mörkret. Först när han var framme vid trappan ned i vattnet så insåg han att han fortfarande höll hårt i den mystiska staven. Utan att släppa greppet om den dök han ned i vattnet och simmade tillbaka med Silkestass tätt efter sig.

Han skulle precis till att simma ut i brunnen igen då plötsligt en främmande hand grep tag i honom. Överraskningen fick honom att glömma bort att hålla andan och det kalla vattnet trängde in i hans strupe. Ale greps av panik och kämpade förtvivlat för att få luft men förgäves. Det svartnade för ögonen och han visste inte längre var han befann sig. Som i en dröm uppfattade han hur något drog med sig honom utan att han förmådde göra motstånd. Med ens befann sig hans huvud ovanför vattenytan igen. Han hostade upp det vatten han svält och flämtade utmattad i sig luft igen. När han äntligen kom till sans mötte han till sin förvåning en orolig men bekant blick.

Minn hade varit utom sig av oro. Ale hade varit borta så länge att hon befarat det värsta. Till slut kunde hon inte längre stillatigande vänta på att han skulle komma tillbaka, hon måste själv följa efter honom, trots prästens försök att beveka henne. Till slut hade Nehron gett med sig och tillsammans hade de följt Ales väg genom den vattenfyllda gången. Simningen hade varit hemsk men oron för Ale hade drivit henne vidare och snart hade hon och prästen också kommit ut i den mystiska brunnen.

De simmade upp till ytan, hämtade luft och ropade efter Ale men förgäves, sjön låg blank och stilla. Ingenstans syntes Ale till.

Minn skulle just till att dyka ned igen då hon med ens kände att någonting var fel, fruktansvärt fel. Det kom från brunnen. Upp ur dess djup sipprade en fasansfull, utsäglig ondska som hon aldrig hade känt förut och som sjöns vattenmassor bara knappt förmådde hålla tillbaka. Vilka främmande, ondskefulla krafter ruvade i den sällsamma brunnens djup?

Plötsligt blev hon varse hur vattenytan krusades trots att ingen vind blåste i grottan. I samma ögonblick skymtade hon hur någon simmade ut i brunnen från den motsatta väggen. Handen höll i ett långsmalt föremål som tycktes tynga ned personen ned i djupet. Minn dök instinktivt ned och lyckades genom att uppbåda alla sina krafter få upp personens huvud ovanför ytan.

“Ale?” utbrast hon förvånad då hon kände igen sin barndomskamrats ansikte.

Ale försökte svara men hans röst försvann bland våldsamma hostningar och flämtningar. Minn började tala lugnande till honom men avbröt sig förskräckt. Krusningarna på ytan hade tilltagit och en väldig virvel började ta form i vattnet. Det var som om brunnens ondska sökte suga ned dem i djupet.

“Vi måste härifrån!” skrek Minn. Med förenade krafter drog hon och prästen med sig Ale. Han var ännu omtöcknad men tycktes förstå faran och följde henne så fort hans krafter förmådde. Till slut lyckades de nå stranden och utmattade kröp upp ur den fasansfulla sjön, tacksamma över att känna fast mark under sina fötter igen. Sjön lugnade sig åter och länge låg de bara stilla och hämtade andan efter de omtumlande upplevelsorna. Det blev Minn som till slut bröt tystnaden.

“Vad finns det i sjön egentligen?” frågade hon.

Nehron var alldeles blek i ansiktet och vågade knappt titta åt det håll varifrån de flytt.

“Ingen vet”, svarade han med darrande stämma. “Sjön har i alla tider ansetts förbannad. Ingen fisk finns däri och inga fartyg seglar därpå. Dvärgarna menade att sjön är konstgjord, att den skapades genom att underjordiska floder leddes om över den plats där staden sedan anlades. Kanske ligger det ändå något i historierna om det svunna ondskefulla folket. Det skulle i så fall förklara varför segern över dem fallit i glömska.”

“Menar du att man medvetet dolde brunnen?”

“Vilka krafter som än finns under ytan så besegrades de inte fullständigt. De utestängdes från vår värld och doldes för våra sinnen men någonstans finns de ännu kvar. Brunnen skyddas av vattnet, vattnet skyddas av staden, staden skyddas av de fyra folken och hemligheten skyddas av tidens glömska.”

Prästen vände sig mot Ale och Minn med ett allvarligt uttryck i ansiktet.

“Barn, lova mig att inte berätta för någon om detta. Det som skulle glömmas får inte återuppväckas. Vad som än finns i den där brunnen så får det inte släppas loss i vår värld.”

Ale och Minn nickade instämmande.

“Men tänk om Sartor också letar efter brunnen”, slog det Minn. “Han har ju redan upptäckt katakomberna och det finns inte längre kvar någon i staden förutom oss.”

Nehron brast i gråt vid hennes ord.

“Ack, Cindar, vilken börda har du inte lagt på våra axlar”, snyftade han.

Plötsligt tändes ljus längs med sjön och ljudet av röster och vapenslammer nådde dem. Någonting darrade till i Ales hand och de insåg alla att han ännu höll i det föremål han hittat i sarkofagen. Den var i samma svarta träslag och prydd med likadana reliefer av förvridna människoansikten som Sartors stav. Den enda skillnaden var att den slutade i en snidad bockfot.

“Stavhalvan som Sartor söker”, utbrast Nehron. “Då har han ännu inte segrat.”

“De kallar på varandra”, viskade Minn tyst för sig själv. “Vi måste härifrån”, fortsatte hon med högre röst.

Ingen sade emot och de rusade snabbt bort från sjön och staden och mot den omgivande labyrintens skyddande mörker. Till deras förvåning var gångarna inte tomma. Överallt låg vapen och packningar utspridda, som kvarlämnade i all hast. Minn insåg att det måste vara de flyende vättarnas utrustning och rös vid insikten om att inga kroppar syntes till. Ingick de nu i Sartors odöda armé eller hade de fallit offer för labyrintens fasa, nu när varken vapen eller Morvans magi skyddade dem?

“Här finns elddon och facklor”, sade Ale och snart kunde de med varsin ljuskälla tränga djupare in i labyrinten.

Efter ett tag nådde de en större grottsal där de vågade stanna. Gångarna låg tysta och ingen tycktes förfölja dem. Först nu kunde de ägna närmare uppmärksamhet åt Ales fynd.

Det syntes på Ale att det var med motvilja som han lade ifrån sig staven och utan att ens röra vid den insåg Minn hur kraftfull den var. Hon hade inte erfarit något liknande sedan hon burit Khendirs magiska armband och först lockades hon av den svarta staven. Men det var något som var annorlunda med det här föremålet.

Medan armbandet hade besuttit en mans stora krafter så tycktes staven snarare rymma många mäns mindre krafter. Hon tyckte sig höra ett sammelsurium av röster från det, röster

som hon instinktivt kopplade samman med de snidade ansikten som prydde staven. Minn insåg till sin förskräckelse att ansiktena talade till henne, att de bönföll henne om att inte plåga dem längre utan att befria dem från deras fasansfulla fångelse.

Var detta stavens hemlighet? Att få människor runt omkring sig att förtvina för att suga åt sig deras krafter och få sina egna krafter att blomma? Med ens fick hon en fruktansvärd ingivelse. Tänk om hennes krafter fungerade på samma sätt, tänk om hon likt en parasit sög styrka från sin omgivning var gång hon nyttjade sina krafter. Hon kände en besk eftersmak i munnen och sneglade skamset på Ale.

Hade inte hennes framgångar i klostret gått hand i hand med Ales motgångar? Var hon skulden till hans misslyckande? Hade hennes krafter utvecklats på bekostnad av Ales och hade de inte avtagit igen så fort Ale lämnat klostret? Hur självisk hade hon inte varit som glömt bort barndomens kamratliga band, som bara tänkt på sig själv och sin egen förkovran?

Hon öppnade munnen för att be om ursäkt men kunde inte sätta ord på sina tankar och förblev tyst. Hur skulle väl de kunna förstå allt som rörde sig i hennes inre när hon inte ens själv förstod. Denna ständiga förvirring, skulle hon någonsin finna sig själv? Prästens mumlande ord återförde henne till verkligheten.

“Mina böner förslår intet”, sade han uppgivet. “Förgäves har jag bett Cindar vända detta föremåls ondskefulla kraft men jag fruktar att det stammar från en tid och en plats bortom Hans makt.”

Minn erinrade sig Morvans ord om magiska föremål. Varje föremål hade en hemlighet som man måste känna till för att kunna nyttja det.

“Hur använde Sartor föremålet?” frågade hon.

Nehron förvånades över Minns plötsliga avbrytande men han hörde allvarligheten i hennes ord och rådbåkade sitt minne.

“Han slog sina offer med staven och fick dem så att försvinna”, svarade han.

“Var det allt?” envisades Minn. “Sa han ingenting, gjorde han inga gester?”

“Jag vill minnas att hans läppar rörde sig men hans ord nådde mig inte. Dock tycktes det vara olika ord varje gång.”

“Han sa mitt namn när han slog mig”, inflikade Ale, som mindes hur svärdsmästaren krävt hans svärd. “Jag kommer väl inte att försvinna jag också?”

“Du stod emot Sartors makt?” frågade prästen imponerat. “Cindar är i sanning med dig, ljusbringare.”

“Det är kanske hemligheten”, sade Minn. “Gode Nehron, känner du namnet på någon av dem som Sartor fick försvinna?”

Prästen gav henne en stolt blick.

“Unga dam”, sade han. “Jag hörde till stadens äldste. Jag har närvarat vid så gott som alla medborgares namngivande. Varje dag sedan deras försvinnande har jag återkallat deras namn med hjälp av kyrkoböckerna och bett för deras själar i hopp om deras frälsning. Jag vågar påstå att jag känner namnet på samtliga av Sartors offer.”

Minn nickade åt staven.

“Ta den då och uttala deras namn”, sade hon.

Nehron tittade misstroget på henne men Minn mötte självsäkert hans blick. En sådan självsäkerhet hade han aldrig tidigare sett hos en så ung flicka och knappast hos någon annan heller. Med en stilla bön tog han staven i sina bägge händer, slöt sina ögon och slog staven i marken i det att han uttalade ett av de många namn han hade i minnet.

Stavstöten och namnet ekade i de tomma gångarna och dog sakta ut. Till en början hände ingenting men så plötsligt steg en vit rök upp ur den plats där staven stötts i marken. Ett vitt ljus flammade hastigt upp och dog ut lika snabbt följt av ett fräsande ljud, som av hett järn i kallt vatten. När röken skingrades låg där en man, darrande och hopkrupen som ett spädbarn.

“Nobis!” utbrast prästen och knäföll vid den arme manne. “Min käre Nobis, jag trodde aldrig att jag skulle få se dig igen!”

Mannen ryckte till och kröp ihop än mer inför prästens stämman.

“Det är jag, Nehron”, fortsatte prästen med tårar i ögonen och fattade mannens hand. “Den ondska som hållit dig i sitt grepp har gett vika.”

“Nehron”, stönade mannen och tryckte prästens hand hårt, som om han vore rädd att förlora den. “Är vi döda?”

“Nej”, svarade Nehron, Cindar har frälst oss och givit oss livet åter.”

“Jag såg honom”, mumlade mannen.

“Vem? Cindar?”

“Nej!” utbrast mannen och hans grepp om prästens hand hårdnade. “Cindar fanns inte där, bara avgrundsdeep ondska och evinnerlig plåga.”

Mannens kropp genomförs med ens av krampräckningar och han kunde bara sluddra fram sina sista ord.

“Stilla”, manade prästen. “Du yrar, Cindar är med dig, har alltid varit med dig och kommer alltid att vara med dig. Du har vaknat från en lång och svår mardröm.”

“Drömde jag då eller drömmer jag nu?” fick mannen fram men prästens ord förmådde ändå lugna honom och han såg sig förvirrat om. “Kanske var det bara en dröm? Allting bleknar bort, känslorna är kvar men minnena flyr.”

Plötsligt fick han syn på staven i Nehrons hand och med ens försvann hans lugn.

“Själstaven!” utbrast han. “Då var det sant! Cindar lämnade oss verkligheten!”

“Tiden kan inte vridas tillbaka, men den kan vridas rätt”, sade prästen milt. “Den nyckel som låste in vårt folk har nu Cindar lagt i våra händer på det att vi ska befria vårt folk igen.”

Mannen stirrade klenroget på Nehron. Som för att bevisa sina ord reste sig prästen upp, höjde staven över sitt huvud och slog den upprepade gånger i marken i det att han åkallade sina församlingsbors namn.

Ord kan inte ge rättvisa åt de scener som kom att utspelas i de mörka gångarna under jord. Rädsla och förvirring övergick i glädje och tacksamhet när familjer återförenades och de som hållits för döda trädde tillbaka till de levande. Mitt i allt detta stod Ale och Minn, främlingar i staden men likväl delaktiga i de känslor som genomför stadens folk, och de kunde bara mållösa betrakta allt detta.

Men också den största glädje mattas till slut och mer grundläggande behov började göra sig gällande. Allt eftersom gångarna fylldes drog sig folk undan och samlades kring utspridda eldar. Här och där hördes frågor om mat och dryck, om hem och härd. När Minn gick runt bland folket insåg hon att det inte var slumpen som format de olika grupperna. Kring vissa eldar satt man försjunkna i bön, till andra hade man släpat de fallna vättarnas vapen och på flera håll pågick diskussioner som inbegrep handuppräckningar och noteringar i form av streck dragna i marken. Med en begynnande oro återvände hon tillsammans med Ale till Nehron.

Prästens stämman hade nu tystnat och staven låg stilla vid hans fötter. Minn noterade att den var alldeles slät, av de många ansiktsreliefer som prytt den syntes inga längre till. Nehrons värv hade inte varit lätt, han såg utmattad ut och svetten strilade från hans panna. Men än ville han inte vila, än kände han att viktiga uppgifter vilade på hans axlar. Han hade kallat till sig ett dussintal män, vars förnäma hållningar tydde på att de hade haft ledande positioner i staden, och gjorde fåfänga försök att tala till dem.

“Lyssna på mig”, bönföll han. “Vi måste bekämpa ondskan, vi är de enda som står mellan ondskan och Cindarell, vi är de som Cindar utsett till sina förkämpar.”

“Högtravande ord utan innehåll”, genmälde en av åhörarna, en reslig man med vackert tvinnade mustascher. “Ni präster är bara modiga med andras liv. Våra svärd bet inte på

Sartors härskaror. Låt oss hellre lämna staden och nyttja vättarnas svärd för att slå oss ut ur labyrinten.”

“Jag säger ju er att portarna är låsta och att det inte finns några andra vägar ut. Labyrinten blir allas vår död.”

“Förvisso”, yttrade en slätrakad, höknäst man med överlägsen blick. “Men varför denna blinda tro på svärdet? Alla har ett pris. Låt oss förhandla med Sartor, det är vår enda möjlighet.”

“Förhandla med en förrädare?” muttrade den mustaschprydda mannen.

“Ondskan inlåter sig inte i förhandlingar”, svarade Nehron med växande förtvivlan i rösten. “Underkastelse eller död är det enda som väntar er.”

“Besinna dig, min gode Nehron”, sade Nobis, som tydligen företrädde en frommare grupp. “Vi syndade då vi fjärmade oss från våra forna fränder bland de övriga folken och Cindar har i sin rättvisa vänt bort sin blick från oss. Låt oss hellre bedja om Hans förlåtelse.”

Nobis förslag föll varken den mustaschprydda eller den höknäste mannen i smaken och snart drunknade diskussionen i deltagarnas högljudda försök att överrösta varandra.

Minn bevittnade spektaklet och suckade. Undra på att Sartor hade fått dem alla i sitt våld när de inte ens kunde hålla ihop inbördes. Hon hade god lust att ställa sig upp och tala vett i dem men hur skulle en kvinna kunna få dessa självgodade män att lyssna? Ale tycktes ha fått samma tanke för han drog sig närmare henne.

“Finns det inget vi kan göra?” frågade han.

“Se själv, om de inte lyssnar på sin egen överstepräst så kommer de inte att lyssna på oss heller.”

Ale begrundade och lyste med ens upp.

“Det finns kanske ett sätt”, sade han och tog fram ett blänkande diadem.

Minn såg oförstående på honom. Sedan när bar Ale diadem och hur kunde han tro att det skulle hjälpa honom?

“Det här hjälpte när jag talade med Vittra”, förklarade han.

Minn greps av en plötslig ilska.

“Vem är Vittra?” krävde hon att få veta.

Ale rodnade och undvek frågan.

“Titta och lyssna”, svarade han bara, tog på sig diademet och ställde sig på en sten bredvid den nu uppgivne stackars Nehron.

Minn begrep ingenting. Han såg mer självsäker ut med diademet på sitt huvud än vad han brukade göra med Legims svärd vid sin sida, det svärd som nu låg övergivet i katakomberna efter deras flykt. Trodde han att diademet besatt en styrka mäktigare än ett svärd? Han som knappt ens kunde lita på en handkvarn utan att först ta isär den och se hur den fungerade inuti. Ändå ställde han sig nu inför en vilt främmande folkmassa med all sin lit till det där diademet. Han var sannerligen lika dum som tidigare.

Men det var ändå inte med det sedvanliga föraktet som Minn betraktade Ale där han stod och påkallade uppmärksamhet. Den här gången ville hon verkligen att han skulle lyckas och unnade honom verkligen framgång.

“Snälla ni”, började Ale tvekande och fick inte mer än en och annan likgiltig blick som svar.

Han lät sig dock inte nedslås utan fortsatte och varje nytt ord tycktes lämna hans mun lättare än det föregående.

“Om ni inte vill lyssna på er vördade överstepräst som levtt sitt liv ibland er så lyssna åtminstone på en ung utomstående som betraktar er för första gången. Jag har inte delat ert öde, det är sant, men jag kan ändå förstå er, jag har trots min ungdom upplevt mycket av det som ni har upplevt. Jag har ryckts bort från hus och hem, jag har förlorat nära och kära för förrädares händer, jag har känt mig övergiven av allt och alla.”

Minn tyckte inte att Ales tal var något märkvärdigt men ändå, där fanns någonting hos honom som växte sig starkare, och det var inte bara Minn som såg det. De ledande männen tystnade för att lyssna till honom och de fick snart sällskap av andra. Åhörarnas uppmärksamhet stärkte Ale och han började nu vända sig direkt till dem.

“Vördade Nobis”, sade han. “Min tro kan inte mäta sig med din. Förvisso är jag uppvuxen i kloster bland Cindars tjänare men jag tjänade honom bara till kropp och inte till själ. Då förstod jag inte Cindars storhet och hans betydelse för människorna. Nu när jag upplevt frånvaron av Cindar förstår jag hur stor han är.”

Nobis tycktes förbluffad över att höra så visa ord från en yngling medan Nehrons läppar tyst formade ordet ljusbringare. Ale vände sig nu till den höknäste mannen.

“Ärade herre. Er vilja att förhandla hedrar er. Jag har vandrat bland gravar där människors liv allt för tidigt släckts därför att viljor krockat och ord ersatts av svärd. Men jag har också sett Sartor gå över sina söners döda kroppar i sin strävan efter makt. Ni har berövats er stad. Vad kan ni kvar att erbjuda Sartor som inte ens handelsfursten Krang kunde erbjuda?”

Den höknäste mannen såg butter ut men kunde inte annat än instämma i Ales ord.

“Noble herre”, fortsatte Ale vänd till den mustaschprydda mannen. Ni har utsatts för förräderi, det skändligaste av brott mot människor. Så har också jag, ty den store krigaren Legim Järnklinga, den som jag kom att betrakta som min fosterfar, föll för en förrädares hand. Jag är inte förmäten att jämföra min förlust av en far med er förlust av en stad. Ett vet jag dock som ni har och som jag saknar. Legims baneman är okänd och bortom min hämnd, ni kan fortfarande hämnas på Sartor.”

Den mustaschprydda mannen nickade gillande. Det här var ett språk som han förstod.

“Jag har också lärt mig den styrka som enighet ger”, fortsatte Ale. “Det är enighet som får bönder att besegra kungar, det var enighet som vann er stad i fornstora dagar och det är enighet som kan få er att återvinna den. Sartor må ha splittrat de fyra folken men ni är ännu månghövdade och han är ensam. Tillsammans kan ni besegra honom.”

Ales ord lockade fler och fler till grottsalen och åhörarskaran växte. De som inte fick plats fick hans ord återberättade för sig och för varje ny lyssnare så växte Ales rykte. Det var inte längre en okänd pojke som talade, det var en ung prins som kommit enkom för att rädda dem. I grottsalen gick nu Ales tal mot sitt slut.

“Mörkret har sänkt sig över er”, fortsatte Ale, “men varje skymning följs av en gryning för den som känner vägen ut ur mörkret. Jag förstår äntligen min läromästare Lihrinds ord om triakens väg. Jag förstår att vi inte ska vänta på Cindar att finna oss utan att vi ska hjälpa varandra att finna Cindar. Min väg ut ur mörkret går mot Sartor, vart går er väg?”

I samma ögonblick inföll gryningen och solens strålar letade sig in till Drömmarnas stad och kastade sig fram och tillbaka mellan labyrintens malmrika väggar. Som av en slump nådde en strimma ljus också in till grottsalen, där den kom att vila på Ales ansikte. Ett sorl gick genom åhörarna inför detta omen och Nehron gav nu luft åt det ord han tyst format.

“Ljusbringare!” utropade han och folket upprepade jublande hans ord. “Ljusbringare, ljusbringare!”

Ale klev ned från stenen och återvände till Minns sida. Han såg utmattad ut och svettades ymnigt men det gick inte att ta miste på glädjen och entusiasmen i hans ansikte.

“Såg du?” flämtade han stolt och tog av sig diademmet. “Ja sa ju att folkkronan skulle hjälpa oss.”

Minn visste inte vad hon skulle säga. Vad som än hade hänt i grottsalen så trodde Ale att det berodde på det där diademmet. För Minn däremot var det ett tyst och dött föremål, helt utan den kraft som hon hade känt hos vättekoningens jordgåva. Men likväl hade något magiskt under ägt rum. Minn kunde bara inte förstå var den kraften hade kommit från.

18. Ensamma tu

“En mans storhet döms inte efter hans ord utan efter hans handlingar.”

Gammalt cindariskt krigarordspråk

Också de största ord måste följas av handling. Det insåg Ale nu där han tyst satt tillsammans med stadens ledande män. Den självsäkerhet som hade uppfyllt honom då han höll sitt tal var nu som bortblåst. Då hade han kunnat fånga upp alla de tankar och känslor som virvlade inom honom, då hade han lyckats omvandla dem till ord som andra förstod, då hade han känt att andra verkligen lyssnade till honom och tog till sig vad han hade att säga. Nu var han, folkhjärmen till trots, samme gamle Ale igen, den Ale som inte vågade avbryta de äldres samtal helt enkelt därför att han inte trodde att det han hade att säga intresserade dem.

Samtalet vajade fram och tillbaka. Om målet var alla eniga, staden måste befrias och Sartor besegras. Vägen dit var dock kantad av törnen och ingen av dem vågade ta första steget. Än uttrycktes oro över om murarna skulle kunna forceras, än vändades man över de förluster i människoliv som skulle komma att krävas, men framför allt uttrycktes tvivel om huruvida någon skulle våga möta Sartor och hans fruktade stav. Ingen av dem hade några klara minnen av tiden i stavens våld men alla hyste en outsäglig skräck för staven och dess bärare.

Då och då kastade de förstulna blickar på Ale, som om de hoppades att ljusbringaren skulle komma med en lösning på problemen, men förgäves och för varje gång blev blickarna allt mer besvikna och uppgivna. Ale kände att han måste säga något, annars skulle allt vara förlorat.

Till slut kunde han inte längre tåga. Han reste sig upp och talade med darrande stämma.

“Jag går”, sade han försiktigt så att det knappt hördes.

Hans ord gick dock inte männen förbi. De hade väntat på dem och tystnat för att inte missa något av dem.

“Mot Sartor?” frågade Nehron, som också deltog i samtalet.

“Mot Sartor”, svarade Ale. “Det lovade jag. Jag känner vägen och jag vågar möta honom, även om jag måste göra det ensam.”

“Cindar vare med dig”, sade Nehron rört och omfamnade honom. “Om någon kan klara det så är det du, ljusbringare.”

“Så ung men ändå så modig”, mumlade den mustaschprydda. “Och här sitter vi äldste och vågar inte annat.”

Han vände sig mot Ale och fortsatte med högre röst.

“Du ska inte gå ensam”, sade han. “Vi ska uppehålla Sartors trupper och beröva honom deras skydd. Vi ska inte låta någon komma emellan dig och Sartor. Det ger jag dig riddarhusets ord på.”

“Du ska heller inte gå tomhänt”, inflikade den höknäste. “Vad än du behöver kommer köpmännens hus att giva dig.”

Ale tackade männen med några förlägna ord, ovan som han var vid situationen, och tog villigt emot deras ryggdunkningar. Hans tankar var dock redan långt borta. Var detta det hjältedåd spökande hade förespeglat honom? Var detta det han hade strävat efter i sitt liv? Skulle detta också leda honom till hans död för Sartor svärdsmästarens hand?

“Du är inte klok!” fräste Minn när hon senare fick diskussionen återberättad för sig. “Hur ska du kunna besegra Sartor? Du har inte en aning om vilka krafter han besitter.”

“Legim skulle inte tveka”, försökte Ale. “Han skänkte mig sitt svärd och det finns förhoppningsvis kvar i katakomberna där jag lämnade det.”

“Nej”, svarade Minn, “Legim skulle klara det men du är inte Legim.”

Minn ångrade genast sina ord då hon såg hur de smärtade Ale men ilskan fanns kvar hos henne.

“Jag går ensam” svarade han bara.

“Idiot”, sade Minn. “Tror du verkligen att jag tänker låta dig gå ensam? Jag följer också med dig.”

De ledande männen hade förvånade åhört deras samtal och vid Minns sista ord gick det ett sus bland dem.

“En fläck på vår heder är det att den ska försvaras av en...” började den mustaschprydda men han måste ha bitit sig i tungan ty han avbröts sig plötsligt och tog sig för munnen.

“Det ankommer inte människorna att skilja det som Cindar fogat samman”, yttrade Nehron kryptiskt.

Minn såg att han ännu höll den mystiska staven i ett fast grepp och hon fick en plötslig ingivelse.

“Skulle vi få med oss vad än vi behövde?” frågade hon.

“Ja”, svarade den höknäste mannen tvekande, som om han var rädd att han hade lovat för mycket, men Nehron nickade ivrigt instämmande.

“I så fall, min gode Nehron, skulle jag vilja ha med mig stavhalvan”, sade hon. “Jag har en känsla av att jag kommer att behöva den mot Sartors stavhalva.

“Men mitt barn”, började prästen upprört, “detta är ett ondskefullt och farligt föremål”.

Minns bedjande blick fick honom dock att tystna och tankfullt betrakta den unga och modiga kvinnan som han hade framför sig. Till en början tycktes han oroad, som om han såg någonting i hennes blick som han inte tyckte om, men snart såg han på henne med samma hänfödda ansiktsuttryck som vid deras första möte i katakomberna.

“Cindars tro är stark hos dig, ljusbringerska”, mumlade prästen och överräckte med en kort bön staven till henne. “Må Cindars kraft vända vår fiendes vapen mot honom själv.”

Minn tog emot staven och gav de andra männen en avmått blick.

“Kan vi gå då?” frågade hon kort.

Stadens ledande män stod för ett ögonblick handfallna inför det kurage som de själva inte förmått uppvisa. Snart började de emellertid tävla med varandra i att visa sig handlingskraftiga. Riddarnas hus började utrusta de stridsdugliga bland stadsborna med de fallna vättarnas vapen medan köpmännen fördelade övriga uppgifter till var och en efter förmåga. Bönder uppdrogs att samla in mat från åkrarna, hantverkare sattes att reperera stegar, skrivare fick i uppgift att rita upp kartor över staden och läkekunniga förberedde sig på att ta hand om varje strids följeslagare – de skadade och de döda. Prästernas hus slutligen ägnade sig åt att hålla förböner och bidrog på så vis till att ingjuta mod i det hårt prövade folket inför de uppoffringar som väntade. När skymningen åter föll var de redo att återta Drömmarnas stad.

Ale och Minn hade under tiden försökt sova ut och samla krafter inför de kommande utmaningarna. När stunden var inne tog Nehron avsked och omfamnade dem faderligt. Han hade försett dem med en karta över katakomberna så att de skulle kunna hitta in till staden igen. I gryningen skulle folkarmén anfälla Sartors trupper men i kampen mot Sartor själv kunde Ale och Minn bara förlita sig på sig själva och Cindar. Ensamma gav de sig så av mot staden.

Månen lyste svagt upp den grottsal där Drömmarnas stad ruvade. Inga ljus lyste i staden men dess silhuett kunde anas bortom den tysta och mörka sjön. Sartor var med all säkerhet medveten om att någon befriat stavens fångar. Vad hade han gjort under de många timmar som förflutit sedan dess? Inga odöda hade skickats ut i grottorna, inga patrullerade runt staden. Hade han gillrat några dolda fällor eller satt han i sitt torn och bidade sin tid i väntan på deras ankomst? Inget av alternativen tilltalade Minn. Hon hade bara sett denne Sartor några

ögonblick men det hade räckt för att hon skulle förstå vilken farlig fiende han var. Morvan hade varit stark men hennes far hade varit ännu starkare och blivit hennes baneman. Skulle det förunnas Minn att hämnas Morvans död? *Ville* hon hämnas hennes död?

Om Ale umgicks med liknande tankar så visade han det inte. Han hade inte yttrat ett ord sedan Nehrons avsked. Sammanbitet och med blicken fäst framför sig gick han sitt öde till mötes. Var det mod, målmedvetenhet eller något annat som drev honom? Han var inte längre den velige Ale som hon var van vid. Det var som om någonting hade förändrat honom.

Minn lät tankarna flöda fritt. Hade något hänt sedan han förvisats från klostret och de skilts från varandra? Han hade lämnat klostret som en pojke men när de återsågs i staden så var han en man med vapen. Nej, det var inte hela förklaringen, ty bakom fasaden hade hon ännu känt igen den osäkre Ale. Det var i katakomberna som han hade blivit tystare och hårdare. Prästens berättelse hade tagit honom hårt, som om han hade känt sig medskyldig till stadens öde. Men det var inte bara stadens öde som hade tyngt hans sinne, det hade också Legims död gjort.

Hon hade känt starkt för den tappre krigaren men det var först i och med hans död som hon till fullo hade förstått det. Måhända gällde det också för Ale? Hon drevs av en stark hämndlust och det gjorde kanske Ale i ännu högre grad? Men ingen av dem visste vem den okände förrädare som prisgivit klostret var. Varför då gå mot Sartor, Minn med Morvans hämnd på sina axlar och Ale med stadens hämnd? Kanske hade hämnden vuxit sig så stark hos dem båda att målet inte längre spelade någon roll så länge de kunde få utlopp för den? Minn skakade sorgset på huvudet. Mer och mer förstod hon det mörker som hade förtärt den arma Morvans själ och mer och mer fasade hon för att hon själv skulle gå samma väg.

De nådde fram till kanten av sjön, till synes utan att upptäckas. Den ondska som de båda hade känt i sjön tycktes nu svagare och de kunde uppbåda mod nog att än en gång dyka ned i den under ytan dolda brunnen. Simningen under vattnet gick lättare den här gången, då de visste hur lång tunneln var, och snart befann de sig åter i katakomberna.

Flämtande kravlade de upp ur vattnet, tacksamma över att få inandas katakombernas luft, hur unken och kväljande den än var. Ett tyst mörker omslöt dem och de famlade längs golvet efter de tillhörigheter som de hade lämnat efter sig. Det blev Ale som först hittade något och han utstötte ett triumferande rop.

“Elddonet?” frågade Minn hoppfullt.

“Bättre upp”, hördes Ales röst i mörkret. “Mitt svärd är ännu kvar.”

“Vad ska du med ett svärd till när du inte ser någonting?” snäste Minn.

“Det är Legims svärd”, svarade Ale med ett tonfall som om svaret skulle förklara allt.

Minn suckade då hon fick sina misstankar bekräftade.

“Leta upp elddonet så att vi kan komma vidare”, sade hon bara i mildare ton.

Ale lyckades verkligen finna elddonet också och snart hade de åter ljus. Det fladdrande skenet lyste upp samma fuktdrypande väggar och stenlagda golv som tidigare. Alla de föremål som de hade lämnat efter sig låg orörda kvar. Av allt att döma hade Sartor inte upptäckt deras flyktväg och skulle förhoppningsvis inte heller upptäcka deras återkomst.

De satte sig ned för att vila ut efter den ansträngande simturen och låta kläderna torka en aning. Ale var fortsatt sammanbiten och till slut kunde Minn inte låta bli att ställa den fråga som så länge hade velat ställas.

“Varför gör du det här?”

Ale vände huvudet mot henne men tycktes bara se förbi henne, som om hans tankar vore någon annanstans. Men Minn tänkte inte låta honom komma undan så lätt. Allting hade gått så snabbt sedan de så överraskande återsett varandra i Drömmarnas stad och det var först nu som de var ensamma igen och kunde prata med varandra.

“Sartor har gjort mycket ont”, fortsatte hon, “men dig har han inte förrått.”

Ale såg fortfarande förbi henne men den här gången bröt han sin tystnad.

“Har han inte?” frågade han. Ales fråga riktades såväl till Minn som till honom själv. “Sartor har alltid varit en av de hjältar jag sett upp till, en man i vars fotspår jag alltid velat gå. Det har alltid varit min dröm men nu har den drömmen slagits i spillror lika brutalt som så mycket annat i den mannens närhet. Nu vet jag inte längre vad jag ska tro.”

Minn drog sig försiktigt närmare. Hon hade aldrig hört Ale tala så öppenhjärtigt förut.

“Aldrig kunde jag tro att någon så hjältemodig också kunde vara så ond”, fortsatte Ale. “Om Sartor kunde förråda en hel stad, vad mer kan han ha förrått i sitt liv? Jag trodde att jag gjorde det rätta när jag följde handelsfursten Krang på den väg som ledde till hans far och till Drömmarnas stad. Nu ser jag emellertid hur blodbestänkta Sartors spår har varit hela tiden och hur inte ens hans egna söner tillåtits stå i vägen. Krang föll offer för ett gift som jag nu misstänker kom från Sartors egen hand. Morvan var obehäpnad men dräptes likväl kallblodigt. Kanske låg Sartor också bakom anfallet mot Lihrinds kloster. Dessutom...”

Här tystnade Ale ett ögonblick, som om han kommit att tänka på något.

“Ja?” sade Minn uppmuntrande.

“Jag har träffat ännu fler som kanske drabbats av Sartors förräderi”, sade Ale tankfullt. “Jag lovade att hjälpa dem.”

“Vilka då?” undrade Minn men Ale svarade inte.

Av hans min att döma hade han nått till en punkt i sin berättelse som han helst inte ville tala om och Minn avstod från att pressa honom.

“Det är modigt av dig att följa den väg som så många andra stupat längs”, sade hon bara.

Ale smekte varsamt Legims gamla svärd.

“Legim var en god hjälte”, sade han. “Jag förlitar mig på hans svärd. Det svek honom aldrig och jag är säker på att det inte kommer att svika mig heller.”

Minn knep ihop ögonen i ett fåfängt försök att utestänga bilden av Legims död. Honom hade inget vapen hjälpt. Ale sade något men hans ord gick henne förbi.

“Än du då?” upprepade Ale. “Varför gör du det här?”

“Jag har också gett ett löfte”, svarade hon bara kort.

Ale tycktes förstå och frågade inte mer om det.

“Och du tror att staven kommer att vara dig till hjälp?” sade han bara.

Minn kastade en blick på den svarta staven i sitt knä och nickade och Ale lät nöja sig med det. Det var dock inte hela sanningen. Innerst inne förlitade hon sig på Morvans förutsägelse om hennes krafter. Morvans mål hade varit Sartors död och hon hade sett Minns krafter som ett medel därtill. Ställda inför Sartors krafter hoppades Minn äntligen vinna insikt om sina egna och därmed kunna besegra Morvans baneman.

Men där fanns också hos henne en gnagande känsla av tvivel. Morvans krafter hade, lika lite som Legims styrka, förmått avvärja döden. Skulle hon och Ale verkligen kunna lyckas där Morvans krafter och Legims styrka misslyckats? De hade anträtt en farlig väg, hon och Ale, en väg som bara kunde sluta i framgång eller död.

19. In i mörkrets hjärta

“Den armé är inte stark som står och faller med en man.”

Ur general Ranulfs bok Kriget som konst, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

De smög försiktigt genom katakomberna och sände en tacksam tanke till Nehron goda minne ty utan prästens karta skulle de aldrig ha funnit vägen genom dem. Under sin flykt hade de bara hört sina egna steg men nu när de själva rörde sig ljudlöst hördes underjordens andra ljud så mycket tydligare. Vattendroppar föll tungt från taket ned på stengolvet och ljudet ekade genom gångarna. Då och då skrämdes de upp av tassande ljud framför dem men vad det än var för okända varelser som levde här nere så var de mer rädda än Ale och Minn och visade sig aldrig.

Med kartans hjälp närmade de sig kyrkans krypta, där de först hade träffat Nehron. Bara ett hörn till så skulle de vara säkra för Sartors odöda, om än inte för Sartor själv. Men i samma ögonblick som de skulle svänga runt hörnet så kände Ale en orolig rörelse från Silkestass. Skogsmusen hade förblivit Ales följeslagare och lugnt legat hopkurad mot Ales bröst. Nu var det emellertid något som fångade hans uppmärksamhet.

Ale lade varnande en hand på Minns axel och de stannade tysta vid hörnet. Nu kunde båda höra det ljud som väckt skogsmusens oro. Bakom hörnet hördes det knirrande ljudet av en vev som drog åt en armborststräng.

“Det måste vara de odöda”, viskade Ale. “De har spårat oss fram till kryptan.”

“Ljudet kommer bortom kryptan”, svarade Minn. “Nehron hade rätt, de vågar inte passera helig mark.”

“Inte de kanske, men väl deras skäktor. Vi kan inte heller nå kryptan.”

“Om ändå Morvan vore här”, undslapp det Minn och erinrade sig besvärjerskans förmåga att undslippa främmande blickar.

Just som Ale skulle till att fråga Minn vad hon menade avbröts de plötsligt av ett ljud bakom dem. Det var ljudet av metall som slogs mot sten, alldeles för nära den plats där de stod. För varje slag föll grus från taket ned på golvet ett tjugotal steg från dem. Varje nytt slag lät tyngre än det föregående och följdes av fler och större gruskorn. Någon eller något höll på att gräva sig in i gången bakom dem

Ale gjorde en ansats att springa tillbaka men det var redan för sent. Ännu ett tungt slag föll och taket kunde inte längre stå emot. Grus och stenar rasade in i gången och en svag strimma ljus silade in i katakomberna. Ett hål öppnade sig i taket och bortom det skymtade något som rörde sig. De var fångade i en fälla!

Med kallsvettiga händer drog Ale sitt svärd. Han hade en gång sett hur Legim modigt svingat det mot en övermakt av skelett och han tänkte minsann sälja sig lika dyrt. Skulle detta bli sista gången som svärdet drogs ur sin skida? Vid hans sida tycktes Minn djupt koncentrerad. Hon var inte rädd, det trodde inte Ale om sin vän, men kunde ens hennes förslagenhet rädda dem nu?

De hörde nu skramlet av tunga vapen och rustningar och såg hur en repstege firades ned genom hålet. Repstegen krängde som om någon klättrade ned för den. När som helst väntade de sig att se de vitnade benen av Sartors odöda komma ned genom hålet.

Men plötsligt slutade repstegen att kränga. Från hålet nådde dem det avlägsna ljudet av stridshorn. De besvarades av stridshorn från närmare håll och Ale och Minn hörde hur vapenskramlet först tilltog för att sedan snabbt dö bort. Nu började även de dolda armborstskyttarna runt hörnet att avlägsna sig och snart var det åter tyst i gången.

“Vad hände?” viskade Minn.

“Se på gryningsljuset” viskade Ale och pekade på ljuset som silade ned i gången framför dem. “Det måste vara de våra som anfaller”. Han uttalade orden med stolthet, som om det var han själv som kommenderade dem.

“Då har vi inte ett ögonblick att förlora”, genmålde Minn. “Vi måste ut innan de kommer tillbaka.”

De smög fram till hålet och kastade försiktiga blickar uppåt. För första gången på länge blickade den värmande solen tillbaka på dem. Den hade kravlat sig över kraterns kant och lyst nu upp staden med sin fulla styrka, som om den också ville välkomna folket till den nya dag som väntade dem. På avstånd hördes ljuden av många springande steg men kring hålet var allting tyst.

Ale tittade frågande på Minn och hon svarade med en tyst nick. Han tog ett djupt andetag, satte foten på repstegens första steg och började klättra upp. Efter bara några steg vidgade sig hålet och Ale fann sig ståendes på botten av en grop där hackor och spador låg utspridda som kvarlämnade i all hast. Repstegen var fäst vid hålets kant men en vanlig stege fortsatte upp till gropens kant, bortom vilken stadens huskroppar skymtade. Han befann sig i botten av en av de många gropar som Sartor hade låtit gräva i staden.

Minn skyndade upp efter honom och tillsammans klättrade de uppför stegen. Väl uppe kände Ale snabbt igen sig. De befann sig bara ett par kvarter från den åttakantiga byggnad där Ale först hade träffat stadens självhärskare. Uppehöll han sig alltjämt där eller ledde han sina trupper i striden? Det fanns bara ett sätt att ta reda på det.

Försiktigt smög de sig fram genom smala gränder. På gatorna utanför rusade odöda soldater bort mot murarna, varifrån stridslarm och härskrin hördes. Ingen tycktes dock upptäcka Ale och Minn och utan att stoppas nådde de fram till torget i stadens mitt. Den åttakantiga byggnaden stod där ensam och tycktes vänta på deras ankomst.

“Ingen ser oss”, viskade Ale.

“De ser vad vi vill att de ser”, mumlade Minn. “Hennes magi står oss bi.”

Ale såg oförstående på henne men sade ingenting. I stället tog han hennes hand och tillsammans rusade de över torget och fram till byggnaden. Den tunga järnporten var stängd men svängde förvånansvärt lätt upp för Ales hand. Det var lika tomt innanför porten som utanför och det fanns nu ingen mellan dem och Sartor.

Med vana steg ledde Ale dem genom de dunkla korridorerna och trapporna, högre och högre upp. Först när de befann sig framför dörren till den sal där han först träffat Sartor stannade han och hämtade andan.

“Här inne är han”, flämtade han. “Jag känner det på mig.”

Minn bara nickade tyst till svar. I hennes blick fanns dock åter den bestämda gnista som Ale hade sett så ofta förr och som han visste inte behövde mycket för att flamma upp till en vrede. Ale nickade tillbaka och öppnade försiktigt dörren.

Den stora åttakantiga salen hade inte förändrats sedan Ale sist var här och den var lika tom nu som då. Tysta betraktade raderna av stenbänkar dem men för Ale var de numera mer än bara stenbänkar. Han såg nu för sitt inre hur stadens folk brukade samlas här för att dryfta gemensamma angelägenheter och lyssna till varandras tal. Kanske hade också Sartor och hans okände följeslagare talat här och med sina lömska ord sått split mellan folken. Samme man som förmått ena Brödrarike hade också förmått splittra Drömmarnas stad. Samme man som Ale i hela sitt hade sett upp till sökte han nu med sitt liv som insats att dräpa.

Minns grepp om hans hand hårdnade och skingrade hans tankar. Darrande pekade hon mot terrassen. Där ute stod en bredaxlad man och blickade ut över staden medan hans pälsbrämde mantel flaxade i vinden. Han stod vänd från dem men det rådde ingen tvekan om att det var Sartor svärdsmästaren själv. I hans hårt knutna händer syntes dock varken svärd eller stav, han var obeväpnad.

Ale drog ljudlöst sitt svärd och smög fram med Minn tätt efter sig. Många gånger hade svärdet dragits ur sin skida av sin nye ägare men blod hade det inte smakat sedan Legims dagar. Skulle detta bli första gången?

Sartor stod alltjämt med ryggen mot dem. All hans uppmärksamhet var riktad mot de strider som pågick nedanför honom. Att döden nalkades bakom honom tycktes han helt aningslös om. Ale var nu bara tre steg från Sartor. Tre raska steg och sedan ett kraftfullt hugg så skulle det hela var över. Sedan skulle hämnden vara utkrävd.

Med svettiga händer höjde Ale svärdet. Två steg kvar nu. Manteln kunde dölja en rustning men nacken var oskyddad. Ett högt hugg mellan huvud och axel borde vara tillräckligt. Ale visste från sin träning att han hade styrka och skicklighet för ett sådant hugg med hade han mod för det? Ett steg kvar nu. Det skulle han snart få veta.

Ale tog det sista steget och sänkte samtidigt svärdet mot Sartors oskyddade nacke. Men svärdet träffade aldrig sitt mål. I samma ögonblick drabbades Ale av en fruktansvärd smärta i bröstkorgen. Smärtan tog all styrka ur honom och han segnade vanmäktigt ned på knä. Hans händer grep ännu om svärdet men han förmådde inte längre lyfta det. Fram från det draperi som dittills dolt honom klev nu en välbekant man fram och ställde sig mellan Sartor och Ale.

“Varnade jag dig inte för svärdets väg?” sade han hånfullt med en underton av illa återhållen ilska.

Ale tittade upp och hann som i en dimma se hur munken Triotor tornade upp sig framför honom innan en ny blixtny smärta for genom honom. Det kändes som om någon försökte klösa hjärtat ur bröstet på honom.

“Vad vill det här säga, munkkåpa?” utbrast Sartor, som nu hade vänt sig om. Åsynen av Ale med svärdet i hand hade gjort honom alldeles vit i ansiktet och han darrade lika mycket av vrede som av skräck.

“Jag sade dig att han var stark”, svarade munken oberört. “Hur skulle han annars kunna ha tagit sig till Sartor svärdsmästaren, ensam och osedd? Tyvärr förstår han inte sitt eget bästa”

“Han är inte ensam!” fräste Minn.

Triotor och Sartor tittade upp och tycktes först nu se henne.

“Åhå”, fnissade Triotor roat men alltjämt med ett ilsket tonfall. “Är det en tös som förvidit huvudet på dig?”

Han vände sig till Sartor.

“Herre, lyckan ler mot dig igen”, sade han. “Din armé har snart återtagit din stad, Ale och hans svärd har jag redan tagit åt dig och nu kan du med egna händer ta dig såväl den andra stavhalvan som en frilla.”

Minn blev blossande röd av munkens ord och hennes ögon flammade upp som vore de eldar.

Triotor självsäkerhet sveptes för ett ögonblick undan och han tog osäkert ett steg bakåt.

“Staven, herre”, väste han kort till Sartor.

“Räds du kjoltyg?” började Sartor hånfullt men tystades snabbt av Triotor.

“Staven! Nu!” röt Triotor och vad än Sartor tyckte om att ta emot en befallning från sin tjänare så tänkte han inte säga emot honom nu.

Med ett plötsligt kliv rusade han förbi Minn och bort mot podiet. Ale försökte resa sig upp men trycktes ned igen som av en osynlig hand mot bröstet. Smärtan var olidlig,

“Stoppa honom”, var allt han kunde få fram.

Minn såg rådvill från den plågade Ale till den flyende Sartor. Triotor tycktes åter lugnare och mötte hennes blick med triumf i sin. Men det var inte Minn som var föremål för hans intresse längre utan Sartor och ju närmare Sartor kom podiet, desto lugnare blev Triotor. Ale insåg det, trots smärtan, och tittade bönfällande på Minn. Men Minn hade redan insett det. Med tårar i ögonen lämnade hon Ale bakom sig för att ta upp jakten på Sartor.

Triotor gjorde en ansats att följa efter men tycktes komma på andra tankar och lutade sig över Ale. Hans brunfläckiga hand sökte sig darrande mot Ales bröstorg och var gång de knotiga fingrarna drog ihop sig var det som om Ales hjärta slutade slå.

“Ale, Ale”, sade han med något som nästan liknade medlidande i rösten samtidigt som han nervöst slickade sig om munnen. “Jag varnade dig för den här vägen, jag kunde ha blivit din ciceron på ärans väg men du valde dödens väg.”

“Än du då?” genmålde Ale med en röst som knappt bar honom. “Hur kan en Cindars tjänare tjäna en ond man som Sartor?”

Munken tycktes först förvånad men skrattade sedan hest.

“Har du sett men ändå inte förstått?”, frågade han. “Är det den som svingar svärdet som är herre eller den som tillhandahåller svärdet?”

Ale gav honom en oförstående blick.

“Nej, du har inte förstått”, mumlade munken. “Sartor var förvisso stark också utan mig men det är jag som gjort honom till den han är. Det är jag som befriat honom från de bojor som bundsförvanter och anförvanter utgör. Det är jag som upptäckt styrkan inom honom, närt den och fått den att blomma ut. Ah, jag ser att du börjar förstå.”

“Du... är döden”, flämtade Ale. “Den död som följt Sartor.”

“Jag har ju lärt dig att död följs av liv”, skrockade Triotor, som om han njöt av den här stunden. “Sartor trodde i sin enfald att han skulle bli starkare om han delade sin makt med andra men ju fler som dött i Sartors väg, desto mer makt har han själv fått och desto starkare har han själv blivit.”

“Brödrarikes folk, Drömmarnas stad, hans egna söner...”, pressade Ale fram. “Varför?”

“Ett ringa offer för den belöning som väntar”, svarade munken kallt. “Stora tider fordrar stora människor, för svaga människor finns ingen plats i den nya tid som väntar.”

De knotiga fingrarna rörde nu darrande vid snörningen på Ales bröst och Triotor tycktes få något sorgset i blicken.

“Du hade kunnat bli ännu större”, suckade han vemodigt men på hans läppar spelade ännu ett hånfullt leende och smutsgul saliv trängde fram mellan läpparna. “Kanske till och med den störste om du följt mig.”

Med återhållet ivriga rörelser började han lösa upp Ales snörning, som för att blotta hans av osynliga smärtor plågade bröst.

“Du... dödade... Legim...”, fick Ale mödosamt fram. “Aldrig!”

“I så fall, min unge vän, ska du dö”, sade Triotor kallt men utan att sorgen lämnade hans blick. “Men först...”

Munken hann aldrig avsluta sin mening. Med ett skrik av smärta ryckte han undan handen från Ales bröstorg. På den satt något litet och ludet, vars ljusa päls nu färgades mörkt röd av det blod som sprutade från munkens finger. Det var Silkestass, som kurat vid Ales bröst till dess att Triotor befriat den. När det knotiga fingret hade letat sig in innanför Ales klädnad hade skogsmusen begravt sina onaturligt stora och vassa tänder i det ända in till benet. Ögonen lyste rödare än någonsin tidigare och trots sin storlek såg Silkestass mer ut som ett stort rovdjur i färd med att slita ett stycke kött ur sitt villebråd än en liten skogsmus.

I samma ögonblick som Triotors hand rycktes undan var det som om också smärtan i Ales bröstorg försvann. Instinktivt ryckte han till sig sitt svärd för att få det mellan sig och munkens farliga hand. Triotor måste ha sett hans rörelse i ögonvrån för med ett närmast djuriskt vrål kastade han sig mot honom. Ale höjde svärdet i försvar och tappade andan när dess hjalt trycktes in i hans bröstorg. Något varmt och fuktigt skvätte i Ales ansikte och till sin fasa insåg han att det var blod. Var hans sista stund kommen? Höll han på att dö nu?

Med dimmig blick tittade han upp och mötte Triotors blick. Också i munkens ansikte fanns fasa. Han var alldeles blek, ögonen var uppspärade och det lilla hår han hade stod på ända. För en gångs skull uttryckte hela hans väsen samma känsla, en stor och ousäglig ångest.

Små rännilar av blod rann ned längs svärdet och Ale insåg med ens att det inte var hans blod utan Triotors. När munken hade kastat sig mot Ale hade svärdet trängt in i hans bröst och det var hans egen tyngd som pressat det djupare in i den spensliga kroppen.

Triotor försökte säga något men ur munnen kom det endast ett gurglande läte och än mer blod. Han tog tag i terrassräcket och hävde sig mödosamt upp. Långsamt höjde han handen mot Ale. Silkestass bet sig alltjämt fast i hans finger men det bekom honom inte längre. Läpparna formade ljudlösa ord och handen rörde sig hotfullt mot Ale. Men så gick plötsligt en skälvning genom munkens kropp och han sänkte åter handen. Utan att släppa Ale med blicken ragglade han bakåt, stötte till terrassräcket, famlade kraftlöst i luften i ett fåfängt försök att återfå balansen och föll sedan huvudstupa ut ur Ales synfält. Inget skrik hördes från Triotors fall, bara en dov duns när marken nedanför ändade det.

Ale låg flämtande kvar på golvet. Smärtan i bröstet var borta men varje andetag var en svår kamp och den luft han fick i sig räckte inte till. Han kände att han bara ville sluta ögonen och låta sömnen döva känslorna. Men med ens insåg han att allt ännu inte var över. Sartor var ännu i livet och Minn var ensam med honom! Ale tvingade sig upp på fötter och stapplade bort från terrassen, åt det håll Sartor och Minn försvunnit.

Under tiden hade Minn följt efter Sartor mot podiet i salens mitt. Höga stentrappor ledde upp till podiet, varifrån man kunde blicka ut inte bara över salen utan också över staden som breddade ut sig utanför. Men Minn hade bara ögon för Sartor. Mitt på podiet stod den väldige svärdsmästaren och i hans händer fanns nu den andra stavhalvan. Vid åsynen av den stannade Minn upp och för ett ögonblick svek henne modet.

“Du kommer för sent, flicka lilla”, sade Sartor strävt. “Räck mig nu din stavhalva så att de två äntligen får återförenas, om du inte vill gå samma väg som min fördömda avkomma.”

Hågkomsten av Morvans död fick Minns ilska att flamma upp igen men Sartor skrattade bara då han fick se det.

“Samma vilda blick som den där horungen”, skrattade han. “Då, när jag accepterade ynglingen som mitt barn, hoppades jag på att det var en krigares manliga, bestämda blick. Nu känner jag bättre den hysteri och de onaturliga krafter den skvallrar om.”

“Morvan förutspådde din död”, väste Minn. “Om inte genom hennes krafter så genom mina.”

“Morvan var från sina sinnen som trodde att en kvinna, kunde besegra Sartor svärdsmästaren. Gå inte samma väg om du inte vill dela hennes öde, häxyngel!”

Sartors provokationer var som olja på Minns flammande vrede. Hon kände hur krafter minst lika starka som vid Legims död byggdes upp inom henne. Runt omkring dem tycktes luften bli tunnare och ljuset svagare, som om de omgivande elementens krafter sögs upp av Minn och kanaliserades genom hennes kropp. Hon kände hur en enorm energi byggdes upp inom henne, en energi som sprakade som den starkaste eld och pulserade som det vildaste vatten, och som bara väntade på att få släppas loss.

Stavhalvan darrade till i hennes hand, som om energin hade väckt den också och som om den också ville känna energin flöda genom sig. Minn svarade med att höja staven mot Sartor och släppte loss alla sina krafter mot den man som hon byggt upp ett sådant hat inför och som hon mer än någon annan önskade livet ur.

Än en gång såg hon den förtärande elden flamma upp, samma eld som ombesvärjt Morvans vättar och förkolnat deras kroppar. Skillnaden då mot nu var att elden inte slocknade direkt utan brann vidare, som om den närdes av Minns hat och inte ville ge upp förrän föremålet för hennes hat var förintat och för alltid.

Till slut räckte inte ens Minns hat till att hålla elden vid liv. Utmattad föll hon på knä och med det falnade också elden och dog ut. Darrande lyfte hon blicken mot den plats där Sartor stått. Den syn som mötte henne fick hennes hjärta att nästan stanna.

Av den eld som svept fram över podiet fanns inte minsta spår. Ingen sot täckte podiet och ingen bränd lukt vilade över det och kvar på samma plats som innan stod Sartor svärdsmästaren, till synes helt oberörd av den ansamlade kraft som Minn slungat mot honom. Hon hade misslyckats igen!

“Stora är dina krafter”, sade Sartor sammanbitet. “För stora för att förspillas. Den falske munken hade rätt, det ni har tagit från mig i staden kan jag ta tillbaka från er.”

“Det är omöjligt”, flämtade Minn. “Din stav kan inte ha någon kraft kvar. Vi befriade Drömmarnas stad.”

“Mycket har ni tagit från mig”, svarade svärdsmästaren, “men än har min stav kraft kvar och den kraften är tillräcklig för att jag ska genomskåda din patetiska magi. Nu är stunden inne att återgälda mig. Din följeslagares namn känner jag inte men väl ditt. Minnea är ditt namn och dina krafter kommer mer än väl att kompensera för dem som ni släppt lös.”

Han höjde hotfullt staven och tog ett bestämt steg mot henne. Minn svarade med att höja sin stav.

“Du känner kanske mitt namn men jag känner också ditt. Ta ett steg till och det blir ditt sista i denna värld.”

Men Sartor bara hänskrattade till svar.

“Du använder inte bara dina krafter fel utan också dina kunskaper. Vet att när Sjalastaven var en så gav den bäraren makt från andra världar. Men när den förre bäraren av staven besegrades så bröts staven i två delar och därmed bröts också dess krafter. Delad har staven inga andra krafter än dem som härrör från dess offer. Men medan min halva kan förvisa människor från vår värld och ta deras krafter så kan din halva blott återkalla människorna igen och ge dem kraften åter.”

Sartors ord dödade det sista av Minns hopp. Darrande såg hon hur den väldige mannen fortsatte att närma sig. Allt var slut. Vad än hennes och stavens krafter bestod i så hade hon inte förstått att utnyttja dem. I triumf höjde Sartor sin stavhalva över den försvarslöse Minn.

“Med stavens hjälp ska jag bemäktiga mig både dina krafter och din stavhalva och sedan blir jag oövervinnerlig!”

Uppgivet men fast besluten att möta sitt öde med öppna ögon lyfte Minn på huvudet. Då insåg hon plötsligt att Sartors stavhalva till skillnad från hennes inte var helt slät, ty på dess topp satt ett grovt utmejslat ansikte med åldriga och värdiga drag. Med ens förstod hon vem det måste vara. Den förre bäraren av Sjalastaven, han vars tomma grav de hade stött på i katakomberna!

Inskriptionen hade talat om hur staven hade tagit sin tribut och det fanns bara ett sätt som staven hade kunnat göra det på. Om inte hennes krafter kunde besegra Sartor så kunde kanske hans göra det! Utmanande mötte hon Sartors blick.

“Har inte Cindar lärt dig att det är saligare att giva än att taga”, sade hon bistert och slog sin stavhalva i golvet i det att hon uttalade den förre bärarens namn. “Thargan!”

20. Sjalastaven

“Vår värld är bara en av många världar. Fordom var gränserna mellan världarna flytande och främmande väsen vandrade i vår värld. Men gudarna stängde gränserna, ty de fruktade dessa väsen som de inte hade skapat och inte hade kontroll över. Dock kunde de inte dölja de främmandes spår och än idag utgör dessa en nyckel till andra världar. Stor makt väntar dem som finner en sådan nyckel, ty det som är naturligt i en värld kan vara gudomligt i en annan värld och tvärtom.”

Förmodat stycke ur den förbjudna boken Demonion

Minnns ord fick Sartor att förskräckt ta ett steg tillbaka. En känsla som han inte känt på mycket, mycket länge uppfyllde svärdsmästaren. Det var den känsla av namnlös fasa som människor bara uppfylls av då de ser döden i vitögat utan att vara redo för den.

“Nej!” utbrast han. “Du vet inte vad du gör!”

Men det var för sent. Staven slog i golvet med ett dovt ljud som ekade genom salen. Ekona hann inte dö bort förrän en vit rök steg upp från den fläck varifrån stavens svarta trä hade mött det hårda golvet mörka sten. En ljusblxt flammade upp följd av ett kraftfullt dån och den vita röken antog med ens färgen av svartaste svart. Men än svartare var den fasansfulla skugga som plötsligt framträdde ur röken.

Skuggan antog konturerna av en väldig man, flera huvuden högre än Sartor, som tycktes krympa inför honom. Fåfängt höjde Sartor sin stav mot honom men skuggan svarade bara genom att höja sina armar.

“Sartor”, hördes en iskall röst från skuggan. “Hur vågar du besudla Sjalastaven med dina ovärdiga händer?”

Skuggan tycktes knyta ihop sina händer och föra samman dem över sitt bröst. Minn kände hur hennes stavhalva började vibrera och med ens slets den ur hennes händer, som betvingad av en kraft starkare än något annat i denna värld. Också Sartors stavhalva slets ur hans händer och de båda fångades i, eller snarare sökte sig till, skuggans knutna nävar. Ännu en ljusblxt flammade upp som bländade dem båda och när de åter kunde se var staven sammanfogad till ett i skuggans obehagliga grepp. Det låg som ett mörkt skimmer runt staven som tycktes uppsluka allt ljus omkring den.

“Sartor”, ljöd åter skuggans kalla stämma. “Bered dig nu på att möta stavens verkliga herre och dela det straff som jag så länge fått lida ensam.”

Vit i ansiktet backade svärdsmästaren undan från skuggan. Munnen öppnades men ord kunde inte uttrycka den fruktan och den ångest som uppfyllde den store svärdsmästaren, han som ändat så många liv men som nu själv stod inför sin baneman. Till slut hade hans öde hunnit ifatt också honom.

Med ett väldigt kliv var skuggan över honom igen. Staven höjdes över Sartors huvud men han förmådde inte längre försvara sig och det svärd som hjälpt honom så många gånger förr föll oanvänt till golvet. För tredje gången yttrade skuggan Sartors namn och för tredje gången flammade en ljusblxt upp. När röken skingrade sig syntes varken Sartor eller skuggan till. Det var som om de aldrig hade existerat i vår värld.

Som i en dröm hörde Minn ett avlägset muller, som av väldiga vågor som slog mot fasta klippor, och sedan försvann allting i ett mörkt, djupt hål. När Ale kom fram till henne låg hon avsvimnad på golvet. Med sina sista krafter släpade han sig fram till henne innan hans smärta fick också honom att förlora medvetandet.

När de åter vaknade upp befann de sig i varsin säng, bäddade med renaste lakan. Det var inte den sortens uppvaknande som följer på en god natts sömn, där kropp och själ är stärkta och endast sängens bekvämlighet håller en tillbaka från att stiga upp och ta vara på dagen. Nej, det här uppvaknandet kom långsamt och motvilligt, som om deras sinnen ville förbli avskärmade från de fasansfulla händelser som de upplevt.

Vem som vaknade först visste de därför inte, de visste knappt själva att de hade vaknat förrän en beslöjad kvinna trädde in och uppgav ett förvånat utrop. Den okända kvinnan lämnade snabbt rummet och efter en stund kom i stället en man som var dem väl bekant. Det var prästen Nehron, som först såg lättad ut när han såg att de var vakna men som sedan antog en bekymrad min.

Minn försökte säga något men han lade en lugnande på hennes panna.

“Stilla”, sade han mjukt. “Din sömn har varit lång och lång är tiden att komma ur den igen.”

Minn tvingades sig att lyda prästens råd och slog undan de otaliga tankar och frågor som ville tränga sig in i hennes huvud. I stället betraktade hon det rum vari de befanns sig.

Väggar och tak var av vit, välputsad sten och genom en fönsterglugg lyste ett blekt dagsljus in. Bortsett från sängarna fanns det bara ett litet bord med ett vattenkrus och en pall som Nehron dragit fram till sig, i övrigt var rummet tomt. Inga ljud nådde in i rummet, hon hörde bara sin egen och Ales andhämtning. Om de fortfarande befann sig i Drömmarnas stad så måste det vara långt från stadens liv, om nu staden återfått sitt liv.

Försiktigt började Minn röra på sig i sängen. Hennes armar och ben var stela och ömma, som efter en hård dags arbete, men hon kunde röra på dem i alla fall. Med ens insåg hon att hon inte längre bar på sina vanliga kläder utan endast ett enkelt linne och en rodnad spred sig över hennes kinder. Vem hade ifört henne den och hur länge hade hon sovit egentligen?

Prästen måste ha sett Minns begynnande upprördhet för han lade åter en lugnande hand på hennes panna och fick henne att slappna av igen. Till slut hade Minn hämtat sig så mycket att prästen lät henne tala.

“Vad hände?” var hennes första fråga.

“Det var det jag ville fråga er om”, löd prästens svar.

Minn såg bara oförstående på honom och han fortsatte därför att tala.

“Vi var flera som såg det”, sade han. “Sjöns vatten började plötsligt bubbla kraftigt kring den plats varur vi uppsteg efter vår flykt från katakomberna. Därefter uppstod en väldig virvel i sjön och vattnet sögs ned som om en bottenlös hålighet öppnat sig under ytan. Inom kort framträdde i virvelns öga ett gapande hål i sjöbotten, ett av mänskliga händer murat schakt som ledde nedåt i underjorden. Men det som uppsteg ur hålet var inte mänskligt.”

Nehron avbröt sig för att torka svett droppar ur sin panna.

“Det var en svart rök, så tjock att ingenting syntes bortom den. Det var som om mörkret självt steg upp ur hålet och fick själva solen att blekna. För ett ögonblick tycktes röken anta formen av en reslig behornad gestalt med knutna nävar som i triumf höjdes mot skyn. De som såg den greps av en avgrundsdjup fasa och själva de odöda stannade upp i sina rörelser.”

Minn åhörde tankfullt prästens berättelse och nickade omedvetet under den, som om hans ord bara bekräftade vad hon redan visste. Vid hennes sida hade dock Ale också piggnat till och hänförd manade han Nehron att fortsätta.

“Men lika plötsligt som sjön öppnat sig, lika plötsligt slog vattenmassorna in över hålet igen och den skrämmande uppenbarelsen försvann under de skummande vågorna. I samma ögonblick föll de odöda till marken och rörde sig inte mer. Allt blev åter lugnt.”

“Och sedan?” frågade Ale och satte sig upp, andlös av spänning.

“Sedan finns det inte mycket mer att berätta”, svarade Nehron. “Nedanför rådhuset fann vi kroppen av Sartors namnlöse följeslagare, krossad till döds. I själva rådhusalen fann vi er och det var genom vår försorg som ni fördes till Helarnas Hus och det rum vi nu befinner oss i. Sartor själv återfann vi aldrig.

“Fann ni inget mer?” undrade Ale oroligt, som kommit att tänka på stackars Silkestass öde.

Nehron tittade bekymrat på Ale. Det verkade som om han visste vad Ale syftade på och som om den vetskapen också var en del av de skrämmande ting han upplevt.

“Vid den döde följeslagarens kropp fann vi små blodspår, blodspår som ledde tillbaka in i rådhuset. Vid trappans fot fann vi resterna av ett främmande djur med blodbefläckad päls. Det såg ut som en mus men klorna och tänderna påminde mer om en råttas. Ännu i döden var dess käftar slutna kring dess ohyggliga sista byte, ett avbitet människofinger.”

Ale sjönk sorgset tillbaka i sängen. Han hade inte väntat sig att skogsmusen skulle ha överlevt fallet. Ändå var det tungt att höra att hans vän nu var borta för alltid. Silkestass hade räddat Ales liv och gett sitt eget för det.

Prästen såg Ales reaktion men skakade bara sorgset på huvudet, som om han hade förutsett den, men han sade ingenting. Hans berättelse var nu slut och han tittade bekymrat ned i golvet, som om han förgäves försökte vända bort blicken från det förgångna.

“Är Drömmarnas stad befriad då?” kunde Ale till slut inte låta bli att fråga. ”Är vi hjältar nu?”

“Staden har befriat sig från sitt förflutna”, svarade Nehron långsamt, “men folket lever ännu med minnena därav. Ingen seger, hur stor den än är, förmår helt vända blicken framåt. Sartors skräckvälde och det skrämmande under sjöns yta kommer att leva kvar så länge det finns människor som minns. På stadens gator flyter inte längre något blod men blodfläckarna finns ännu kvar. I sjöns vatten sägs fisk ha återkommit men ingen vågar äta av den. Jag fruktar att vår stad snart är mer död än efter Sartors maktövertagande.”

Ales mod sjönk och prästen betraktade honom med medlidande.

“Vad din andra fråga beträffar så är det med blandade känslor som folk nu talar om ljusbringarna. Att ni har del i Sartors slutliga öde är det ingen som betvivlar men okunskapen om hans öde skrämmer. Man frågar sig om det var det goda som besegrade honom eller något ännu ondare.”

Han vände sig mot dem båda med ett allvarligt ansiktsuttryck.

“Säg mig, vad hände egentligen där uppe? Vad hände med Sartor? Jag känner att han inte längre befinner sig bland oss?”

Det sistnämnda uttalades som en fråga. Ale förblev svarslös och sneglade på Minn som nickade till svar.

“Själstaven tog sin tribut”, sade hon tyst.

Prästen betraktade henne noggrant men sade inget mer och en obekvämt tystnad uppstod. Tystnaden bröts till slut av Ale.

“Vad händer nu?” frågade han med besvikelse i rösten.

Nehron suckade djupt.

“Staden måste hitta sin egen väg igen”, sade han. “Vi måste återgå till våra rötter. Ensamma var vi inte starka nog, vi måste återuppta kontakterna med de andra folken.”

Han reste sig mödosamt upp. Nehron var inte en gammal man men de många omvälvande händelser som han genomlevt hade satt sina spår och tycktes ha åldrats betydligt sedan de sist såg honom.

“Jag vet inte hur många fler år Cindar i sin outgrundlighet har beviljat mig”, fortsatte han och pressade fram ett leende på sina läppar. “Men jag kommer att ägna dem åt att söka upp de andra folken, be dem om förlåtelse och bjuda dem att återvända till staden. De arma vättarna vågar sig kanske aldrig mer tillbaka men jag hoppas att jättarna kan förmås ta emot vår fred. Vad dvärgarna beträffar så vet jag inte till vilket berg de sökt sig men jag har förtröstan om att Cindar ska vägleda mig till dem.”

Prästen tystnade och hämtade andan. Dittills hade han talat som till sig själv men nu vände han sig åter till Ale och Minn och han betraktade dem länge innan han åter talade.

“Vad er beträffar så är ni bara barn men ödet har redan lagt allt för tunga bördor på era späda axlar”, sade han med ett tonfall tyngt av allvar. “Jag vet inte vart era vägar bär men jag har en känsla av att era vägval inte påverkar endast era utan också många andras liv. Jag kommer att hjälpa er att återgå till era vägar, när ni återhämtat er kommer jag att ledsaga er ut till er egen värld igen. Men mer än så kan jag inte göra för er utan endast överlämna er i Cindars händer. Han allena vet vilka vägar som väntar er och jag råder att lyssna till era hjärtan när ni väljer bland dem.”

Om prästens ord riktade sig mer till den ene än till den andre fick Ale och Minn aldrig veta.

Epilog

“Till varje dörr finns en nyckel.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Fen låga flammade upp ur tomma intet och skingrade det omgivande mörkret. Lågan antände vecken på ett svart vaxljus och lyste upp ett blekt, fårat ansikte vars ögon skuggades av en svart kåpa. Fem andra vaxljus tändes och lyste upp likaledes bleka och fårade ansikten. Ett sjunde vaxljus förblev otänt. De församlades miner var bistra och allvarliga och det dröjde länge innan någon yttrade något. Det blev till slut den förste av dem som bröt den tunga tystnaden.

“Aposteln har fallit”, sade han kort.

Ett besviket sorl gick genom församlingen.

“Hur är det möjligt?” yttrade någon. “Han bar Sjalastaven. Han borde ha varit mäktigare än något annat i denna värld.”

“Det var heller inte något från denna värld som fällde honom”, genmälde den förste. “Genom försåt vändes makten mot honom.”

“Och vår tjänare?” inföll en tredje.

“Han föll också genom försåt, dock sitt eget mer än någon annans.”

“Det var ett misstag att sända honom. Han tjänade sig själv mer än vår herre.”

“Vår herre gör inga misstag”, replikerade den förste kallt. “Hans planer må vara fördolda för oss men ingenting sker bortom hans förutseende.”

“Likväl är andra makter i rörelse”, mumlade den fjärde. Vad vår herre gör rätt kan vi fortfarande göra fel om vi inte vidtar våra mått och steg.”

“Var förvissade om att vår herre vet vad som ska göras. De andra makterna ingår också i hans plan. Än är de i sin linda, än kan de antingen tuktas och vinnas eller slås ned och förgöras.”

Den femte och sjätte, som dittills suttit tysta, nickade instämmande men de övriga förblev skeptiska.

“Likväl har Sjalastaven gått förlorad för alltid”, muttrade den andre.

“Likaså har vår apostel fallit”, fortsatte den tredje.

“Denna väg är således stängd så vilken leder nu vidare?” avslutade den fjärde.

“Sanna synes era ord men fel är de alla”, svarade den förste, inte utan triumf i rösten, i det att han lade fram ett föremål på bordet.

Ett förvånat mummel gick genom de församlade när de lutade sig framåt för att närmare betrakta föremålet. Det var ett spiralformat bockhorn i trä så svart att det tycktes suga i sig de omgivande ljusens sken.

“Händelser har satts i rörelse som inte längre kan stoppas och de gruskorn som börjat rulla i det förgångna kommer att ge upphov till stenras i framtiden”, sade den förste i det att han blåste ut sitt ljus. “Vägen är ännu öppen.”